

Giới thiệu Lạc Lối 2

Truyện Lạc Lối 2, tình cảm nồng nàn, chan chứa mà họ có với nhau, thứ tình cảm mà khiến ai ai nhìn vào cũng ngưỡng mộ và thèm khát.

Tuy nhiên, để đi được đến cái kết là một happy ending với những hậu phần dường như hoàn hảo đó, họ đã phải trải qua những gì? Tại sao họ lại không thể đơn giản chỉ đến với nhau thôi? Tất cả sẽ được giải đáp trong cái mê cung đầy rối rắm của Lạc lối.

Câu chuyện này đã được nhắc đến suốt bữa tối chủ nhật trong khi dùng món thịt om đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nếu họ không ngừng nói về chuyện này, cô sẽ gào lên. Tuy nhiên, họ sẽ không ngừng nói về chuyện này. chuyện này là một trong những chuyện luôn thường trực trong tâm trí của mọi người và dường như không có cơ hội để làm họ chuyển sang một câu chuyện khác. Câu chuyện này đã được nhắc đến suốt bữa tối chủ nhật trong khi dùng món thịt om đặc biệt.

Sarah đã cố gắng hết sức chuẩn bị món ăn. Món ăn đang nóng, những miếng bánh mì tươi ngon vàng óng nhúng sâu vào nước sốt thịt bò thơm vàng sền sệt, thơm mỡ thơm ngon, và một cái bánh ngọt béo ngậy tha hồ thừa calori.

Nhưng Jenny không cảm thấy ngon lành gì cả trong suốt bữa ăn. cô cố gắng ngậm chặt miệng nuốt từng miếng nhỏ.

Bây giờ, khi Sarah đang rót cà phê màu nhạt của hoa anh thảo vào những cái tách sứ Trung Quốc, họ vẫn nói về chuyện Hal sắp đi Trung Mỹ. Chuyển đi vào một thời điểm không phù hợp biến anh gần như trở thành người ngoài vòng pháp luật và đẩy anh vào cảnh hiểm nghèo.

Tuy nhiên, tất cả mọi người được vui mừng về việc này, đặc biệt là Hal, đôi má đỏ bừng hăng hái. Đôi mắt nâu lấp lánh sự mong đợi "Đó là trọng trách khác thường. Nhưng nếu nó không mang lại sự can đảm cho những linh hồn tội nghiệp ở Monterico, tất cả những gì chúng ta đã làm và sẽ làm là vô ích. vinh dự thuộc về họ."

Sarah chạm vào đôi má của đứa con trai nhỏ hết sức trù mến khi bà ngồi lại vào ghế sau khi châm đầy cốc của mọi người. "Tuy nhiên, con đã thuyết phục mọi người sử dụng đường ray ngầm để trốn thoát. Mẹ nghĩ rằng rất tuyệt vời. Nhưng-" môi dưới của bà bắt đầu rung rung "-con sẽ cần thận chứ ? Con sẽ không thực sự bị nguy hiểm? "

Hal vỗ nhẹ vào bàn tay nềm mại đang nắm lấy tay mình. "Mẹ, con đã kể cho mẹ một ngàn lần rằng những người tị nạn chính trị sẽ chờ chúng con tại biên giới của Monterico. Chúng con đến gặp họ, họ tổng họ qua Mê-hi-cô, và-"

"Đưa họ bất hợp pháp vào Hoa Kỳ," Cage lạnh lùng nói thêm.

Sarah nhìn anh trai của Hal cau kinh.

Đã quen với sự coi thường của mọi người, Cage không động lòng trước cái nhìn chê trách của mẹ. Anh duỗi thẳng chân lười nhác trong ghế bành, cái cách ngồi luôn chọc giận Sarah. Bà đã luôn nhai đi nhai lại điều này trong thời thanh niên của anh cho đến lúc bà chán nản không buồn nói nữa. Những bài giảng của bà không có tác động tích cực nào với anh.

Anh bắt chéo chân, và nhìn xéo em mình. "Tôi tự hỏi, cậu sẽ điên lên như thế nào nếu lực lượng tuần tra biên giới bắt giam lũ đàn độn của cậu vào tù."

"Nếu con không có cách nói nào hay hơn, con có thể rời khỏi bàn," Đức cha Bob Hendren ngắt lời.

"Xin lỗi, thưa Cha." Cage nhấp nháp cà phê một cách ngoan cố.

"Nếu Hal vào tù," vị mục sư tiếp tục, "hó cũng vì một mục đích tốt đẹp, đó là điều nó tin tưởng."

"Đó là những gì bố nói khi bảo lãnh con," Cage nhắc nhở cha.

"Con đã bị bắt vì say rượu."

Cage cười toét. "Con chỉ thỉnh thoảng mới uống thôi."

"Cage, làm ơn đi," Sarah thở dài. "Con cư xử nghiêm túc một lần xem nào."

Jenny nhìn xuống hai bàn tay cô, cô ghét những cảnh gia đình thế này. Cage có thể bị mọi người xem là cố tình khiêu khích, nhưng trong việc này, cô cảm

thấy anh đứng khi chỉ thẳng thường ra những rủi ro Hal có thể gặp khi tham gia vào vụ này. Bên cạnh đó, cô thấy rằng sự chế nhạo của Cage là sự phản ứng việc thiên vị hiển nhiên của ba mẹ anh với Hal, người đang bứt rứt cựa quậy trên ghế. Mặc dù anh được ba mẹ tán thành, sự thiên vị rõ ràng cũng làm Hal khó chịu như Cage.

Cage dịu lại, nụ cười chế giễu trên khuôn mặt đẹp trai của anh biến mất, nhưng anh tiếp tục tranh cãi, "Sứ mệnh thực hiện những nỗ lực vì tình yêu của Hal có vẻ như một cách tốt để bị giết. Tại sao nó lại chấp nhận rủi ro ở những đất nước nhỏ bé mà người ta thường dùng súng bắn trước khi đặt câu hỏi?"

"Con có thể không hiểu được động cơ của Hal," Bob phẩy tay bực bội về phía cậu con trai lớn.

Cage ngồi thẳng dậy và tỉa cánh tay anh lên bàn, giọng nhấn mạnh, "Con hiểu chứ, Con hiểu nó muốn đem tự do cho kẻ bị săn đuổi (people marked for death). Nhưng con không nghĩ rằng đây là cách làm đúng." Anh lùa bàn tay vào mái tóc vàng sẫm với vẻ thiếu kiên nhẫn, "Hộ tống những kẻ tị nạn chính trị vào Mỹ bất hợp pháp bằng đường ray ngầm dưới lòng đất xuyên qua Mexico", anh liệt kê các giai đoạn của kế hoạch Hal sẽ thực hiện với vẻ nhạo báng.

"Và họ sẽ tồn tại thế nào một khi cậu mang họ đến được Texas? Họ sẽ sống ở đâu? Họ sẽ làm gì? Cậu có suy nghĩ về công ăn việc làm, chỗ ở, lương thực, thuốc men, quần áo chưa? Đừng ngây thơ nghĩ rằng tất cả mọi người mở rộng vòng tay chào đón họ chỉ vì họ đến từ một đất nước đang xung đột vũ trang. Họ sẽ được xem như wetbacks! cũng như tất cả các người nhập cư bất hợp pháp từ các nước khác. Và họ cũng sẽ bị đối xử y như vậy."

"Chúng tôi tin tưởng vào ý muốn của Chúa ", Hal nói với một chút không chắc chắn. Sự kiên định của Hal luôn thất bại trước chủ nghĩa thực dụng của Cage. Mỗi khi Hal nghĩ lý luận của anh là không thể lay chuyển, Cage luôn bẻ gãy nó đến tận gốc. Giống như một trận động đất, những tranh luận của Cage luôn chỉ ra những kẻ hở trong những tin tưởng mà Hal đã nghĩ là hợp lý và chắc chắn. Hal luôn cầu nguyện thường xuyên và luôn luôn đến kết luận rằng Chúa đã dùng Cage để thử thách anh. Hoặc Cage là món quà của quý sứ mang đến để cám dỗ anh? Anh không nghĩ ngờ về việc cha mẹ sẽ chọn giả thuyết thứ hai.

"Yeah, tốt, tôi hy vọng Chúa khôn ngoan hơn cậu."

"Đủ rồi!" Bob nói gay gắt.

Cage gấp người về trước, 2 khuỷu tay tì lên bàn, đưa tách cà phê lên miệng. Anh không cầm cái quai nhỏ của nó. Jenny nghi ngờ những ngón tay quá dài của anh có thể cầm vừa cái quai bé xíu đó. Anh dùng cả hai bàn tay ôm lấy cái cốc.

Anh có vẻ lạc lõng trong cái bếp của vị linh mục. Cái bếp có rèm cửa sổ dày viền đăng ten, sàn bằng vinyl màu vàng sọc lam, và một tủ chén Trung Quốc đựng những vật dụng tao nhã chỉ sử dụng cho những dịp đặc biệt.

Sự có mặt của Cage trong bếp làm cho sự ấm cúng của nó trở nên ngột ngạt. Điều này không chỉ bởi anh cao hay quá vạm vỡ. Cage và Hal hầu như giống nhau về thể chất. Mọi người hầu như không thể phân biệt được hai anh em từ đằng xa hoặc phía sau, ngoại trừ Cage hơi mạnh mẽ hơn em trai của mình một chút. Sự nở nang đó được tạo ra bởi sự khác biệt về nghề nghiệp hơn là yếu tố di truyền.

Nhưng họ vẫn có những khác biệt. Sự khác biệt chính giữa họ chính là phong thái. Sự xuất hiện của Cage luôn làm cho các căn phòng có vẻ nhỏ hơn. Một cái gì đó không thể diễn tả được luôn bao bọc quanh anh như ánh hào quang, nó hiện hữu như là một phần của anh cũng như làn da ngăm của anh vậy.

Khi ở trong nhà anh như một cơ thể quá khổ bị gò bó bởi quần áo quá nhỏ. Anh dường như bị đè nén khi ở bất kì căn phòng nào, như là tất cả những gì anh cần là không gian tự do, trái đất, và bầu trời. Tinh túy của thiên nhiên luôn vây quanh anh như thể anh mang gió bên trong quần áo và tóc của anh.

Jenny đã không bao giờ đủ gần anh để biết, nhưng cô nghĩ rằng da anh có mùi của ánh nắng. Những dấu hiệu tổn hại bởi làm việc nhiều giờ dưới ánh nắng mặt trời rõ ràng trên khuôn mặt của anh, đặc biệt xung quanh đôi mắt nâu đen. Những chuỗi vết nhăn mảnh chẳng chịt làm anh già hơn tuổi. Nhưng anh đã trải nghiệm rất nhiều trong 32 năm của đời anh.

Và đêm nay, cũng như mọi nơi Cage đến vào mọi lúc khác, luôn có sự bất hòa âm i hoặc những xung đột dữ dội. Những sự bất mãn và xung khắc luôn theo anh như hình với bóng. Anh dường như là một (kẻ phá hoại) kẻ sẵn mồi, vượt qua mọi rào cản, làm khuấy động sự yên bình của cư dân, ngay cả khi anh không muốn tìm kiếm rắc rối.

"Con đã chắc chắn về tất cả kế hoạch của con chưa?" Sarah hỏi. Bà đau đớn vì Cage làm hỏng toàn bộ bữa ăn tối tạm biệt Hal, hết sức can đảm bà cố lờ đi đứa con trai ngoan cố và cố sắp xếp mọi thứ hoàn hảo trở lại.

Khi Hal cố sửa lại kế hoạch của mình cũng phải lần thứ 100, Jenny kín đáo dọn dẹp bàn ăn. Khi cô nghiêng qua vai Hal lấy cái đĩa của anh, anh cầm lấy tay cô, siết chặt, đưa lên môi anh và hôn lên mu bàn tay, tất cả xảy ra khi anh vẫn không ngừng câu chuyện nhiệt tình của anh.

Cô mong mỏi được cúi xuống hôn lên mái tóc vàng của anh, kéo đầu anh lên ngực cô và nài xin anh đừng đi. Nhưng tất nhiên cô không làm thế. Một hành động thái quá như vậy sẽ khiến tất cả mọi người tại bàn nghĩ rằng cô hoàn toàn điên rồ.

Cô giữ kín cảm xúc của mình và mang hết các cái đĩa đến bồn rửa. Không ai đề nghị giúp đỡ cô. Thậm chí không có ai chú ý đến cô. Rửa chén đĩa buổi tối là nhiệm vụ của cô từ khi cô đến ở nhà của vị linh mục.

Họ vẫn còn nói chuyện mười lăm phút sau đó khi cô lau khô tay và treo cái khăn ngay ngắn bên cạnh bồn rửa chén. Cô bước ra cửa sau và xuống bậc thang hành lang. Cô băng qua sân đến hàng rào sơn trắng và tựa cánh tay lên nó.

Đêm rất đẹp, lặng gió, điều hiếm hoi ở vùng Tây Texas. Chỉ có một ít bụi trong không khí. Trăng tròn vành vạnh trông giống như một miếng dán sáng chói được ai đó dán dính lên bầu trời màu đen. Những vì sao không bị ánh đèn thành phố làm mờ đi trở nên lớn và gần.

Đêm nay là một đêm dành cho những kẻ yêu nhau ôm ấp, gần gũi, thì thầm vào tai nhau những lời ngọt ngào, lãng mạn và điên rồ nhất. Nó không giống một đêm để nói tạm biệt. Hoặc nếu phải nói tạm biệt, chúng cũng chan chứa đam mê và nuối tiếc, nó thích hợp để âu yếm hơn là để nói về chi tiết của một cuộc hành trình.

Jenny bồn chồn như thể cô đang có một khao khát mà cô chưa hiểu được.

Tiếng cửa mở ra cọt kẹt và tiếng sập nhẹ đóng lại của gỗ cũ. Jenny quay lại và thấy Cage đang bước chậm rãi xuống từng bậc thang. Cô quay đầu lại phía anh khi anh đến bên cô bên cạnh hàng rào.

Không nói một lời, anh rút gói thuốc trong túi ra, lắc nhẹ, dùng mọi ngậm 1 điếu thuốc kéo ra. Anh đốt nó bằng một cái bật lửa với ngọn lửa nhẹ lóe lên trước mặt anh. Anh tắt lửa và cất gói thuốc và bật lửa vào túi áo, khi anh hít khói thuốc một hơi sâu vào lồng ngực.

"Những thứ giết người" Jenny nói, vẫn nhìn chăm chăm vào anh.

Cage xoay đầu về phía cô, anh trầm ngâm 1 lúc, sau đó anh xoay người lại, dựa lưng vào vào hàng rào "Tôi chưa chết, và tôi bắt đầu hút từ năm 11 tuổi."

Cô nhìn lại anh, mỉm cười, nhưng cô lắc đầu. "Thật xấu hổ. Hãy nghĩ về những gì nó làm hại cho phổi của anh. Anh nên bỏ thuốc lá."

"Thế à?" Anh nhếch mép cười, nụ cười lười biếng đó chưa bao giờ thất bại trong những lần quyến rũ phụ nữ dù họ đứng tuổi, độc thân, hay đã lập gia đình. Chưa có người phụ nữ nào ở La Bota có thể giữ được sự vô tư với nụ cười của Cage Hendren. Một số tạm dừng để xem xét chính xác nó ngụ ý điều gì. Hầu hết hiểu. Tôi là đàn ông, em là đàn bà, và đó là tất cả những gì cần nói.

"Có, anh nên bỏ thuốc lá. Tuy nhiên, anh không định làm thế. Tôi đã nghe Sarah yêu cầu anh bỏ thuốc lá trong nhiều năm qua."

"Chỉ vì bà không muốn nhìn thấy tàn thuốc bẩn thỉu và mùi khói thuốc vương lại. Bà không bao giờ bảo tôi bỏ thuốc lá vì lo lắng về sức khỏe của tôi." Có một chút cay đắng mơ hồ trong đôi mắt màu hổ phách của anh mà một người ít nhạy cảm hơn cô sẽ không nhận thấy.

"Tôi lo lắng cho sức khỏe của anh," cô nói.

"Thật à, hiện giờ ư?"

"Phải."

"Cô yêu cầu tôi bỏ hút thuốc lá vì điều đó?"

Cô biết anh chỉ trêu chọc của cô, nhưng cô quyết định chơi cùng. Cằm cô cứng nhắc và cô nói dứt khoát, "Đúng."

Anh vút điếu thuốc xuống đất và dùng mũi giày dẫm. "Xong. Tôi đã bỏ thuốc lá."

Cô cười lớn. Bản thân cô cũng ít biết rằng mình đáng yêu như thế nào khi cô quay đầu lại như thế và cười. Cổ cô thanh mảnh yêu kiều, với nước da màu mật ong. Mái tóc nâu mềm mại như lụa phủ xuống bờ vai của cô. Đôi mắt xanh của cô lấp lánh như ánh sao. Cái mũi cao của cô nhấn lại một cách thú vị. Cô có một nụ cười khanh khách với sự quyến rũ chết người mà cô không nhận ra.

Tuy nhiên, Cage nhận ra. Thân thể anh phản ứng với âm thanh đầy nhục cảm đó và điều đó thật ngu ngốc khi anh như thế. Anh đưa mắt thấp xuống đôi môi mướt như cánh hoa và hàm răng trắng bóng.

"Đêm nay là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô cười," anh nói.

Jenny ngay lập tức trở nên nghiêm túc "Tôi không cảm thấy vui như khi mỉm cười."

"Bởi vì Hal sắp đi?"

"Tất nhiên."

"Bởi vì cô sẽ phải hoãn đám cưới một lần nữa?"

Cô cúi đầu nhanh và dùng móng tay cạo lên hàng rào. "Chắc thế, mặc dù điều đó không quan trọng."

"Tại sao không chứ?" Cage thô lỗ. "Tôi nghĩ rằng đám cưới là ngày quan trọng nhất trong đời của một người phụ nữ. Ít nhất là với một người phụ nữ giống cô."

"Đúng vậy, nhưng nếu so với sứ mệnh lần này của Hal -"

Cage làm bầm một từ đáng hổ thẹn và hỏi cộc cằn, "Thế nếu còn những lần khác nữa?"

"Ý anh là việc hoàn đám cưới?"

"Phải"

"Hal phải nhận được học vị tiến sĩ. Việc hoàn tất luận án của anh trước khi chúng tôi kết hôn và ... và bắt đầu một cuộc sống gia đình rất quan trọng"

Như mọi lần, Cage đã làm cho cô nói lắp như một tên ngốc. Cô muốn bảo anh đừng đứng quá gần, nhưng anh không đứng gần như cô cảm thấy thế. Anh chỉ có vẻ thế mà thôi. Anh luôn tác động lên cô theo cách đó. Anh làm cô hụt hơi và cảm thấy hơi chóng mặt. Cô cảm thấy cần phải siết chặt hai tay với nhau, để giữ cô nguyên vẹn như thể cô sẽ bay sang một bên nếu cô không làm thế. Anh làm cô bất an. Cô không tìm ra nguyên nhân tại sao anh làm thế, nhưng điều đó là thực tế. Đặc biệt là đêm nay, khi tâm trạng cô đã tã toai và sự kiểm soát cẩn thận của cô đã trở nên yếu ớt, cô thấy khó khăn khi đương đầu với cái nhìn chăm chăm của Cage. Anh đã nhìn thấy quá nhiều.

"Cô và Hal thực sự bắt đầu hẹn hò từ khi nào?" anh đột ngột hỏi.

"Hẹn hò?" giọng cô cho thấy từ này không có trong vốn từ của cô.

"Yeah, cô biết đấy, cùng ra ngoài. Nằm tay nhau. Âu yếm nhau trong xe hơi. Hẹn hò. Nó phải xảy ra trong khi tôi tới Tech, bởi vì tôi không nhớ nó."

"Vâng, chúng tôi chưa bao giờ thực sự hẹn hò. Nó chỉ là ... chỉ là sự suy đoán, tôi đoán anh muốn đề cập đến điều này. Chúng tôi luôn đi cùng nhau. Và mọi người cho rằng chúng tôi là một đôi."

"Jenny Fletcher," Cage nói, khoanh tay trước lồng ngực rộng của mình và nhìn cô với vẻ hoài nghi, "Cô đừng nói là cô chưa bao giờ có hẹn hò với bất kỳ ai?"

"Không phải không có ai để ý đến tôi!" Cô hơi ngại ngùng.

Cage giờ tay đầu hàng "Wow, cô gái. Tôi không có ý đó. Cô có thể đã có tất cả các thanh niên ở thị trấn Bucks lẻo đẻo theo đuôi cô"

"Tôi không muốn họ bám theo tôi. Điều đó dường như không đứng đắn"

Cô đỏ mặt và Cage và không thể cưỡng lại thôi thúc dùng mu bàn tay vuốt ve má cô. Cô ngoảnh đầu và tay anh rơi xuống. "Tôi cho là đàn ông có thể mất đi sự kiềm chế bởi cô, Jenny," anh trầm ngâm, sau đó trở nên phần chân hơn, "nhưng cô đã không đi với bất cứ người nào khác, vì điều đó được xem như sự thiếu chung thủy với Hal."

"Đúng vậy"

"Thậm chí, trong khi cả hai người đang học tại Texas Christian?"

"Phải."

"Hm." Cage rút gói thuốc theo thói quen, rồi nhớ lại, anh đẩy nó trở lại túi. Không lúc nào anh rời mắt khỏi Jenny. "Thế Hal cầu hôn lúc nào?"

"Một vài năm trước đây. Tôi nghĩ rằng khi chúng tôi học năm cuối tại TCU."

"Cô nghĩ? Cô không nhớ? Làm thế nào cô có thể quên thời điểm trái đất ngừng quay như thế?"

"Đừng trêu tôi, Cage."

"Nhưng trái đất có ngừng quay không?"

"Điều này không giống trong phim."

"Cô xem nhầm phim rồi." Lông mày anh nhướng lên một cách phóng đại.

"Tôi biết loại phim anh xem," cô kết tội anh. "Những loại Sammy Mac Higgins cho thấy trong phòng sau của phòng bida sau vài giờ."

Cage cố gắng giữ vẻ nghiêm trang khi cô nói kiêu kì, từ bỏ nỗ lực và cười quỵn rũ, "Quý cô được mời. Cô muốn đi với tôi lúc nào đó không?"

"Không."

"Tại sao?"

"Tại sao không áh? Tôi thà chết còn hơn xem loại phim đó, chúng thật kinh tởm"

Anh dựa người về phía trước và chế giễu, "Làm thế nào cô biết nếu cô đã chưa bao giờ xem chúng?" Cô đâm vào vai anh, anh lùi lại, mùi nước hoa ngọt ngào của cô lấp đầy các giác quan của anh. Nụ cười của anh nhạt dần thay cho câu hỏi buồn bã khi anh kiểm tìm ánh mắt cô, "Jenny, Hal yêu cầu cô lập

gia đình với cậu ấy lúc nào?"

"Tôi đã nói với anh, điều đó-"

"Cô đã ở đâu? Miêu tả xung quanh. Điều gì đã xảy ra? Cậu ấy quì xuống? trong ghế sau xe hơi? ban ngày? Tại đêm? Trong giường? Khi nào?"

"Dừng lại! Tôi đã nói với anh tôi không nhớ."

"Cậu ấy đã bao giờ?" Giọng anh nhỏ khi cô cắt ngang.

"Điều anh nói có nghĩa gì?"

"Cậu ấy đã bao giờ hét lên? 'Jenny, em kết hôn với anh nhé'?"

Cô thôi nhìn anh, "Chúng tôi đã luôn luôn biết chúng rằng chúng tôi sẽ kết hôn."

"Ai luôn luôn biết? Cô? Hal? Mẹ và Ba?"

"Mọi người." Cô xoay lưng và quay về phía căn nhà. "Tôi đi vào và-"

Bàn tay cứng và ấm áp của anh ôm lấy cổ tay cô và nói ngắn gọn, "Bảo Hal đừng thực hiện chuyến đi ngốc nghếch này."

Cô quay lại "Anh bảo sao?"

"Cô hãy nghe tôi. Hãy bảo nó ở nhà, nơi quen thuộc của mình."

"Tôi không thể."

"Cô là người duy nhất mà nó nghe lời. Cô không muốn nó đi đúng không? Đúng không?" anh lặp đi lặp lại với sự nhấn mạnh khi cô không thể trả lời.

"Không!" cô hét lên và giật mạnh tay khỏi anh. "Nhưng tôi không thể ngăn cản Hal thực hiện sứ mệnh mà anh ấy nghĩ Chúa sắp đặt cho anh"

"Nó yêu cô chứ?"

"Phải."

"Và cô yêu nó?"

"Vâng."

"Cô muốn cưới nó và có một ngôi nhà với những đứa trẻ và những thứ giống thế đúng không?"

"Đó là chuyện của tôi. Hal và tôi."

"Mẹ kiếp, tôi không cố can thiệp vào đời sống cá nhân của cô. Tôi đang cố gắng giữ cho em trai tôi khỏi chuyện rủi ro. Bây giờ, dù mọi người có thích hay không, tôi vẫn là một thành viên của gia đình này. "

Cô khiếp đảm trước cơn tức giận của anh và cũng thấy xấu hổ vì đã bỏ qua ý kiến anh trong những vấn đề của gia đình như cha mẹ anh vẫn thường làm. Thật ra, trong nhà này, cô mới là người ngoài chứ không phải anh. Cô nhìn vào mắt anh, "Tất nhiên đó là những gì tôi muốn, Cage. Tôi đã mong đợi đám cưới trong nhiều năm qua."

"Được rồi, vì vậy," anh bình tĩnh thêm vào, "hãy kiên quyết, đưa ra tối hậu thư. Bảo nó cô sẽ không còn ở đây khi nó quay trở lại. Cho nó biết cô cảm thấy như thế nào về việc này."

Cô lắc đầu "Anh ấy cảm thấy anh ấy được chúa dẫn dắt để làm điều này."

"Và đưa nó chệch đường, Jenny. Tôi lo lắng cho nó cũng nhiều như cô. Quí thật, nếu Tổng thống, những nhà ngoại giao và những tay súng đánh thuê và Chúa biết họ không thể giải quyết cái đồng lộn xộn này ở Trung Mỹ, làm cái quái nào mà Hal nghĩ là nó làm được? Nó đang làm cái việc mà nó chẳng hiểu tí xú nào hết"

"Chúa sẽ bảo vệ anh ấy."

"Cô chỉ đang lặp lại những gì cô đã nghe nó nói. Tôi biết đức tin của mình, Jenny. Nó đã được nuôi dưỡng trong tôi. Một đạo, tôi thực sự nghiên cứu về các vị tướng người Do thái. Phải, họ đã thật sự mang lại những chiến thắng thần kì, nhưng Hal không có một đội quân phía sau nó. Nó thậm chí không có sự ủng hộ của Chính phủ Hoa Kỳ. Thiên Chúa cho mỗi người trong chúng ta một bộ não để suy nghĩ và những gì Hal làm là không hợp lý."

Jenny hoàn toàn đồng ý với anh. Nhưng Cage là một chuyên gia trong việc bóp méo ngôn ngữ và sự thật để phù hợp với mục đích của mình. Bên cạnh đó, cô luôn trung thành với Hal và là nguyên nhân làm anh chỉ quan tâm đến bản thân mình.

"Ngủ ngon, Cage."

"Cô sống với chúng tôi bao lâu rồi, Jenny?"

Cô ngừng lại lần nữa. "Từ khi tôi mười bốn. Gần mười hai năm."

Gia đình Hendren đã đưa cô về nhà khi bố mẹ cô bị giết. Ngày đó, khi cô đang ở trường, bình ga bị nổ và đốt trụi căn nhà của gia đình cô. Sau này cô nhớ lại có nghe tiếng xe chữa cháy và xe cứu thương trong suốt giờ Đại số. Sự cứu chữa ấy quá muộn cho cha mẹ cô và đứa em gái. Nó đã ở nhà vì viêm họng và bà cô thì ghé về buổi trưa để kiểm tra con bé. Như con ác mộng, Jenny trở thành đứa trẻ bơ vơ, không còn gì cả ngoại trừ bộ quần áo mặc đến trường hôm đó.

Nhà Fletcher có mối thân tình với mục sư của họ, Bob Hendren và vợ ông, Sarah. Kể từ khi Jenny không có một người thân nào, họ đã bàn về tương lai của cô.

"Tôi nhớ rằng khi trở về từ trường đại học dịp lễ tạ ơn, tôi đã thấy cô ở đây" Cage nói. "Mẹ đã biến một phòng may của mình thành phòng ngủ của một cô công chúa nhỏ. Bà cuối cùng đã có cô con gái mà bà đã luôn luôn muốn có. Tôi đã được dặn là phải đối xử với cô như một người thân trong gia đình."

"Cha mẹ anh rất tốt với tôi," Jenny thừa nhận nhỏ xịu.

"Có phải vì vậy mà cô không bao giờ chống đối họ?"

Sự khó chịu trong giọng nói cô "Tôi không biết anh định nói gì!"

"Ồ, cô biết chứ. Đã mười hai năm kể từ khi cô có một quyết định của riêng cô. Có phải cô sợ cô sẽ bị đuổi ra đường nếu không nghe lời họ?"

"Thật vô lý," cô kinh ngạc kêu lên.

"Không phải ư?" Thật đáng buồn. Cage nói, quai hàm vuông cứng rắn của anh bạnh ra. "Họ đã quyết định cô nên và không nên làm cô với ai, loại quần áo mà cô nên mặc, trường đại học cô theo học và cả người cô sẽ kết hôn. Và bây giờ có vẻ như họ sẽ quyết định khi nào đám cưới sẽ diễn ra. Và cô sẽ để cho họ lên kế hoạch cho các con của cô nữa chứ? "

"Thôi đi, Cage. Những điều đó là không đúng và tôi sẽ không nghe thêm điều gì nữa. Có phải anh đã uống rượu không?"

"Đáng buồn là không. Tuy nhiên, quái ác là tôi ước tôi đang say." Anh tiến về phía cô và giữ chặt tay cô, "Jenny, tỉnh lại đi. Họ đang quá bao bọc cho cô. Cô là một phụ nữ, chết tiệt là một người phụ nữ đẹp. Vì vậy sao cô không làm một cái gì đó mà họ không chấp thuận? Cô không còn mười bốn tuổi nữa. Họ không thể trừng phạt cô. Nếu họ đuổi cô, mà họ sẽ không bao giờ làm điều đó, thì sao nào? Cô có thể đi ở chỗ khác. "

"Hãy làm một phụ nữ độc lập đúng không?"

"Tôi đoán rằng nó là thế."

"Anh nghĩ rằng tôi nên vào các quán rượu như cách anh làm?"

"Không. Nhưng tôi không nghĩ rằng cô dùng 90% thời gian cho các nhóm học giáo lý là điều lành mạnh."

"Tôi muốn làm các công việc nhà thờ."

"Mà không làm việc gì khác?" Kích động, anh lua tay vào mái tóc, "Tất cả các công việc cô làm cho nhà thờ là đáng ngưỡng mộ. Tôi không nói gì về điều đó. Tôi chỉ ghét việc cô trông như 1 bà già trước tuổi và lãng phí cuộc sống của mình."

"Tôi không lãng phí. Tôi sẽ có một cuộc sống với Hal."

"Không, nếu nó không từ bỏ thì chuyến đi Trung Mỹ sẽ giết chết nó!" Anh thấy mặt cô tái nhợt và anh dịu lại, "Này, Tôi xin lỗi. Tôi không có ý điều đó là sự thật."

Cô chấp nhận lời xin lỗi của anh với sự khoan dung " Vấn đề này thực sự của Hal."

"Đúng vậy." Anh nắm chặt tay cô. "Hãy nói chuyện với nó, Jenny."

"Tôi không thể thay đổi ý định của anh ấy."

"Nó sẽ phải lắng nghe cô. Cô là người phụ nữ mà nó sẽ kết hôn cùng."

"Đừng đánh giá cao tôi vậy."

"Tôi không bắt cô chịu trách nhiệm về quyết định của nó nếu cô định nói thế. Chỉ cần cô hứa sẽ cố gắng thuyết phục nó không đi."

Cô liếc về hướng nhà bếp. Qua các cửa sổ cô có thể nhìn thấy Hal và mẹ anh vẫn còn tụ tập quanh bàn ăn, chìm sâu trong cuộc thảo luận. "Tôi sẽ thử."

"Tốt." Anh nắm chặt tay cô trước khi buông chúng ra.

"Sarah nói rằng anh sẽ ở lại qua đêm," vì nhiều lý do cô không muốn để Cage biết rằng cô là người chuẩn bị cho chỗ ngủ qua đêm cho anh, hong nó cả buổi chiều và thay tấm ra mới lên giường. Cô muốn anh suy nghĩ mẹ làm những việc đó.

"Phải, Tôi đã hứa sẽ ở đây để tiễn đưa Hal vào sớm mai. Tôi hi vọng điều đó không bao giờ xảy ra."

"Ồ, dù sao, Sarah muốn anh sẽ ngủ ở nhà từ giờ về sau."

Anh cười buồn và chạm vào má cô, "Àh, Jenny. Cô thật sự là một nhà ngoại giao đó. Mẹ đã gọi tôi về và bảo dọn dẹp hết đồ giải thưởng bóng đá, bóng rổ của tôi đi, bà nói bà mệt mỏi vì chúng làm bẩn nhà cửa rồi."

Jenny thấy tim cô thắt lại. Chỉ vài tuần trước cô và Sarah đóng gói những quần áo và chiến tích thể thao của Hal vào thùng và cất trên gác mái. Trong 12 năm, Cô biết rõ rằng ai là đứa con yêu quý của Sarah. Nhưng Cage cũng phải chịu trách nhiệm về việc này. Anh đã chọn một cách sống mà ba mẹ anh không thể chấp thuận.

"Chúc ngủ ngon, Cage." Jenny đột nhiên ước cô có thể giữ anh lại. Anh luôn có vẻ như anh cần được thông cảm, điều đó thật buồn cười khi anh nổi danh như một con ngựa giống của thị trấn. Nhưng loại tình cảm như thế có đủ cho một ai đó hoang dã như Cage?

"Ngủ ngon."

Miễn cưỡng, cô để anh lại một mình và đi vào nhà bằng cửa sau.

Hal nhướng mắt của mình và hất đầu ra dấu để cô đi ra sau ghế của mình. Anh đang chăm chú lắng nghe những gì ba anh tìm hiểu về sự hỗ trợ của toàn bang cho người tị nạn một khi họ đến được Texas.

Jenny, đứng phía sau của ghế Hal, vòng tay cô xung quanh vai anh và tựa cằm vào đầu anh. "Em mệt àh?" Hal hỏi khi Bob ngừng nói. Cả gia đình Hendrens rạng rỡ trong niềm tự hào của họ.

"Một chút."

"Đi ngủ đi em. Em sẽ cần phải dậy sớm sáng mai để tiễn anh."

Cô thở dài và đặt trán cô lên đầu anh, không muốn ba mẹ anh thấy sự thất vọng trên mặt cô. "Em sẽ không ngủ."

"Lấy 1 viên thuốc ngủ mà bác sĩ đã kê toa cho mẹ", Sarah đề nghị. "chúng rất nhẹ, không làm hại con đâu, và chúng chỉ giúp mẹ bớt căng thẳng đủ để ngủ thôi."

"Thôi nào," Hal nói, lê ghế anh lại, "anh sẽ đi lên với em."

"Chúc ngủ ngon, Bob, Sarah," Jenny nói về một mối.

"Con trai, con chưa cho ba mẹ biết tên người liên lạc của Mexico," Bob nhắc nhở Hal.

"Con không đi luôn đâu, con sẽ quay lại ngay. Chưa mất đến 1 phút nữa."

Jenny và Hal cùng leo lên cầu thang. Đến nơi, Hal dừng lại trước phòng ba mẹ "Em có muốn uống thuốc ngủ không?"

"Em nghĩ thế. Em biết em sẽ trăn trở cả đêm."

Anh rời khỏi cô và quay lại sau vài phút với 2 viên thuốc màu hồng nhỏ trong lòng bàn tay. "Những hướng dẫn trên lọ nói rằng nên dùng một hoặc hai viên. Anh nghĩ rằng em nên dùng hai viên."

Họ đi vào phòng ngủ của cô và cô bật bóng đèn cạnh giường ngủ. Cage đã đứng. Ngay khi cô vào nhà cha xứ, phòng này đã trang trí phù hợp với một công chúa. Thật không may, Jenny đã có quá ít cơ hội để trang trí.

Ngay cả một vài năm trước đây, khi Sarah đã đề nghị rằng đến lúc để thay đổi, màu xanh lơ với chấm tròn Thụy Sĩ đáng ghét đã được thay thế bằng điểm ren màu trắng. Căn phòng quá trẻ trung và rườm rà đối với Jenny. Tuy nhiên, cô không bao giờ muốn làm tổn thương Sarah. Cô chỉ hy vọng rằng ngay sau khi cô và Hal đã lập gia đình, cô sẽ được phép trang trí các phòng ngủ của họ. Chưa bao giờ có sự đề cập về chuyện chuyển đến nhà riêng của họ, vì mọi người ngầm hiểu là ngay khi Bob về hưu, Hal sẽ thay thế vị trí mục sư của ông.

"Cầm lấy thuốc và mặc đồ ngủ vào. Anh sẽ đợi đến khi em uống xong," Jenny để Hal lại đi vào phòng tắm, và làm những điều cô được yêu cầu, nuốt cả 2 viên thuốc ngủ. Nhưng cô đã không mặc "đồ ngủ" Cô mặc một cái áo ngủ cô đã lén mua với hy vọng rằng cô sẽ có dịp để mặc nó như đêm nay.

Cô nhìn mình trong gương và cố nghĩ bất mình làm cái điều mà Cage thách thức cô. Cô không muốn Hal đi. Đó là một nhiệm vụ nguy hiểm, ngu ngốc.

Ngay cả không phải thế, nó cũng trì hoãn hôn nhân của họ lần nữa. Bất kỳ phụ nữ nào cũng phải đấu tranh cho điều này?

Jenny đã có một linh cảm rằng tương lai cô sẽ thay đổi vào đêm nay. Cô phải ngăn cản Hal nếu không cuộc sống của cô sẽ mãi mãi thay đổi. Cô phải chơi canh bạc này; và kết quả hoặc được tất cả hoặc không có gì. Và cô sẽ sử dụng cách thức lâu đời nhất của phụ nữ để bảo đảm chiến thắng.

Chúa đã thừa nhận đêm của Ruth với Boaz. Có lẽ cũng sẽ chấp nhận chuyện này.

Tuy nhiên, Ruth đã không có một cái áo ngủ mềm mại trượt trên làn da trần với cảm giác quyến rũ đầy tội lỗi. Dây áo như những sợi dây đàn violon giữ lấy thân áo lõm xuống giữa hai bầu ngực cong cong tròn trịa. Áo ngủ của cô màu ngọc trai có trang trí, ôm khít cơ thể cô hiện ra mồn một từng đường nét của cô đến chỗ hơi loe rộng ở phần hông. Diềm váy lượn quanh đôi chân cô.

Cô sử dụng một loại nước hoa nhẹ, có mùi hương hoa và chải tóc. Một lúc sau khi sẵn sàng, cô nhắm mắt và cố gắng dùng hết can đảm để mở cửa. Cô dò dẫm tìm công tắc đèn trước tiên, với tay định tắt nó đi trước khi cô nhẹ đẩy cánh cửa mở ra.

"Jenny, đừng quên ..."

Dù Hal có định nói gì thì anh đã quên nó ngay lập tức khi anh nhìn thấy cô. Cô thật đáng mơ ước, vừa thanh tao, vừa gợi cảm, khi cô lướt về phía cửa bằng đôi chân trần và nhẹ nhàng đóng cửa và khóa lại. Đèn ngủ chụp lên làn da cô với một màu vàng rực rỡ và làm hiện lên cái bóng mờ ảo của đôi chân cô sau lớp áo ngủ mỏng dính khi cô di chuyển.

"Em mua cái áo này làm gì, uh, ở đâu vậy?" Hal nói lắp.

"Em đã để giành nó cho 1 dịp đặc biệt," cô trả lời dịu dàng khi cô chạm vào anh. Cô đặt tay cô lên ngực anh. "Em đoán là dịp này."

Anh cười gượng. Hai tay anh vòng sau eo cô lỏng lẻo. "Có lẽ em nên dành nó cho đến khi chúng ta đã lập gia đình."

"Và đó là khi nào?" Cô áp má vào cái cổ hình chữ V đang để mở của chiếc áo sơ mi trên người anh và mặc nó cùng một chiếc quần Jeans.

"Ngay sau khi anh trở lại. Em biết mà. Anh đã hứa với em."

"Anh cũng đã hứa trước đó."

"Và em luôn là người hiểu biết," anh hăng hái nói. Môi anh di chuyển trên tóc cô và hai tay anh vuốt ve lưng cô. "Lần này anh sẽ không thất hứa. Khi anh quay lại."

"Nhưng nó có thể kéo dài vài tháng."

"Có thể," anh nói dứt khoát, nghiêng cô về phía sau để anh có thể nhìn thấy mặt cô, "Anh xin lỗi."

"Em không muốn chờ đợi lâu, Hal."

"Những gì em nói có nghĩa là?"

Cô bước thêm một bước, áp sát người vào anh theo cách mà mắt anh phải nheo lại như thể có quá nhiều ánh sáng đang chiếu vào nó "Hãy yêu em."

"Anh yêu em mà, Jenny."

"Ý em là ..." Cô liếm môi và nắm lấy cơ hội này. "Hãy giữ em bên anh. Nằm với em. Làm tình với em tối nay."

"Jenny," anh rên lên. "Tại sao em làm điều này?"

"Bởi vì em tuyệt vọng."

"Không phải như sự tuyệt vọng em đang mang lại cho tôi."

"Em không muốn anh đi."

"Anh phải đi."

"Hãy ở lại đi anh."

"Anh đã hứa."

"Hãy cưới em," cô thì thầm trong cổ họng.

"Anh sẽ, khi chuyện này kết thúc."

"Em cần có một cam kết tình yêu của anh."

"Em đã có rồi."

"Hãy cho em thấy đi. Hãy yêu em đêm nay."

"Anh không thể. Không đúng em àh."

"Đúng với em."

"Không với 2 ta."

"Chúng ta yêu nhau."

"Vì vậy, chúng ta phải hy sinh cho nhau."

"Anh không muốn em?"

Hal kéo cô lại gần và đưa miệng anh hôn lên cổ cô. "Có, có. Đôi khi anh mơ thấy những điều anh chia sẻ trên giường với em và anh ... Đúng, anh muốn em, Jenny."

Anh hôn cô. Môi anh hé mở môi cô và tay anh lướt xuống hông cô. Cô phản ứng, ôm anh một cách thúc bách và cọ xát đùi cô với anh. Lưỡi anh sục sạo vào khu vực ẩm ướt trong miệng cô trước khi lưỡi cô quyen chặt lấy nó. Anh rên lên lần nữa.

"Hãy yêu em, Hal," cô nói, nắm lấy áo anh. "Em cần anh tối nay. Em muốn được ôm ấp, vuốt ve, và chắc chắn rằng những gì giữa chúng ta là thật và anh sẽ trở về."

"Anh sẽ về."

"Tuy nhiên, anh không chắc chắn. em muốn yêu anh trước khi anh đi." Cô phủ lên môi anh, mặt và cổ anh những cái hôn nhanh và mãnh liệt. Anh dịch ra xa cô, nhưng cô không muốn dừng lại. Cuối cùng, anh nắm lấy tay cô và lạnh lùng đẩy cô ra xa.

"Jenny, suy nghĩ đi nào!" Cô nhìn chằm chằm đôi mắt to của anh như thể cô bị lãng mạ. Cô thở khó khăn. "Chúng ta không thể. Nó trái lại một trong những nguyên tắc mà bọn anh đại diện. Anh sẽ thực hiện sứ mệnh của Chúa vào ngày mai và anh không để cho vẻ đẹp và sự đam mê của em chia rẽ anh với điều đó. Bên cạnh đó, cha mẹ anh đang ở dưới nhà." Anh cúi xuống và hôn lên đôi má trinh nguyên của cô. "Bây giờ em hãy đi ngủ như một cô gái ngoan nào."

Anh đã dẫn cô vào giường và kéo tấm chăn lên. Cô ngoan ngoãn trèo vào giường và anh phủ tấm chăn lên người cô, kiên quyết ngăn không nhìn vào bầu ngực cô. "Anh sẽ gặp em sớm mai." Miệng anh chạm nhẹ vào môi cô. "Anh rất yêu em, Jenny. Đó là lý do tại sao anh sẽ không làm như em yêu cầu." Anh tắt đèn, bước ra cửa, đóng lại sau anh, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Jenny cuộn tròn người và bắt đầu khóc. Những giọt nước mắt nóng bỏng chua chát tuôn xuống má cô và ướt đầm gối. Chưa bao giờ cô cảm thấy bị bỏ rơi như lúc này, ngay cả khi cô mất cả gia đình. Cô cô đơn, bơ vơ hơn bất kỳ lúc nào trong cuộc đời cô.

Ngay cả phòng ngủ của cô cũng có vẻ xa lạ và không quen thuộc. Nhưng có lẽ đó là hiệu quả của thuốc ngủ. Xuyên qua bóng đêm cô đã cố gắng để phân biệt các hình dạng của các đồ đạc nội thất và đường nét của các cửa sổ, nhưng tất cả mọi thứ đã trở nên mờ ảo. Nhận thức của cô đã bị mờ đi bởi những viên thuốc ngủ cô đã uống.

Cô có cảm giác bồng bềnh và chìm vào giấc ngủ, nhưng cô lại chảy nước mắt lần nữa. Thật nhục nhã. Cô đã cố chống lại những chuẩn mực đạo đức của mình. Cô đã muốn dâng hiến cho người đàn ông cô yêu. Hal đã thề anh yêu cô. Nhưng rõ ràng anh đã thắng thừng từ chối cô!

Thậm chí nếu tình yêu của họ đã không được hoàn hảo, anh cũng có thể nói dối cô, giữ cô, cho cô một vài dấu hiệu của niềm đam mê anh đã nói, cho cô một mẫu kí ức để cô bám víu khi anh đi.

Tuy nhiên, anh đã từ chối cô hoàn toàn. Thứ tự ưu tiên trong cuộc sống của anh dành cho cô thật nhỏ bé. Anh có nhiều điều quan trọng để làm hơn yêu và an ủi cô.

Sau đó, cửa phòng ngủ mở ra.

Jenny quay về hướng âm thanh và cố gắng tập trung đôi mắt nhòe nhoẹt của mình nhìn về khoảng sáng đang rọi vào phòng. Bóng một người đàn ông hát vào chỉ 1 giây trước khi anh vào phòng và đóng cửa lại sau anh.

Jenny ngồi dậy và vươn tay về phía anh, trái tim của cô đập phồng vui sướng. "Hall!" cô hét lên vui sướng

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Anh lần về phía giường và lún sâu trong nó. Bóng anh hiện rõ lên giữa những đồ đạc khác trong phòng.

"Anh đã trở lại, anh đã trở lại," Jenny lặp đi lặp lại khi cô siết chặt tay anh và nâng chúng lên môi cô. Cô hôn như mưa xuống các đốt ngón tay anh. "Trái tim em tan vỡ. Em cần anh đêm nay. Hãy giữ chặt em." Những lời của cô vỡ vụn giữa những tiếng nức nở và vòng tay ấm áp của anh ôm lấy cô. "Ồ, vâng, giữ chặt em."

"Shh, shh."

Việc ngồi dậy bất ngờ, với vài từ ít ỏi đã lấy của cô nhiều sức lực bởi cô đã yếu đi dưới tác dụng của thuốc. Kiệt sức, cô tựa má vào lòng bàn tay anh. Ngón tay cái vuốt ve gò má cô và lau đi nước mắt. "Shh." Khi nước mắt đã khô, cô vùi mặt cô vào cái hõm giữa vai và thanh quần anh.

Anh vùi đầu về phía cô. Hàm râu lởm chởm cọ vào thái dương cô. Không để ý, bàn tay hiếu kì của cô dò dẫm vuốt ve từng inch một trên ngực anh và chạm vào mặt anh. Cô nhẹ nhàng cào móng tay cô quanh cái cằm lởm chởm, vô tình trượt ngón tay cô qua môi anh.

Cô nghe anh thở dốc. Nó dường như rất xa xôi, mặc dù cô ấy cảm thấy sự kích thích của cơ thể anh. Một âm thanh trầm, run rẩy từ sâu trong lồng ngực anh phát ra, anh nghiêng đầu cô ra sau và miệng anh đón chào cô. Những cánh tay anh kéo vòng tay chiếm hữu của cô lên ngực anh. Ngửa đầu ra sau một cách phóng khoáng, Jenny đầu hàng với những suy nghĩ táo bạo cuối cùng của mình và để cho bản năng điều khiển cô.

Đôi môi anh hé mở. Lần này, anh chỉ ngập ngừng một chút. Tim anh nảy lên một nhịp, có thể là hai trước khi lưỡi anh lại cúi sâu xuống cái miệng ngọt ngào của cô, chạm vào cái nơi kín đáo, mon tron nó một cách điên cuồng.

Jenny rên rỉ bám chặt vào anh. Đầu của cô quay cuồng và cô không biết là do sức mạnh của nụ hôn của anh hay bởi mấy viên thuốc ngủ làm tắt cả các giác quan của cô rung động mãnh liệt. Nụ hôn tiếp tục mãnh liệt hơn với mỗi giây, mỗi nhịp tim trôi qua, cho đến khi cô nghĩ rằng tim cô sẽ vỡ tung trong lồng ngực.

Có phải chăn màn đã rơi hết xuống đất? Vì da cô đột nhiên lạnh ngắt. Sau đó ấm dần, khi tay anh... bàn tay anh...? Phải. Chúng di chuyển trên da cô. Chạm tay vào vú cô. Mon tron, vuốt ve, và xoa bóp một cách khéo léo.

Cô cảm thấy đầu cô lún sâu trong chiếc gối mềm mại và nhận ra anh đã ấn cô nằm lại xuống giường. Các dây áo ngủ đã tuột hẳn xuống vai. Tiếng rên rỉ của cô có thể là sự phản đối hay ưng thuận. Cô cũng không chắc nữa. Cô không chắc chắn bất kì điều gì trừ đôi tay đang mon man khắp thân thể cô, chúng làm quen với những đường cong cơ thể cô với những va chạm nhẹ nhàng. Những ngón tay lướt qua núm vú cô, vắn về mon tron nhẹ nhàng.

Sau đó cô chìm vào một cơn sóng nóng bỏng, tràn ngập khắp cơ thể, cuốn phăng tâm trí cô đi mất. Miệng của anh? Đúng thế. Đầu lưỡi ướt át của anh mon man dịu dàng khắp da thịt cô. Vuốt ve. Xoay tròn những đường dài chậm rãi, nhanh và nhẹ nhàng.

Cô muốn vít lấy đầu anh và giữ anh gần cô, nhưng không thể. Cánh tay của cô nặng nề trĩu xuống, thẳng đơ bên cạnh thân thể cô như thể bị níu giữ bởi một sợi dây vô hình. Máu cô sục sôi trong huyết quản, nhưng cô không có một chút sức lực nào để cử động.

Cô đón lấy sức nặng của anh khi anh thoải mái nằm lên giường và một phần cơ thể anh đè lên cô, lưỡi anh sục sạo bên trong miệng cô, nhẹ nhàng như một tên trộm. Thật tuyệt vời. Anh thật tuyệt diệu. Như thể tám vài mềm đang trượt qua bầu vú trần của cô.

Được hướng dẫn bởi tay anh, cô nâng hông lên và giúp anh tuột chiếc áo ngủ xuống. Cô nằm dưới anh, trần truồng và dễ bị tổn thương. Nhưng những bàn tay anh đã di chuyển nhẹ nhàng, dịu dàng, đem lại hưng phấn cho cô. Chúng chạm vào từng phần nhỏ trên cơ thể cô, vuốt ve, nâng niu, biến mỗi cái va chạm của anh thành một món quà tặng cô.

Những đầu ngón chân cô được cọ xát bởi ngón tay cái của anh hay bởi lưỡi anh. Bắp chân cô được ôm siết êm ái. Đầu gối cô. Hai đùi. Tay anh nâng cô, điều chỉnh vị trí của cô, cho đến khi cô cảm thấy tấm khăn trải giường mát lạnh dưới lòng bàn chân.

Không chút suy nghĩ, cô vâng lời mọi hướng dẫn trầm lặng của anh. Từ chối hay ngăn trở anh là điều cô không xem xét đến. Cô là học trò, đầy tớ của một người thầy, 1 ông chủ quyền rũ, một nữ tu của khoái lạc, một môn đệ của ham muốn.

Tóc anh mon man thích thú trên bụng cô khi đầu anh chuyển động từ bên này sang bên kia. Môi anh véo nhẹ da thịt mềm mại của cô, nếm mút nhẹ nhàng bằng lưỡi anh.

Và khi anh ta đưa tay vuốt ve những đường cong của cô, cô tựa đầu vào ngực anh và thưởng thức những ve vuốt yêu thương dịu dàng xoay tròn quanh ngực cô.

Ồi, vâng! Tâm trí cô thét lên sung sướng. Anh yêu cô! Anh muốn cô! Cô minh chứng sự vui mừng bằng vũ điệu mãnh liệt của thân thể cô.

Những ngón tay trên chọc, dầy vò rời khỏi phần da thịt mượt mà đang tì vào anh. Ngón tay cái của anh tạo ra một sự xoa bóp làm cô thờ gập và tìm cô đập rộn ràng.

Nhanh hơn. Cẩn thận hơn. Quay cuồng với điệu trống lạ lùng. -Cho đến khi

Linh hồn của cô dường như rộng mở giải phóng một đàn chim đủ sắc màu hót vang bay bổng giữa bầu trời.

Vẫn chưa đủ! Tôi vẫn còn khát khao, linh hồn của cô thét lên đòi hỏi.

Quần jean của anh nhám, nhưng lại tạo một cảm giác dễ chịu lạ kì giữa hai đùi cô đang mở rộng. Những hạt nút. Chất vải. Rồi sau đó là...

Mái tóc. Làn da. Cơ thể đàn ông của anh. Cứng, ấm áp và mạnh mẽ, mịn màng. Một vật nhọn nhưng mềm mại. Tất cả chúng ve vuốt, cọ xát cơ thể cô. Đồ đằm. Tìm kiếm cho đến khi chúng khớp nhau theo cái cách cả hai mong đợi.

Sự xâm nhập nhanh và chắc chắn.

Cô đã nghe thấy một tiếng thét ngay khi cảm giác đau nhói bởi một cái đâm nóng bỏng xuyên qua cơ thể cô. Nhưng chắc chắn cô không thể tạo ra âm thanh đáng ngạc nhiên ấy. Cô đã bị mê hoặc bởi cái vật nam tính cứng rắn đang ấn sâu vào cái nơi ấm áp mềm mại rất hẹp của cô. Nhưng cô không thể biết được sự huy hoàng đặc biệt khi anh chiếm hữu cô trước khi anh bắt đầu kéo ra chậm rãi và vô cùng cẩn thận.

"Đừng. Đừng mà." Tiếng kêu vang vọng trong tâm trí cô xuyên qua bóng đêm của căn phòng, và cô tự hỏi cô có thực sự hét lên không. Cô chưa muốn nó kết thúc, không cho phép kết thúc sớm như thế.

Tự nguyện, tay cô lướt xuống dưới quần jean, bàn tay cô siết chặt đôi mông săn chắc của anh. Cô cảm thấy sự rung mình xuyên qua thân thể anh, cô nghe thấy tiếng gầm gừ dữ dội của anh, cảm thấy sự hồi hả trong nhịp thở của anh bên tai cô, thật kì diệu khi cô vẫn cảm thấy sự cứng rắn của anh sâu bên trong cô.

Hết sức tự nhiên, cô cho phép anh giữ cô nằm phía dưới anh, đặt cô ở vị trí thoải mái và cảm nhận tối đa khoái cảm. Những nụ hôn ngẫu nhiên phủ khắp mặt, cổ, hai bầu vú và thân thể cô để lại những vết thâm nhừ nhối trên da cô.

Cả cơ thể cô đáp lại với hàng nghìn cảm giác xáo động từ đầu đến chân. Dường như cô bị giữ lại trong nhịp điệu chuyển động giữa cơ thể họ với sự cộng hưởng hoàn hảo. Và rồi thất lưng cô cảm nhận được đỉnh cao đam mê càng lúc càng cuốn chặt lấy cô đột nhiên lại bùng nổ lần nữa. Cả đùi, tay, bụng, ngực cô đều đáp lại trong một phản ứng hoang sơ nguyên thủy như thể hút hết sự sống của anh.

Cô cảm nhận sự căng thẳng của cơ thể anh. Đột nhiên, sâu trong cơ thể cô, cô cảm nhận được dòng suối tình yêu đang phun trào. Cho đến khi dòng suối ấy cạn kiệt, cô vẫn cảm thấy sức ép của anh đang lấp đầy cơ thể cô.

Thỏa mãn, nhưng vẫn ích kỉ, cơ thể cô vẫn bao bọc lấy anh như một cái kén lụa. Cô gần như thiếp đi khi anh rời khỏi cô, cô cuộn người lại và rúc vào người anh. Cô vuốt ve thân hình rắn chắc của anh, nắm tay cô bám chặt lấy áo của anh. Cô đã được bao bọc bởi cảm giác yên tâm và sở hữu mà cô chưa bao giờ cảm nhận được trước đây.

Vẫn còn mụ mẫm, bị mê hoặc và sửng sốt với những khám phá tuyệt vời, cô mỉm cười chìm vào một giấc ngủ không mộng mị.

Cô dậy sớm. Một mình. Anh đã rời khỏi cô vào lúc nào đó giữa đêm qua. Điều đó cũng dễ hiểu và cô tha thứ cho anh về chuyện này, mặc dù thật tuyệt vời khi được thức dậy trong vòng tay anh. Nhưng gia đình Hendren sẽ không chấp nhận những gì xảy ra tối qua. Jenny cũng như Hal, đều không muốn cha mẹ biết chuyện này.

Đã có tiếng bước chân ngoài sân và những mẩu đối thoại thầm thì xuyên qua hành lang của ngôi nhà cũ kĩ này. Cô có thể ngửi thấy mùi cà phê thơm lừng. Mọi thứ đang được chuẩn bị cho chuyến đi của Hal. Hẳn nhiên anh đã không hề nói gì với cha mẹ anh.

Đêm qua đã làm thay đổi tất cả mọi thứ. Lẽ ra bây giờ anh phải lo lắng về đám cưới như cô chứ. Cô nhớ lại tất cả những kỉ ức tuyệt vời của cuộc làm tình đêm qua, và không một chút hối hận về điều đó, ngay cả việc cô sử dụng điều đó để níu giữ chân anh.

Anh thuộc về nơi cùng với cô. Anh sẽ tiếp tục là phụ tá của mục sư cho đến khi cha anh nghỉ hưu, và sau đó anh sẽ kế nhiệm vị trí ấy. Cô cũng đã được dạy dỗ để trở thành vợ của một mục sư. Chắc chắn bây giờ Hal thấy rằng Chúa đã ban phúc lành cho họ.

Nhưng gia đình Hendren sẽ phản ứng như thế nào với sự thay đổi kế hoạch của anh? Không muốn anh phải đối mặt với những lời chê trách và sự thất vọng một mình, cô hất tung tấm chăn ra và nhận ra mình đang khỏa thân. Ồ, có phải tối qua anh đã cởi chiếc áo ngủ của cô không nhỉ? Với một chút điên rồ, cô nghĩ và mỉm cười ranh mãnh.

Cô ngượng chín người khi bước chân vào phòng tắm và mở vòi hoa sen. Trông cô không thay đổi gì cả, mặc dù nếu kiểm tra kĩ, cô có thể thấy màu hồng sẫm lan đều trên hai bầu vú.

Dù sao anh cũng để lại một dấu ấn không thể xóa đi trên cơ thể cô. Khi cô nghĩ về nó, cô vẫn còn có thể cảm thấy sức nặng của anh trên cô, vẫn còn cảm thấy những chuyển động êm ái của cơ bắp anh dưới tay cô, vẫn còn nghe tiếng rên rỉ khoan khoái của anh. Cô vừa xấu hổ, vừa rung mình khi cơ thể cô phản ứng với chuỗi kỉ ức ấy.

Cô vội vã mặc quần áo rồi lao xuống lầu và háo hức muốn gặp Hal. Khi cô bước vào bếp, trái tim cô ngán lên mong đợi. Nín thở, cô do dự trước ngưỡng cửa bếp trước khi tham gia với gia đình.

Gia đình Hendren đang ngồi ở bàn ăn cầu nguyện trước buổi ăn sáng. Cage cũng ở đó với mọi người, ngồi dựa ra thành ghế. Đầu anh cúi xuống, anh nhìn chăm chăm rầu rĩ vào ly cà phê mà anh đang đặt ngang với thắt lưng.

Hal đâu rồi? Chắc là không phải đang ngủ rồi.

“Amen” Bob cầu nguyện xong và ngẩng đầu lên. Ông nhìn thẳng vào Jenny. “Hal đâu?” cô hỏi.

Cả ba người nhìn chăm chăm vào cô lặng lẽ. Cô có thể cảm thấy bóng đen đến gần, giống như những đám mây đen ngòm ùn đến đe dọa một cơn bão dữ dội sắp đến.

“Nó đi rồi, Jenny” Bob nói nhẹ nhàng. Ông đứng lên, đẩy ghế ra sau, và bước về phía cô.

Cô lùi ra sau một chút như thể ông sắp làm gì đe dọa cô. Sự tăm tối bao phủ lấy cô. Cô không thở được. Mặt cô tái nhợt. “Không đúng” Những tiếng thì thầm thật khó mà nghe thấy rõ, “Anh ấy không hề tạm biệt con.”

"Nó không muốn con phải thêm một lần đối mặt với sự chia ly nát lòng," Bob nói. "Nó nghĩ thế này sẽ dễ dàng hơn."

Điều này không thể xảy ra. Cô đã diễn thử cảnh này trong tâm trí. Hal sẽ bị thôi miên bởi cái nhìn đầu tiên khi thấy cô. Cô tưởng tượng họ sẽ nhìn vào mắt nhau, chia sẻ những bí mật tuyệt diệu của cặp tình nhân mà không một ai trên thế giới này có thể biết được

Nhưng anh đã đi và tất cả những gì cô thấy là ba khuôn mặt đang nhìn chăm chăm vào cô, hai vệt ve thương hại, và mặt Cage hoàn toàn không có tí cảm xúc nào.

"Con không tin," cô hét lên. Cô lao qua nhà bếp gần như làm ngã lộn nhào 1 cái ghế trước khi cô đẩy nó sang bên và chạy về phía cửa sau. Sân sau trống trơn. Không có chiếc xe nào trên đường.

Hal đã đi rồi.

Sự thật đã làm tổn thương cô mạnh mẽ. Cô cảm thấy như mình bị bỏ rơi. Cô cảm thấy đất sụp đổ dưới chân cô. Cô muốn la hét. Cô ngập chìm trong nỗi tuyệt vọng.

Những gì cô đã mong đợi thì sao? Hal không bao giờ tâm sự những điều mà lẽ ra nếu quan tâm đến cô anh phải làm. Bây giờ, khi suy xét thấu đáo, cô nhận ra mình đã ngộ nghếch thế nào. Anh không hề đưa ra bất kì lời cam kết nào là sẽ ở lại. Đó cũng là những gì cô đã đòi hỏi anh. Mong đợi nhiều hơn là điều không thực tế tí nào. Và nó là cách anh xóa đi trong cô cái cảm giác nhục nhã vì đã cầu xin anh đừng ra đi. Anh muốn tránh điều đó vì lợi ích của cả hai.

Vậy tại sao cô lại cảm thấy mình bơ vơ? Bị tước đoạt. Bị ruồng bỏ. Thất vọng và bị từ chối.

Điên rồ.

Tốt đẹp và điên khùng làm sao! Sao anh lại có thể rời bỏ cô giống như thế chứ. Làm thế nào? Làm thế nào và khi nào thì cô mới ân hận vì họ thậm chí đã không thể kết thúc cái đêm tuyệt diệu như thế bằng cách thức dậy cùng nhau.

Jenny đứng trên vỉa hè gồ ghề nhìn chăm chăm vào con đường hoang vu trước mặt. Làm sao anh có thể rời bỏ cô vô tình đến thế, không cả một lời tạm biệt dành cho cô. Có phải cô không quan trọng bằng nhiệm vụ của anh? Nếu anh yêu cô...

Tâm trạng cô rơi vào bế tắc. Anh có yêu cô không? Anh có thực sự yêu cô không? Cô có yêu anh như cái cách cô nên làm không? Hay điều Cage nói đêm qua là sự thật? Mối quan hệ giữa cô và Hal chỉ biến đổi theo mong đợi của mọi người đối với họ, nó là sự thuận tiện đối với cô vì sự an toàn, và thuận tiện để anh không mất quá nhiều thời gian để toàn tâm toàn ý cho cái trách nhiệm của một mục sư.

Những suy nghĩ thật âm ảm.

Cô cố đẩy chúng sang một bên. Tại sao cô không tận hưởng hạnh phúc mà cô được dâng tặng đêm qua như một kết quả của tình yêu đôi lứa.

Nhưng sự hoài nghi không mất đi, nó chỉ nằm đâu đó trong tâm trí cô và bị che khuất đi. Cô nhận ra rằng, trước khi Hal về, cô phải tìm ra sự thật. Thật điên rồ khi bước vào đời sống hôn nhân mà lại mang theo những nghi ngờ như thế. Sự hòa hợp của hai cơ thể thật hoàn hảo, nhưng cô biết rằng điều đó không phải là nền tảng vững chắc của hôn nhân. Và cô đã lơ mơ dưới tác dụng của thuốc an thần. Có lẽ cô đã nhớ những chi tiết của đêm qua đẹp đẽ hơn thực tế nó diễn ra. Có lẽ đó chỉ là một giấc mơ tình ái, gây ra bởi tác dụng của thuốc ngủ.

Xoay người về nhà, cô gần như va vào Cage, anh đã đứng sau cô từ lúc nào mà cô không hề hay biết.

Cô gần như nhảy dựng lên dưới cái nhìn của Cage.

Anh đang nhìn cô qua một đám mây bụi dày đặc của vùng sa mạc này. Đôi mắt nâu vàng đang nhìn chăm chăm không nao núng tựa như một đôi mắt mèo tuyệt đẹp. Anh bất động, hoàn toàn, cho đến khi khóe miệng anh vô tình cử động

Jenny cho rằng đó là cử chỉ biểu lộ sự ăn năn và hối hận. Có phải anh ấy cảm thấy có lỗi với cô vì cô đã thất bại trong việc thuyết phục Hal ở lại. Có phải đó là cách mà cả thi trấn sẽ nhìn cô không, một vị hôn thê tội nghiệp bị bỏ rơi, héo hon mòn mỏi vì một người đàn ông coi trọng sự nghiệp hơn cô.

Khó chịu vì những suy nghĩ đó, cô tránh khỏi ánh mắt Cage, trốn thẳng người, rời khỏi chỗ anh. Anh bước qua, và chặn cô lại.

"Cô ổn chứ, Jenny?" , chân mày anh hạ thấp thành chữ V nhẹ trên mặt anh, mắt anh nheo lại, quai hàm anh sắc lại như đá granit.

"Tất nhiên," cô nói cùng lúc nặn ra một nụ cười tươi tắn, "Tại sao tôi lại không ổn chứ?"

Anh nhún vai " Hal đi mà không hề tạm biệt cô. Nó đã bỏ đi"

"Nhưng anh ấy sẽ trở lại. Anh ấy đã đứng khi đi như thế, làm cho việc chia tay sẽ nhẹ nhàng hơn. Tôi không thể nói lời tạm biệt với anh ấy." Cô tự hỏi cô có nên gào lên rằng cả anh và mọi người đều sai khi đối xử với cô như thế.

"Đêm qua , cô đã nói chuyện với nó?"

"Phải."

"Và?" anh thăm dò.

Nụ cười của cô nhạt đi, mắt cô tránh khỏi cái nhìn sắc sảo của anh. "Anh ấy làm cho tôi cảm thấy mọi thứ đều tốt hơn, Anh ấy muốn chúng tôi sẽ kết hôn ngay khi anh ấy trở về."

Nó không phải là lời nói dối hoàn toàn. Nó cũng không phải hoàn toàn sự thật, và ánh mắt dò tìm của Cage cho cô biết cô không thuyết phục được anh. Cô hồi hã lướt qua anh. "Anh ăn sáng chưa? Tôi sẽ chuẩn bị cho anh? Hai cái trứng cho để ăn nhé?"

Anh cười, hài lòng. "Cô nhớ tôi thích trứng sao?"

"Vâng." Cô giữ cái cửa lưới cho anh, đứng thẳng và lên chốt cửa sau khi anh lách vào sau cô. Khi cơ thể anh chạm nhẹ vào cô, mọi tế bào đều xao động. Vú cô săn lại. Những điểm tròn hiện ra sau làn áo. Hai đùi cô nóng ran. Tim cô hồi nhip.

Jenny kinh ngạc. Cô vội vã che dấu tâm trạng bối rối bằng việc nhanh chóng chuẩn bị bữa ăn sáng cho Cage. Tay cô run rẩy, không thể điều khiển chúng, và ngay sau khi cô đặt đĩa thức ăn lên bàn phía trước mặt anh, cô trốn về phòng.

Bây giờ khi nhục cảm trong cơ thể ngủ yên của cô được đánh thức, nó dường như không muốn ngủ yên trở lại.

Nhưng, Chúa ơi, liệu cơ thể cô sẽ phản ứng như thế với bất kì người đàn ông nào sao? Không có điều gì khác biệt sao?

Điều này làm cô thực sự xấu hổ. Tuy nhiên, cô trần trụi, bò vào giữa những tấm chăn trái giường, cô ngồi gập người, hai đầu gối kéo sát vào ngực cô. Cô hồi tưởng lại từng chút một những diễn biến đêm hôm trước lần nữa, tận hưởng những cơn sóng cảm giác tuyệt vời đang lần nữa cuộn lên trong cô.

Chất nước màu hổ phách sẫm trong chiếc ly pha lê cao không làm giảm bớt mặc cảm tội lỗi của Cage, nó chỉ giúp anh tạm quên nỗi khổ tâm trong giây lát.

Ba vỏ chai bia lớn rỗng không xếp hàng trên cái mặt bàn bóng loáng. Anh đã chuyển sang uống Jack Daniel cách đây khoảng 1 g, nhưng dù anh đã uống một lượng lớn chất cồn như thế, cảm giác tội lỗi vẫn dần vạt anh.

Anh đã xâm phạm Jenny.

Không có điều gì có thể bào chữa cho tội lỗi của anh. Anh có thể tự nhủ anh đã mang đến tình yêu cho cô, dạy cho cô bài học vỡ lòng về những nghi thức huyền bí của tình yêu, đã lấy đi sự trinh trắng của cô. Nhưng không có điều nào có thể làm anh bớt cắn rứt lương tâm, anh đã xâm phạm cô. Những gì anh làm không phải là sự hăm hiếp thô bạo, nhưng cũng không được sự đồng ý của cô. Điều đó là một sự xúc phạm đáng ghê tởm.

Anh nốc một hớp rượu Whiskey cay nồng. Nó đốt cháy cổ họng anh, anh ước anh đủ say để nôn mửa, có thể điều đó sẽ giúp gột rửa anh trong sạch hơn.

Anh đang dính trong cái mớ bòng bong gì thế này? Không điều gì có thể gột sạch anh khỏi tội lỗi này. Anh chưa bao giờ cho rằng mình phạm phải lỗi lầm trong suốt những năm qua. Nhưng bây giờ, anh thấy mình chìm ngập trong tội lỗi. Anh đã làm cái quái gì thế này.

Kể cho cô ấy, thú nhận với cô??

"Jenny, nhân tiện, về một đêm trước, cô biết đêm ấy, đêm mà Hal ra đi, và cô đã làm tình với nó. Ah, đó không phải nó, mà là tôi đấy."

Anh nguyên rửa dữ dội, và nuốt sạch ly rượu. Anh có thể tưởng tượng khuôn mặt cô, khuôn mặt vô cùng thân yêu của cô, choáng váng trước anh. Cô sẽ kinh hoàng. Biết được cô đã làm điều đó với anh sẽ gây cho cô một sự suy sụp không thể hồi phục nổi. Kể sắn đuổi đàn bà khét tiếng ở miền Tây Texas đã lấy đi sự ngọt ngào của Jenny Fletcher.

Không, anh không thể nói với cô.

Anh đã làm những điều xấu xa trước đó, nhưng lần này tệ hơn tất thảy. Anh đã thích cái danh tiếng “đứa con của quý.” Anh đã lớn lên với nó, hành động để nó luôn được nhắc tới, và luôn đi kèm với anh suốt những năm qua. Anh chưa bao giờ định chính cho những việc anh chưa bao giờ làm. Anh luôn nở một nụ cười lười nhác trước những lời cáo buộc dành cho anh, và những người bạn chí thân của anh tự đưa ra kết luận về những lời đồn đại là đúng hay sai.

Nhưng lần này...

Ra đầu cho những người phục vụ, Cage bắt đầu chú ý hơn về những gì xung quanh anh. Những rầu rĩ quen thuộc. Khói thuốc quện chặt cái không gian chật cứng, ngột ngạt, và chéch choáng hơi men của quán rượu. Những bảng hiệu quảng cáo bia, đèn neon xanh đỏ đủ màu nhấp nháy trên tường như những tiểu yêu quái mang lân quang lân tránh sau những tấm bảng quảng cáo. Một sợi kim tuyến màu vàng ử rử, còn sót lại từ Giáng sinh vừa rồi phát phơ quanh ngọn đèn chùm hình bánh xe goòng. Một chú nhện làm tổ giữa những thanh nan hoa. Waylon Jennings than khóc cho một tình yêu ra đi bởi lỗi lầm trong góc bên chiếc máy hát tự động.

Nó lờ lẹt, xơ xác. Nó là nhà.

"Cảm ơn, Bert," Cage nói ngắn gọn với người pha rượu vừa đặt một ly whiskey khác trước mặt anh.

"Một ngày khó khăn à?"

Một tuần khó khăn, Cage nghĩ. Anh đã sống với tội lỗi của anh suốt một tuần nay, nhưng cảm giác tội lỗi đang gặm nhấm, ăn mòn anh không dịu bớt đi. Nọc độc của nó đang làm nhức nhối tâm hồn anh. "Tâm hồn?" Anh mà có tâm hồn sao??

Bert nhồi người qua bàn và chuyển những cái vỏ chai bia rỗng không vào khay. "Anh có muốn nghe điều mà anh sẽ quan tâm không?"

"Có à? Về cái gì chứ?" Những giọt nước li ti bám quanh thành ly gọi anh nhớ đến nước mắt của Jenny. Anh chùi sạch chúng với ngón tay cái.

"Cuộc độ sức giành lô đất phía tây núi mặt bàn."

Mặc dù đang trong tâm trạng chán nản, Cage quan tâm ngay lập tức, "Trại gia súc cũ của Parson?"

"Phải. Nghe rằng những người bà con sẽ bàn chuyện tiền nong với bất kì ai quan tâm."

Cage dành cho Bert một nụ cười như trên quảng cáo kem đánh răng và thưởng cho Bert 10\$ tiền bo. "Cảm ơn, anh bạn," Bert mỉm cười và nhẹ nhàng quay đi. Cage là người anh thích và sẵn lòng giúp đỡ.

Cage Hendren hiển nhiên là một trong những kẻ liều lĩnh nhất quanh đây. Anh có khả năng kì lạ có thể ngửi thấy mùi dầu, và tìm ra chính xác chúng ở đâu chỉ bởi bản năng đó. Anh đã học ở Tech và nhận bằng đại học về địa chất, để mài giũa tài năng ấy trở nên sắc bén và tự tin hơn. Anh có một mảnh khóc riêng để tìm chúng, một mảnh khóc mà không một sách vở nào dạy được. Anh cũng khoan phải vài lỗ không có đầu nhưng mà chuyện đó hiếm khi xảy ra. Ít đến nỗi đủ chiến thắng bất kì tay kì cựu nào trong nghề này lâu hơn cả tuổi đời của anh.

Anh đã cố gắng thuê quyền sử dụng khoáng sản trên đất của Parson trong nhiều năm qua. Vợ chồng già đã chết chỉ trong vòng vài tháng, nhưng những đứa con đang nắm giữ chúng nói rằng họ không muốn đất đai gia đình họ bị cày xới bởi những lỗ khoan. Đó là một cách ép giá, Cage biết điều đó. Họ ghim miếng đất chờ giá lên. Cage muốn gọi cho người thi hành di chúc ngay sáng mai.

"Xin chào, Cage."

Anh đã để tâm trí đi hoang đến nỗi không thấy cả người phụ nữ cho đến khi cô ta đến cạnh bàn anh, hích nhẹ vào vai anh bằng hông cô như cô đã làm trước đây. Anh liếc cô 1 cách thờ ơ "Chào, Didi. Mọi việc ổn chứ?"

Không nói lời nào cả, cô đặt một chiếc chìa khóa lên mặt bàn bóng loáng của cái bàn tròn nhỏ xíu, ngón trỏ của cô đè lên nó và đẩy về phía Cage, "Sonny và tôi quyết định hết nợ nần nhau nữa."

"Thật đấy à?"

Cuộc hôn nhân của Sonny và Didi gặp khó khăn từ vài tháng nay. Không tán thành lời thề của họ, đặc biệt là một hứa hẹn trung thực. Cô đã mời gọi Cage trước đây, nhưng Cage luôn giữ khoảng cách với cô. Anh không phải là người có quá nhiều tiêu chuẩn đạo đức. Nhưng anh luôn tranh thành với một qui tắc "Không bao giờ hẹn hò với một người phụ nữ có gia đình. Sâu thẳm trong tâm hồn, anh vẫn tin tưởng vào sự ràng buộc thiêng liêng của hôn nhân, bất kể chuyện gì đi nữa, anh không muốn phải chịu trách nhiệm về bất kì một sự tan vỡ nào.

"Ừm. Tất cả là sự thật. Bây giờ tôi là một phụ nữ tự do, Cage," Didi cười với anh. Nếu cô liếm môi, trông cô có cái vẻ thỏa mãn của một con mèo đang liếm láp một bát kem. Thân thể kêu gọi của cô đang lộ lộ sau một chiếc quần jeans hiệu Neiman Marcus, và một chiếc áo len cổ trễ. Hơi chồm xuống, cô khoe đường lồi hun hút giữa ngực cô.

Không chỉ là khao khát dục vọng đơn thuần. Cô làm anh cảm thấy mình cần gột rửa.

Jenny. Jenny. Jenny. Thật thuần khiết. Cơ thể của cô nữ tính thánh thiện. Không phải quá nẩy nở, căng mọng, hay kêu gọi, chỉ đầy nữ tính.

Chết tiệt.

Anh giật mình trấn tĩnh, mặc dù anh vẫn thấy người trên ghế và hai tay thờ ơ cầm lấy đế ly rượu trên mặt bàn.

Didi cào nhẹ những ngón tay dài của cô ta xuống cánh tay Cage. “Tạm biệt, anh”, cô nói với vẻ kêu gọi lúc cô ta yếu đuối bước đi.

Khỏe miệng anh hơi nhếch lên nửa mai. Anh đã bao giờ cho rằng lời mời gọi thế là hấp dẫn chưa nhỉ? Hành động lộ liễu của Didi thật mực cười.

Jenny có lẽ chưa bao giờ nhận ra cô thật quyến rũ. Cô dùng một hương thơm tinh tế. So với cô thì mùi nước hoa vẫn còn vương lại của Didi thật nặng mùi sau những hành động đáng ghét của cô ta.

Giọng của Jenny thường hỗn hển, giọng mà Cage cảm thấy kêu gọi anh hơn cả cách nói kéo dài lười biếng của Didi. Những cái vuốt ve vụng về của Jenny vẫn quyến rũ anh hơn bất kì những vuốt ve có chủ đích nào mà những người tình trước đây của anh đã làm.

Bỏ qua những xúc cảm tồi tệ, Cage để tâm trí mình lang thang về cái căn phòng ngây thơ mà lẽ ra nên thuộc về một đứa trẻ hơn là một người đàn bà mặc áo ngủ lụa mỏng. Áo bằng lụa. Anh đã có kinh nghiệm về những cảm giác tuyệt vời khi lụa trượt trên thân thể một người phụ nữ. Nhưng anh không thể tưởng tượng làn da của Jenny mềm mượt đến thế. Cả mái tóc của cô, và..

Việc cô vẫn còn là trinh nữ làm anh bị một cú sốc. Chắc chắn, chắc chắn em trai anh không phải là thánh. Vậy làm thế nào Hal, hay bất cứ người đàn ông nào sống cùng nhà với Jenny suốt những năm qua có thể không làm tình với cô.

Anh em anh hoàn toàn khác nhau ư? Hay họ được giáo dục khác nhau? Dĩ nhiên đúng vậy. Không có gì bất thường về thể chất của Hal cả. Cage phải ngưỡng mộ về lập trường đạo đức kiên định của Hal, nhưng anh không thể tưởng tượng bất cứ ai có thể áp đặt một tư tưởng đạo đức cứng nhắc như vậy lên bản thân anh.

Jenny cũng không thể, đúng không?

Cô sẵn sàng dâng hiến cho Hal vào đêm Hal chuẩn bị khởi hành. Sao Hal ngu ngốc đến thế khi từ chối món quà đáng giá đó. Cage ghét phải nghĩ về em mình một cách giễu cợt như thế, nhưng đó là những gì Cage nghĩ về chuyện này. Có phải Hal đã không nhận ra sự hi sinh mà Jenny dành cho anh? Bây giờ, cậu ta không còn nhận được sự trong trắng của Jenny, vì Cage đã chiếm lấy nó.

Chúa ơi, đã bao giờ anh có được cảm giác mê ly hơn khi anh đắm sâu vào cơ thể cô? Đã bao giờ anh nghe âm thanh nào ngọt ngào hơn những tiếng nấc nghẹn trong cổ cô khi đam mê trào dâng trong cơ thể cô.

Chưa bao giờ. Chưa bao giờ tuyệt vời như thế.

Nhưng, không ai có thể là Jenny, cô là người không thể với tới được. Là trái cấm vượt xa khỏi khả năng của anh.

Anh đã biết điều đó từ nhiều năm qua. Cũng như anh biết rằng cô đã thuộc về Hal. Anh hiểu rõ thế. Nhiều năm trước, anh điều đứng vì chuyện này. Anh có thể có bất cứ người phụ nữ nào, ngoại trừ người phụ nữ anh thực sự muốn có, Jenny.

Anh đã sa đoạ đến cốt lõi. Thật tệ tái. Anh chẳng màng đến bất kì thứ gì hay bất kì ai. Đó là những gì người ta nói về anh và nó là sự thật chủ yếu nhất. Nhưng anh đã quan tâm đến Hal và Jenny đủ để phá hủy cuộc sống của họ với những can thiệp của anh.

Anh đã giữ kín bí mật của mình. Không ai biết mà cũng không ai có thể đoán được. Mà cô thì càng không. Cô hoàn toàn không có ý niệm gì về việc mỗi khi anh gần gũi cô, anh đau đớn đến nhức nhối muốn chạm vào cô. Không phải là tình dục, chỉ cần chạm vào cô thôi.

Tình cảm của cô dành cho anh hoàn toàn là tình cảm anh em. Nhưng anh luôn có cảm giác cô hơi e ngại anh. Anh làm cô cảm thấy khó chịu và điều này làm tan nát trái tim anh. Hiển nhiên là sự sợ hãi của cô hợp lý. Danh tiếng của anh gắn liền với những vụ xì-căng-dan, và bất kì một phụ nữ muốn giữ gìn tên tuổi của mình đều lánh xa anh như thể sức quyến rũ của anh truyền nhiễm và gây chết chóc như bệnh hủi.

Anh tự hỏi chuyện gì xảy ra nếu Jenny đến sống với gia đình anh sớm hơn. Nếu anh không đi học đại học và nếu anh không được coi như đứa con trai từ địa ngục thiếu thiên vị, và nếu họ có đủ thời gian để xây dựng mối quan hệ, thì Jenny có thể có tình cảm với anh thay vì Hal không?

Anh rất thích tưởng tượng như thế. Vì anh đã cảm nhận rằng bên dưới sự dè dặt của Jenny, có một tâm hồn tự do khát khao được giải thoát. Một người phụ nữ hấp dẫn, đam mê bị che giấu dưới một cái lồng thép nặng nề. Nếu cô được tự do, chuyện gì xảy ra.

Có lẽ cô muốn được giải thoát. Có thể cô không khẩn cầu tự do vì không ai đáp lại cô. Có lẽ...

Anh đang phỉnh phờ chính mình. Cô không muốn cuộc sống của cô bị xáo trộn bởi anh trong bất kì tình huống nào.

Anh lùi ghế ra sau và đứng dậy, bức bối quăng mẩu hóa đơn lên bàn. Tay anh chợt khựng lại khi một ý nghĩ tình linh xuất hiện.

Trừ khi cuộc sống anh thay đổi.

Đêm ấy anh không định vào phòng cô để làm cái việc anh đã làm. Anh nghe thấy cô khóc và biết cô đã thất bại trong việc giữ chân Hal. Trái tim cô bị thương tổn và anh chỉ có ý định an ủi cô.

Nhưng khi cô nhắm anh với Hal, và giống như thủy triều đang trào lên, anh cảm thấy bị hút về phía cô. Anh băng qua căn phòng tối để đến bên cô, vào lúc ấy tự nhủ rằng đã nhận biết chính mình.

Anh đã chạm vào cô. Anh đã nghe thấy sự tuyệt vọng trong tiếng nức nở của cô. Anh hiểu rõ nỗi tuyệt vọng khao khát yêu đương và không nhận được. Anh đã đáp ứng sự đòi hỏi của cô và giữ cô. Và một khi anh hôn cô, cảm nhận được sự ấm áp của cơ thể cô dưới tay anh, mọi việc đã không thể thay đổi.

Những gì anh đã làm là không thể thay thế được. Những gì anh đã làm thật tồi tệ. Anh đang cố đánh cắp cô từ tay em mình.

Bây giờ anh đã có cô, anh không thể để cô rời khỏi anh. Ngoại trừ địa ngục mờ ra và nuốt chửng lấy anh. Anh không cho phép tinh thần của cô bị kiểm chế bởi gia đình anh lần nữa. Hal đã có một cơ hội vàng ròng để đòi hỏi tình yêu vĩnh viễn với cô, nhưng nó đã từ chối. Cage sẽ không đứng nhìn sự khao khát của cô bị tiêu tan, sức sống của cô trở nên nhẵn nhụi, cam chịu và tất cả sự sống động của cô bị bóp chết bởi cái kén của những chuẩn mực đạo đức.

Anh sẽ có nhiều tháng để giành lấy cô trước khi Hal trở về, và, vì Chúa, đó là tất cả những gì nó muốn làm.

"Didi." Cô cuộn mình trong cái khoang tối với một tên lưu manh kẻ đang luồn tay dưới áo cô và mon man lưỡi trên tai cô. Bực mình vì bị gián đoạn, cô rời ra. "Cô để quên một thứ." Cage nói, búng nhẹ cái chìa khóa về phía khoang tối.

Cô không bắt được, và nó tạo nên một tiếng động chói tai trên bàn. Didi chớp lấy và ngẩng ra hỏi Cage: "Nó là cái gì thế?"

"Tôi sẽ không dùng nó"

"Đồ con hoang," cô rít lên.

"Đừng bao giờ nói thế," Cage nói

"Này, chàng trai," tên vô lại gọi với sau anh, "anh không thể nói với một quý bà..."

"Ồ, hãy để anh ta đi, cưng." Didi thăm thì, tay lướt nhẹ lên mặt trước của chiếc áo sơ mi hần ta mặc. Họ tiếp tục cái công việc đang bỏ dở.

Cage bước vào bóng đêm mát rượi, và hít thật sâu để xóa đi cái mùi nồng nặc đặc trưng của các chất cồn và quán rượu. Trượt vào sau vô lăng của chiếc xe Corvette Stingray cửa lật đời 63, anh khởi động tạo nên một tiếng gầm nhỏ và lao vút trong màn đêm.

Chiếc xe hơi cổ điển được phục hồi này là sự khao khát của bất cứ người đàn ông nào trong vòng bán kính 100 dặm quanh La Rota và được nhận diện gắn liền với Cage. Màu đen như mực cùng với nội thất da bên trong được đánh giá một cách ác ý là phù hợp với quí dữ.

Nó lao êm ái trên xa lộ cần cỗi, sau đó đi chậm nhẹ nhàng qua các góc cua của thi trấn. Đâu cách nhà linh mục một nửa dặm nhà, Cage đậu xe trên vỉa hè và tắt động cơ.

Cửa sổ phòng Jenny rất tối. Nhưng anh vẫn ngồi chăm chăm nhìn nó suốt 1 giờ, giống như anh đã làm như thế 6 đêm trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Từ vị trí phía trước bệ thờ, Jenny liếc vội về hướng một bóng đen cao lớn hiện ra sừng sững choán mọi ánh sáng hắt qua cửa trước của nhà thờ. Người cuối cùng trên đồi này mà cô có thể hi vọng nhìn thấy là Cage. Đúng là anh, anh gỡ cặp kính mắt phi công xuống, đi lững thững vào bên trong trên lối đi trải thảm của nhà thờ.

"Chào anh,"

"Chào cô,"

"Có lẽ tôi nên tăng phần đóng góp của mình. Giáo đường không đủ khả năng thuê một người quét dọn à?" anh hỏi, hất cằm về hướng cái giỏ đựng dụng cụ quét dọn dưới chân cô.

Ngượng ngập, cô giấu cái chổi lông gà màu cam vào túi sau quần jeans, làm cho chúng giống như một cái đuôi lông vũ của cô, "Tôi muốn làm những việc này."

Anh cười toe toét, "Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi."

“Phải,” – Cô nói thẳng – “Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối anh đến nhà thờ?”

Cô lau dọn bụi bặm ở các bàn thờ, chuẩn bị kết những dải hoa tươi khắp sảnh đường. Nắng chênh chếch chiếu qua các khung cửa sổ kính màu chiếu sáng những đám mây bụi đang nhảy múa giống như những nàng tiên bụi đang kể những câu chuyện của mình. Ánh sáng lung linh đủ sắc màu trên làn da mượt mà và mái tóc được buộc vội trong một cái dây buộc tóc trên đỉnh đầu của Jenny. Chiếc quần ôm vừa vặn vào người. Đôi giày tennis mang trên đôi chân thon thả của cô mòn vẹt. Cage nghĩ cô đáng yêu như một nụ hoa và luôn gọi cảm dù mặc bất cứ thứ gì.

“Lễ phục sinh vừa rồi,” Anh ngồi xuống chiếc ghế tựa hàng đầu và gác tay lên thành ghế, đuổi chúng thoải mái. Anh nhìn quanh nơi tôn nghiêm này và nhận ra nó hầu như không thay đổi so với những gì anh còn nhớ.

“Ồ, phải,” Jenny nhớ lại, “chúng ta đã đi picnic trong công viên vào buổi chiều.”

“và tôi đẩy xích đu cho cô.”

Cô cười lớn “Làm sao tôi có thể quên được? Tôi sợ anh không đẩy tôi lên cao, nhưng anh đã làm được”

“Cô rất thích.”

Có một tia sáng tinh ranh trong mắt cô như cười với anh, khoe miệng cô bịa ra một cách đáng yêu. “Sao anh biết?”

“Bản năng.”

Khi anh hướng nụ cười biếng nhác của mình về phía cô, Jenny đoán rằng Cage có những bản năng đối với phụ nữ, không có điều nào trong số chúng tốt đẹp cả.

Cage đang nghĩ về mùa xuân vừa rồi, về cái ngày chủ nhật mà họ đề cập đến. Đó là lễ phục sinh muộn và bầu trời xanh trong, không khí ẩm áp. Jenny mặc một chiếc áo đầm vàng, một thứ mềm mại nhẹ nhàng nhưng trở nên nặng nề, phồng to quanh cơ thể cô mỗi lần cơn gió nam thổi đến.

Anh yêu cái cảm giác cô gần gũi bên ngực anh khi cô ngồi trên chiếc xích đu cũ treo bằng những sợi dây thừng to bằng cổ tay anh lên một cái cây khổng lồ sừng sững trong công viên. Anh đã giữ cô gần anh lâu quá mức cần thiết, treu chọc cô bằng cách đẩy cô đi rồi kéo giật mạnh trở lại. Và lần đó, anh đã có cơ hội ngửi hương thơm mùa hè trên tóc cô và tận hưởng cái cảm giác thích thú khi cơ thể mảnh khảnh của cô chạm vào ngực anh.

Khi anh đẩy cô lên cao, cô cười ngây thơ như một đứa trẻ. Tiếng cười rộn rã của cô vẫn còn vang vọng mãi bên tai anh. Mỗi khi xích đu dừng đưa quay lại phía anh, hầu như lần nào anh đẩy nó đi, anh cũng chạm vào hông cô. Không phải luôn luôn, mà hầu như.

Những gì các nhà thơ lãng mạn miêu tả về sự cuốn hút những chàng trai trẻ trong mùa thu thật chính xác. Chất đàn ông bom căng cứng cơ thể anh suốt hôm đó, làm cho anh cảm thấy nặng trĩu, hung hăng và nặng trĩu nhu cầu bạn tình.

Anh muốn đuổi dài trên bãi cỏ cạnh Jenny, để các tia nắng ẩm áp rơi nhẹ nhàng trên mặt cô tựa như những nụ hôn ngọt ngào của anh trên môi cô. Anh muốn tựa đầu mình lên bờ vai cô, nhìn cô say đắm. Anh muốn làm tình thật nhẹ nhàng, dịu dàng và chậm rãi với cô.

Tuy nhiên, lúc đó cô đã là bạn gái của Hal, như mọi lúc khác. Và khi Cage không còn cố gắng được nữa trong việc thấy họ bên nhau, anh đã về xe uống một lon bia ướp lạnh sẵn trong xe. Cha mẹ anh đã hoàn toàn không bằng lòng.

Cuối cùng, để giữ không phá hủy những giây phút hạnh phúc của mọi người trong gia đình, đặc biệt là của Jenny vì anh biết sự bất hòa trong gia đình anh làm khổ cô rất nhiều, anh đã cố hết sức lâu bầu tạm biệt mọi người và găm lên đầu đống trong chiếc xe Corvette màu đen của anh khi đã rời xa khỏi công viên.

Giờ đây, anh cảm thấy có cùng một thức bách như thế để chạm vào người cô. Ngay cả trong lúc lăm lem và lộn tuộm, trông cô vẫn mềm mại và thôi thúc anh chạm vào. Anh tự hỏi liệu những bức tường nhà thờ có sắp xuống không nếu anh ôm cô và hôn cô như các cách mà anh muốn không.

“Ai tặng hoa trong tuần này thế?” Anh hỏi trước khi cơ thể của anh chỉ ra những dấu hiệu phản bội cho những suy nghĩ nam tính của anh.

Mỗi năm, có một lịch được lưu hành giữa các hội viên thân thiết của nhà thờ[3]. Những gia đình này sẽ điền ngày chủ nhật mà họ sẽ cung cấp hoa tươi cho nhà thờ, mà thường là một dịp đặc biệt.

Jenny đọc thẻ gắn vào bó hoa đỏ sẫm. “Gia đình Randall. Với những kỉ ức yêu thương về con trai chúng tôi, Joe Wiley,” cô đọc lớn.

"Joe Wiley Randall." Cage nheo mắt, một nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt anh.

"Anh biết anh ta à?"

"Chắc chắn. Anh ấy học trước tôi nhiều khóa, nhưng chúng tôi đi chơi cùng nhau vài dịp." Anh ngoái đầu ra sau và nhìn qua vai các hàng ghế dài sau anh.

“Có thấy hàng ghế thứ 4 kia không? Joe Wiley và tôi đã ngồi ở đó một buổi sáng Chủ Nhật. Khi đĩa quyền góp chuyển đến, Joe Wiley trét kẹo cao su vào đáy đĩa. Tôi thấy thật vui nhộn và Joe Wiley cũng vậy. Chúng tôi quan sát cái đĩa được chuyển đi trong nơi nghiêm trang này, qua hàng ghế này rồi hàng ghế khác. Cô có thể tưởng tượng được nét mặt của mọi người khi tay họ dính chặt kẹo cao su.

Mắt Jenny lấp lánh, ngồi xuống bên cạnh anh. "Điều gì đã xảy ra?"

"Tôi đã ăn đòn. Không kể đến việc anh ấy cũng bị như thế."

"Không, ý tôi là, tấm thẻ viết, 'Voi kí ức về...'"

"À, anh ấy đến Nam." Anh nhìn chăm chăm vào bó hoa một lúc lâu. "Tôi không nhớ là còn nhìn thấy anh ấy kể từ lúc anh ấy tốt nghiệp trung học." Jenny ngồi bất động, không nói gì, yên lặng lắng nghe anh. "Anh ấy là một tay chơi bóng rổ chết tiệt," Cage trầm ngâm. Sau đó anh cúi gập người, đầu cúi xuống như thể Chúa sẽ trút sự phẫn nộ như tia chớp xuống anh về những lời nguyên rủa của anh. "Ooops. Không thể nói như thế trong nhà thờ, đúng không?"

Jenny cười lớn "Đâu có gì khác biệt? Chúa lúc nào cũng nghe những gì anh nói." Đột nhiên, cô có vẻ nghiêm nghị và nhìn anh, ánh mắt cô nhìn thấu anh, "Anh thật sự tin vào Chúa sao?"

"Phải." Không nghi ngờ anh đã nói sự thật. Khuôn mặt anh hiếm khi ỉu rũ như thế. "Theo cách riêng của tôi, tôi tôn thờ Ngài. Tôi biết những gì mọi người nói về tôi. Cha mẹ tôi nghĩ tôi là kẻ ngoại đạo"

"Tôi chắc chắn không nghĩ vậy."

Anh trông có vẻ nghi ngờ, "Cô nghĩ thế nào về tôi?"

"Rằng anh là một đứa con theo khuôn mẫu của nhà truyền giáo."

Anh quay lại và cười lớn, "Thật quá đơn giản, phải không?"

"Không hoàn toàn như thế. Khi anh trưởng thành, những hành vi xấu tính già vờ để giữ cho mọi người không nghĩ anh là một kẻ lên mặt đạo đức."

"Tôi đã trưởng thành, nhưng tôi vẫn không muốn là một kẻ lên mặt đạo đức."

"Không ai nghĩ anh như thế cả," cô chọc ghẹo, đùa bỡn đùa anh bằng ngón tay trỏ của cô. Cô rút tay lại nhanh chóng. Đùi anh cứng, giống như của Hal, và nó gợi cô nhớ những bắp thịt săn khỏe dưới lớp đồ jeans cọ sát lên đôi chân trần của cô.

Che dấu sự sùng sốt của mình, cô hỏi, "Anh có nhớ anh đã cố làm tôi cười khi tôi đang hát trong dàn đồng ca không?"

"Tôi ư?" anh phẫn nộ hỏi, "Tôi không bao giờ làm bất cứ điều gì như vậy cả."

"Ồ, vâng, anh đã làm thế. Làm mặt hề và lác mắt. Ở lối ra kia, trên dãy ghế mà anh ngồi với một trong những cô gái của anh, anh đã..."

"Với một trong những cô gái của tôi? Cô làm như tôi có cả một hậu cung vậy."

"Không phải thế ư? Trước kia hay bây giờ?"

Ánh mắt anh thấp xuống đáng kể, và nhàn hạ nhìn khắp lượt cơ thể cô. "Luôn luôn có chỗ cho thêm một người nữa. Cô muốn điền vào đơn không?"

"Ồ!" cô hét lên, nhảy ra khỏi ghế, đối mặt với anh bằng một con giận dữ chế nhạo, tay cô nắm chặt chống vào hai bên hông. "Anh làm ơn ra khỏi đây. Tôi có việc để làm."

"Phải, tôi cũng vậy," anh nói, thờ dãi và cố đứng lên. "Tôi vừa kí một hợp đồng thuê 100 ha đất của trại chăn nuôi cũ của gia đình Parson."

"Tốt chứ?" Cô chỉ biết một chút về công việc của anh, chỉ là anh làm gì đó với dầu và anh được đánh giá là thành công.

"Rất tốt. Chúng tôi đang sẵn sàng để bắt đầu khoan."

"Xin chúc mừng."

"Giữ chúng cho lần đầu được chào đón," vui đùa, anh giật mạnh cái nơ trên đỉnh đầu cô và giải thoát mái tóc mảnh dài màu nâu. Quay người, anh đi nhàn nhả trên lối đi chính về phía cửa.

"Cage?" Jenny hỏi đột ngột.

"Gi?" Anh quay người lại, trông vạm vỡ và đẹp trai, hoang dã và rậm nắng, tai tiếng và nguy hiểm. Ngón tay cái anh móc vào chiếc thắt lưng. Cổ của chiếc áo vest jeans lật lên chạm vào quai hàm anh.

"Tôi quên hỏi tại sao anh đến đây."

Anh nhún vai, "Không có lý do gì đặc biệt cả. Tạm biệt, Jenny."

"Tạm biệt."

Anh nhìn cô một lúc trước khi anh đeo lại kính và bước qua ngưỡng cửa.

* * *

Jenny vật lộn để kẹp tấm ra ướt lên dây phơi đồ trước cơn gió mạnh đang giật mạnh chúng khỏi tay cô. Những tấm vải trải giường cô đang treo giờ đây giống như những cánh bướm và bay phấp phật quanh cô như đôi cánh không lồ.

Khi cô kẹp được cái ghim áo vào góc cuối cùng và thông tay kiệt sức, tai cô nghe thấy tiếng gầm của một con quái vật. Sự đe dọa xuất hiện sau tấm màn và chớp lấy cô. Đôi cánh tay to lớn bọc lấy cô khi nó tạo ra những âm thanh ngẫu nhiên tham lam.

Cô hét lên sợ hãi, nhưng tiếng thét của cô đã bị chặn lại bởi cái ôm ghì bao bọc cô.

“Tôi làm cô sợ phải không?” Kề tán công chưa thấy mặt gầm gừ bên tai cô khi anh ta kéo cô lại gần.

"Hãy để tôi đi."

"Nói làm ơn đi."

"Làm ơn!"

Cage thả cô ra và hé ra từ sau tấm màn, cười nhạo những nỗ lực tự giải thoát khỏi tấm chắn của cô. Kì diệu là nó vẫn còn trên dây mặt dù họ đã vật lộn với nhau.

"Cage Hendren, anh làm tôi hoảng sợ."

“Ôi, thôi nào, cô biết là tôi mà.”

"Chỉ vì anh đã làm vậy trước đây." Cô cúi tiết cổ hát những lọn tóc lòa xòa theo gió khỏi mắt cô. Những cổ găng đó cũng phù phiếm như nỗ lực không bật cười. Cuối cùng, một nụ cười vỡ ra và cô phá ra cười với anh, “Ngày nào đó...” Cô để sự sợ hãi qua đi nhưng cô chỉ ngón tay trở vào anh. Tay anh thò ra, chớp lấy tay cô, và giữ chặt nó trong nắm tay của anh.

"Cái gì? Một ngày nào thế nào, Jenny Fletcher?"

“Ngày nào đó, anh sẽ phải nhận phần của anh.”

Anh nâng những ngón tay cô lên miệng và dùng răng nhay chúng đùa giỡn, gầm gừ như kẻ ăn thịt người, “Đừng đánh cược thế.”

Chỉ nhìn thấy da thịt cô giữa những hàm răng khỏe mạnh của anh cũng làm cô lúng túng và cô ước cô có thể nghĩ ra một cách kéo ngón tay cô ra khỏi miệng anh mà không tạo ra sự lúng túng nào. Cuối cùng, anh thả tay cô ra và cô bước lui một bước như thể cô đang đứng quá gần một ngọn lửa mà không nhận ra cho đến khi chúng hun nóng cô.

Cô tự hỏi lý do anh đến giáo đường hôm nay, mặc dù những cuộc thăm viếng của anh không quá hiếm hoi trước khi Hal ra đi. Kể từ đó, anh thường ghé thăm vì những chuyện lật vật, không đầu.

Có vẻ những chuyến viếng thăm để hỏi thăm tin tức của Hal, nhưng những lý do anh đưa ra khắp khiêng đến nỗi, cô tự hỏi rằng có phải anh đến đây vì quan tâm đến bố mẹ không. Nếu vậy, cô thấy xúc động vì thiện chí đó.

Anh đã đến nhiều lần để mà dọn sạch những thùng giấy khỏi phòng ngủ cũ của anh theo ý của Sarah, mặc dù tất cả chúng có thể được đem đi chỉ 1 lần.

Sau đó, anh đến và mang theo những cái bánh ngọt anh đã mua của quầy FHA và trao cho họ khi anh nghĩ một mình anh không thể ăn hết chúng.

Một buổi tối anh ghé qua mượn một cái máy đánh bóng của Bob vì anh muốn đánh bóng chiếc xe hơi cùng với những vật dụng ngớ ngẩn khác. Những điều anh đưa ra khá hợp lý, nhưng cô vẫn nghĩ rằng có một động cơ kín đáo ẩn phía sau chúng.

Điều đó không giống cách Cage thể hiện sự quan tâm đến gia đình linh mục. Những tối trước đây anh thường vui đùa suốt đêm với những công nhân dân khoan, các tay cao bồi, nhà kinh doanh trong những quán rượu rẻ tiền, tồi tàn, những khi anh không ở trong vòng tay của một cô gái nào đó.

Và khi cô càng có nhiều thời gian gần gũi với anh, cô càng ít thích nghĩ về Cage và những người phụ nữ khác. Sự nhức nhối ghen tuông mà cô cảm thấy không cần thiết mà cô cũng không thể tưởng tượng tại sao những cảm giác đó lại đột nhiên bùng lên từ hư không.

"Máy sấy quần áo bị hỏng à?" Cage hỏi ngay, đứng đưa cái giỏ quần áo không trên vai và theo chân cô về hướng cửa sau.

"Không, chỉ vì tôi thích các tấm ra và áo gối thơm mùi nắng."

Anh cười với cô khi anh giữ cửa mở, “Cô đúng là một người kiên định, Jenny.”

"Tôi biết, quê mùa đến tuyệt vọng."

"Đó là những gì tôi thích cô."

Một lần nữa cô cảm thấy cần phải có khoảng cách giữa họ. Khi anh đứng gần như thế, nhìn cô bằng cái cách sắc sảo riêng của anh, cô cảm thấy ngột thở. "Anh có... anh muốn uống 1 lon Coca không?"

"Điều đó thật tuyệt." Anh cất cái giỏ đựng quần áo vào phòng giặt ủi bên ngoài nhà bếp, trong khi cô lại gần tủ lạnh. Cô ném những viên đá vào cái ly lấy từ tủ chén và đổ thử nước giải khát đang sủi bọt qua chúng.

"Cha và Mẹ đâu rồi?"

"Có nhiều người trong bệnh viện mà họ cần đi thăm."

Nhận ra cô và Cage đang ở một mình trong căn nhà cũ là cô căng thẳng không giải thích được. Tay cô hơi run rẩy khi cô đặt ly nước lên bàn trước mặt anh. Cô không muốn rủi ro đụng phải anh. Cô đã luôn luôn tránh đụng phải anh nếu có thể, nhưng gần đây ...

Căng thẳng cô thả mình xuống chiếc ghế đối diện anh và giảm cơn khát bằng cốc nước mát lạnh của cô. Anh đang nhìn cô. Mặc dù cô không nhìn thẳng vào anh, cô vẫn cảm thấy ánh mắt anh đang chạm vào cô. Tại sao cô lại không mặc gì dưới cái áo thun cũ chứ?

Sau đó, cô càng xấu hổ hơn, như thể hưởng ứng với những suy nghĩ vừa rồi, hai bầu vú cô bắt đầu cương cứng sau làn vải mỏng.

"Jenny?"

"Gì thế?" Cô nhảy dựng lên như thể cô đang bị bắt gặp làm điều gì đó xấu xa. Cô cảm thấy choáng váng, ngầy ngất và phát sốt, tựa như cái đêm cô làm tình với Hal. Anh đã mặc đồ như Cage bây giờ, jeans và một cái áo sơ mi cotton cắt kiểu phương tây.

Cô cảm thấy gần như các chất liệu vải khác nhau ấy đang cọ xát trên là da trần của cô, sự mát lạnh của cái khóa dây nịt áp vào cô trước khi anh mở nó ra, cảm giác ấm nóng của cái vật đầy nam tính khi anh làm vậy. Cô vịn vẹo mình trong ghế và ti chặt đầu gối vào bàn, cố giữ khuôn mặt mình không biểu cảm.

"Cô có nghe tin gì từ Hal không?"

Cô lắc mạnh đầu, vừa trả lời câu hỏi của anh vừa từ chối những cảm giác đang khuấy động bên trong cô. "Không kể từ bưu thiếp cuối cùng đề 1 tháng trước. Anh nghĩ chúng tôi có nên nhận thấy điều gì đó từ việc đó không?"

"Có." Đầu cô ngẩng lên, nhưng Cage mỉm cười, "Đó là tất cả mọi thứ đều ổn."

"Không có tin tức là tin tốt."

"Điều đó gần như thế."

"Bob và Sarah luôn lạc quan, nhưng họ đang lo lắng. Chúng tôi không nghĩ anh ấy vào sâu trong lãnh thổ thay vì ở ngoài biên giới nước ấy. Chúng tôi nghĩ bây giờ anh ấy đang trên đường trở về."

"Có lẽ nó đang trở về mà không có cơ hội nào để thông báo cho chúng ta biết"

"Có lẽ." Sâu trong thâm tâm, cô tổn thương vì những gì Hal nhấn về là quá ngắn ngủi, chỉ vài ghi chú với tất cả địa chỉ cho họ. Chúng nhấn mạnh rằng điều kiện ở Monterico rất tệ, nhưng anh khỏe mạnh và an toàn. Anh không gửi riêng dòng nào cho cô. Vị hôn thê của anh. Đó là tính cách của một người đàn ông đang yêu sao, đặc biệt là giữa họ đã có kỉ niệm về một đêm tuyệt vời trước khi anh đi.

"Cô có nhớ nó không?" Cage hỏi nhẹ nhàng.

"Nhớ khủng khiếp." Cô nhướng mắt nhìn anh, nhưng lại giãn ra tức thì. Không ai có thể nói dối khi nhìn vào đôi mắt hung ấy. Thậm chí còn không thể né tránh sự thật. Cô nhớ Hal, nhưng không dữ dội, không giống như cô đã nghĩ rằng cô sẽ nhớ, cũng không giống như cô cần phải vậy. Một cách nào đó, cô nhận ra Cage không phải lúc nào cũng đáng khinh bỉ. Sao kì lạ thế này?

Bây giờ khi đã ngủ với Hal, cô lại không muốn anh nữa. Cô là loại phụ nữ hư hỏng gì thế này?

Ôi, cô mong mọi được trải qua niềm vui ấy lần nữa, điều đó có thể xem như đòi hỏi thể chất quá nhiều, nhưng cô không quá mong mọi nhìn thấy Hal. Có lẽ vì cô vẫn quá giận dữ vì anh đã ra đi mà không từ biệt cô. Ít nhất đó là điều mà cô tự nhủ. Nhưng nó không đủ giải đáp và nó là câu trả lời duy nhất cô có.

"Nó sẽ khỏe. Nó luôn tránh khỏi các rắc rối dễ dàng." Cage nghiêng ghế ra sau, giữ nó thẳng bằng trên 2 chân sau. "Có một gia đình sống ở thung lũng đằng kia ... khá lâu trước khi cô đến sống cùng với chúng tôi. Lúc ấy, tôi 12, Hal 8 hay 9 gì đấy. Cô bé tội nghiệp của gia đình ấy bị thừa cân. Béo phì. Tất cả những đứa trẻ của trường gọi cô bé là thùng phi, con béo, đồ heo,... hay những thứ tương tự thế. Một nhóm chuyên bắt nạt thường chờ cô bé đó ở góc đường và cười nhạo, huýt sáo khi cô bé đi ngang qua trên đường về nhà"

Jenny cảm thấy được vỗ về bởi giai điệu tiếng nói của anh. Nó trầm, hơi cáu kỉnh, như thể cát miền tây Texas đã dính lên dây thanh quản của anh. Khi

anh nói, những ngón tay trắng nhợt trượt lên xuống thành ly thủy tinh nơi những giọt nước li ti bám vào làm cho nó trở nên trơn tuột. Lông trên mu bàn tay anh hòa hợp với bàn tay màu đồng sẫm. Đáng buồn cười, cô chưa bao giờ để ý điều đó trước đây. Cái cách những ngón tay anh vuốt ve chiếc ly thời miên cô và cô có thể tưởng tượng...

"Một ngày Hal đi bộ về với cô bé ấy và bay vào những tên bắt nạt khi chúng bắt đầu gọi những cái tên ấy. Nó bị chảy máu mũi, mắt bầm tím, và môi sưng vều lên vì nỗ lực bảo vệ cô bé. Nhưng đêm ấy Cha và Mẹ đã tuyên dương nó là một anh hùng vì đã chiến đấu với kẻ địch lớn hơn mình. Mẹ thết nó một phần tráng miệng gấp đôi. Cha giải thích những hành động tốt đẹp của nó bằng cách so sánh nó với tuổi trẻ của David khi gánh vác nhiệm vụ đánh nhau với người không lồ."

"Tôi nghĩ rằng, chết tiệt thật, nếu điều đó làm họ sung sướng như thế, tôi đã làm. Tôi biết cách đánh nhau, giỏi hơn Hal nhiều. Vì thế, hôm sau, tôi chờ mấy đứa bắt nạt đằng sau nhà để xe. Tôi có 2 lý do để đập chúng. Một vì chúng đánh em tôi, hai vì đã cười nhạo cô bé tội nghiệp ấy"

"Anh đã làm gì?"

"Chúng thực sự tự hào và chạy vào ngõ và cười lớn. Tôi bước ra từ sau gara và ném nắp thùng rác vào mặt của 1 đứa. Làm vỡ mũi nó. Tôi thụi vào bụng một thằng và đập nó nằm bẹp. Tôi đã thắng khác ở ... chỗ mà thằng nhóc nào cũng sẽ rất đau đớn."

Jenny cười trong bụng và cúi vội xuống che cả khuôn mặt đang đỏ bừng. Sau đó, cô ngước mắt nhìn anh, "Điều gì đã xảy ra?"

"Tôi mong được khen ngợi giống như Hal đêm trước đó." Một nụ cười khô khốc hiện lên làm méo mó cái miệng gọi cảm của anh và anh lắc đầu. "Tôi bị bắt nhện bữa tối và phải trở về phòng, nghe một bài giảng nghiêm khắc, một cái đánh vào mông, không tiền tiêu vặt và không được sử dụng xe đạp trong 2 tuần"

Mấy cái chân trước của ghế chạm xuống sàn nhà cùng lúc với việc anh kết thúc câu chuyện, "Vì vậy, cô thấy đó, Jenny, nếu tôi dám nhận sứ mệnh đi Trung Mỹ lần này, tôi sẽ bị coi là kẻ tìm kiếm rắc rối, kẻ kích động đang tìm kiếm một cuộc chiến đấu. Tuy nhiên với Hal, nó được xem như là một vị thánh."

Chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, tay cô vươn ra nắm lấy tay anh "Tôi xin lỗi, Cage. Tôi biết điều đó rất đau lòng."

Tay anh tự động ôm lấy tay kia và ánh mắt anh xuyên qua người cô. Những giọt nước mắt cảm thông đang long lanh trong đôi mắt sâu thẳm màu ngọc lục bảo.

"Jenny? Cha mẹ về rồi này. Con đang ở đâu thế?"

Ông bà Hendrens đang đứng ở cửa trước. Cage và Jenny vẫn giữ chặt nhau, thả tay và rời mắt khỏi nhau chỉ tích tắc trước khi cha mẹ anh bước vào Bếp.

"Ồ, Con đang ở đây à? Chào, Cage."

Jenny bật dậy, hỏi cặp vợ chồng lớn tuổi muốn dùng nước ngọt ướp lạnh hay cà phê. Cage cũng đứng lên. "Con vừa ghé qua đây. Con chỉ ghé để hỏi thăm tin tức của Hal. Con sẽ quay lại sau. Tạm biệt."

Không có lý do chính đáng để kéo dài cuộc viếng thăm. Anh muốn hỏi về Hal, nhưng lý do chính của anh khi đến đây là để được thấy Jenny.

Anh đã nhìn thấy cô.

Cô đã chạm vào anh.

Thực ra là đã đến gần và chạm vào anh.

Anh cảm thấy rất vui.

* * *

Jenny cúi xuống đặt bao thực phẩm vào ghế sau xe hơi của cô. Gia đình Hendrens đã tặng cô chiếc xe tiện lợi này khi cô tốt nghiệp TCU. Một tiếng giả sói tru dài làm cô quay phắt lại, vội đến nỗi cô suýt va vào thành xe.

Cage đang ngồi khuyếch chân trên một chiếc xe mô tô kèn cang với dáng vẻ hoàn toàn phù hợp với âm thanh anh vừa tạo ra. Cái mũ bảo hiểm đen bóng đang toong teng trên tay anh. Anh mặc một chiếc áo sơ mi vải màu xanh mà 2 tay áo của nó đã bị rách toạc. Không biết gió đã bứt tung các hạt nút khỏi khuy hay anh đã cầu thả không cài chúng. Trong cả hai trường hợp, điều duy nhất giúp anh không quá khiếm nhã là áo sơ mi vẫn được nhét trong cặp quần jeans của anh.

Thật chẳng hợp khuôn phép tí nào.

Một chiếc khăn quàng màu đỏ phai màu đang thắt quanh cổ, anh trông giống một tên cướp. Những ác quỷ sẵn sàng chào đón anh trong vòng tay chúng và bầu chọn anh làm diêm vương.

Jenny bị hấp dẫn bởi đám lông nâu nhạt xoắn tít trên ngực anh. Chúng trải rộng trên những cơ bắp cuộn cuộn và chạy dài xuống tạo thành một đám mềm

mại chia đôi khoảng bụng của anh. Cô thật khó khăn mới dứt ánh mắt khỏi cảnh tượng kì thú của làn da nâu bóng và đám lông xoắn tít đầy nam tính đó.

"Anh trông không hoàn hảo tí nào" Jenny khiển trách không thực lòng.

"Cảm ơn, thưa quý cô."

Cô cười lớn.

"Cô cũng không hoàn toàn ổn," Cage đáp trả.

"Điều gì đã làm tôi không hoàn toàn tốt đẹp?"

"Cô đang mặc một cái quần ôm sát có thể kích động sự tưởng tượng của một người đàn ông."

Thoáng liếc bản thân, cô vận lại, "Chỉ một số thôi. Loại đàn ông có đầu óc cận bã."

"Hm. Tôi đoán đó có nghĩa là tôi"

"Có tật thì giật mình. Ngày hôm nay, chẳng có ai huyết sáo gọi tôi cả,"

"Hơn nữa không người nào khuất phục được em."

Cô bắn một tia nhìn chết người cho anh "Anh là kẻ phân biệt giới tính."

"Và tôi tự hào là một trong những người đó."

Chống 2 tay lên hông, cô hỏi, "Điều gì xảy ra nếu tôi đi lên phía sau anh và huyết sáo như vậy?"

"Tôi sẽ kéo cô vào bụi rậm."

"Anh là kẻ không sửa chữa được."

"Đó là những gì mọi người nói với tôi." Khi anh cười, răng của anh sáng lấp lánh trong ánh nắng. Chống hai tay lên thanh ngang của chiếc xe, hơi tì về phía trước. Những cơ bắp trên 2 cánh tay anh phồng lên, và Jenny có thể nhận thấy những mạch máu khỏe mạnh dưới làn da căng lên của anh, "Đi 1 vòng với tôi chứ?"

Rời mắt khỏi anh, cô đập mạnh cửa sau của xe hơi và mở cửa buồng lái. "Đi 1 vòng à? Anh điên rồi." Cô ngờ vực nhìn chiếc xe 2 bánh.

"Không. Chỉ là kẻ bất trị mà thôi." Cô làm mặt nghiêm với anh và nụ cười anh thêm toe toét. "Thôi nào, Jenny. Đó chỉ là đòi một chút gió thôi mà."

"Không thể nào. Tôi không đi với anh."

"Tại sao?"

"Tôi không tin tưởng cách lái xe của anh."

Anh bật cười ngẩn. "Tôi đang hoàn toàn tỉnh táo."

"Đã 1 lần."

Câu nói làm biến đổi nét mặt anh.

Jenny nói: "Tôi đã dạo một vòng với anh trong một chiếc xe hơi trước đây và chịu nguy hiểm đến tính mạng và sợ thót tim. Ngay cả cảnh sát đi tuần cũng chào thua mỗi khi anh vút qua. Họ biết rằng họ không thể bắt kịp anh."

Anh nhún vai, sử dụng tất cả các cơ trong trò chơi này. "Phải, tôi thích lái xe nhanh. Tôi sẽ thận trọng."

"Tôi cẩn thận hơn. Không, cảm ơn," cô lịch sự và trượt xuống tay lái của xe cô. "Hơn nữa, kem đang tan ra," cô nói qua cửa kính ô tô khi cô bắt đầu khởi động.

Anh theo cô về nhà, đánh vồng chiếc xe máy lên trước, ra sau và vòng xung quanh xe cô, làm cô phải dừng lại và bắt đầu rủ rề cô trong hàng tá lần cô nỗ lực không đâm sầm vào anh. Dưới bóng của cái mũ bảo hiểm lười trai, nụ cười của anh mở rộng. Qua kính chắn gió, cô cố ra vẻ nghiêm nghị và không tán thành, nhưng cô đã cười vào lúc xe của họ đến khu nhà thờ.

"Nhìn này?" Anh đậu xe gần máy bên cạnh xe hơi của cô và kéo mũ bảo hiểm xuống. "Hoàn toàn không nguy hiểm. Đi một vòng với tôi nào."

Ánh nắng rọi lên tóc anh chuyển nó sang màu lúa mì vàng óng. Qua dây buộc chống nắng dày, mắt anh hấp dẫn. Jenny lưỡng lự, bao tải thực phẩm nặng trĩu trên tay cô.

"Lần cuối cùng cô làm điều gì tự nguyện là khi nào?" Anh xúi giục cô.

Cái đêm mà tôi quyến rũ Hal.

Nhưng thậm chí cô không muốn suy nghĩ về Hal. Anh đã đi được 10 tuần rồi. Cage đã thăm viếng nhà mục sư thường xuyên. Anh luôn xuất hiện bất ngờ vào những lúc không mong đợi. Như hôm nay ở bãi xe của cửa hàng thực phẩm. Nếu cô không hiểu rõ anh, cô sẽ nghĩ là anh đang theo đuổi cô.

"Tôi không thể, thực đó," cô thoái thác.

"Chắc chắn cô có thể. Nhanh nào. Tôi sẽ giúp cô đem cát kem."

Không điều gì có thể phản đối việc đi cùng Cage. Thực phẩm đã được cất trong tủ chạn và tủ lạnh nhanh chóng. Và kể từ lúc biết Bob và Sarah đã không ở nhà, Jenny đã bị thôi thúc rồi. Cage biết chính xác yếu điểm của cô và lôi nó ra.

"Người đẹp, làm ơn đi," anh cầu xin, khuyu gối để mặt anh thấp hơn cô. Những nếp nhăn 2 bên khóe miệng anh lún sâu vào hai lúm đồng tiền chỉ ra sự buồn bực của một kẻ chuyên quấy nhiễu. "Đừng từ chối nữa mà."

"Ồ, được rồi" Jenny nhượng bộ với một cái thờ dài bức bối. Thật sự trái tim cô đập dồn với sự đề phòng.

Anh nắm chặt tay cô kiên quyết kéo ra ngoài trước khi cô có thể đổi ý, "Tôi thậm chí có sẵn một cái mũ bảo hiểm cho cô rồi." Anh nhẹ nhàng đặt nó lên đầu và vòng tay đóng cái khóa của nó dưới đầu cô. Trong một khoảnh khắc, chỉ một tích tắc, ánh mắt của họ khóa chặt lấy nhau. Anh chạm vào gò má cô. Nhưng trước khi cô có thể xác định được chính xác ánh mắt ấy của anh có nghĩa gì, khoảnh khắc ấy trôi qua và anh đã giúp cô trèo lên chiếc xe gắn máy.

Khi cô ngồi yên vị trên yên xe, anh dạng 2 chân ra và nói, "Bây giờ cô hãy ôm chặt tôi."

Cô do dự, ngập ngừng vòng tay ôm quanh eo anh. Khi tay cô chạm vào phần da thịt trần phía trước anh, đám lông xoắn tít của anh chạm vào cổ tay cô, và cô rút tay lại. "Tôi xin lỗi," cô lầm bầm như thể cô vừa va vào một người lạ mặt trên cầu thang. Trái tim của cô rung lên đau đớn trong lồng ngực.

"Không sao," anh cầm tay cô và ôm chúng vòng chặt xung quanh eo anh, ấn chúng đè lên da thịt anh, "Cô phải giữ chặt."

Đầu Jenny kêu ong ong. Họng cô khô khốc. Nếu cô không sợ sẽ bị chóng mặt và có thể rơi xuống, cô có thể nhắm mắt khi anh bắt đầu khởi động xe và dong xe xuống phố. Cô vẫn giữ 2 bàn tay cô ở yên vị trí của chúng mặc dù có một ham muốn mạnh mẽ thôi thúc cô lùa những ngón tay qua đám lông ngực xoắn tít và mân mê xoa bóp những bắp thịt rắn chắc của anh bằng những ngón tay mềm của cô.

"Cô thích chứ," anh hét ra sau với cô.

Vượt qua tính nhút nhát cổ hữu của mình, cô trả lời trung thực, "Tôi thích lắm."

Những cơn gió nóng thổi vào họ khi họ rời khỏi ranh giới của thị trấn và Cage bắt đầu tăng hết tốc lực. Họ lướt xuống xa lộ với đường bay thẳng như của 1 chú ong bắp cày. Một cảm giác hoang dã tuyệt vời về việc chỉ có những cái bánh xe đang quay tít dưới cô và con đường đá dăm đang lùi nhanh đằng sau cô. Chiếc xe chuyển động đang tác động lên đùi, lên eo, lên bầu vú cô. Những rung động đều đều đầy xúc cảm.

Anh rời khỏi đường xa lộ rẽ vào một con đường trải nhựa hẹp và cuối cùng băng qua một cái cổng. Một căn nhà nằm trên đỉnh một cái dốc thoải khác với những khu vực bằng phẳng căn cứ xung quanh mạng kiến trúc thời nữ hoàng Victoria. Cô và dâu tây được trồng trong một cái sân được rào cẩn thận và nhiều loại cây khác đang tỏa bóng mát. Hiện trước, bao bọc quanh 3 mặt của ngôi nhà, được che bóng bởi những ban công của tầng 2. Một mái vòm hình củ hành che chắn cho một góc đằng trước của ngôi nhà. Công trình sách ảnh được sơn màu sắc của cát với những điểm nhấn màu nâu đỏ nhạt và màu đá phiến đen.

Một mặt là nhà để xe. Jenny chú ý thấy chiếc Corvette đậu ở đó, cùng với những chiếc xe chọn lọc khác. Xa hơn chút nữa là một cái chuồng ngựa. Nhiều con ngựa đang gặm cỏ đằng sau.

"Đây là nhà của tôi," Cage nói một cách đơn giản. Anh ghì xe lại và dừng động cơ. Anh để Jenny xuống trước anh. Cô nhìn chăm chú vào ngôi nhà khi cô cỡi chiếc mũ bảo hiểm khỏi đầu.

"Anh sống ở đây?"

"Phải. Hai năm rồi."

"Tôi chưa bao giờ thật sự biết nhà anh ở đâu. Anh chưa bao giờ mời chúng tôi đến đây." Cô quay về phía anh. "Tại sao vậy, Cage?"

"Tôi không muốn bị từ chối. Những người thân của tôi sẽ xem nơi này như sào huyệt của bọn bất lương, họ sẽ không đặt chân vào đó. Hal có lẽ sẽ không đến vì nó biết cha mẹ sẽ không chấp nhận. Dường như không mời mọi người đến đây sẽ đơn giản dễ dàng hơn cho tất cả."

"Cả tôi cũng vậy?"

"Cô muốn đến?"

"Tôi nghĩ vậy." Tuy nhiên, không ai trong cả hai tin là cô sẽ đến.

"Cô đang ở đây. Cô có muốn nhìn qua nó không?"

Anh hỏi ngược lại. Lòng tự tôn của anh lúc này rất dễ bị tổn thương. Lần này Jenny không do dự. Cô rất muốn tham quan căn nhà của anh. "Làm ơn đi. Chúng ta vào trong được chứ?"

Miệng của anh nở rộng nụ cười và anh dẫn cô bước lên bậc tam cấp phía trước. "Căn nhà này xây vào đầu thế kỉ này. Đã có rất nhiều người sở hữu nơi này, mỗi người làm nó tệ đi một chút. Cho đến khi tôi mua nó, nó hoàn toàn vô chủ. Cái tôi thật sự muốn là mảnh đất đi kèm nó, và tôi đã nghĩ đến việc đập nó xuống và bắt đầu xây một thứ gì đó thấp, xuề xòa và hiện đại hơn. Tuy nhiên căn nhà bắt đầu làm tôi chú ý nhiều hơn. Nó dường như thuộc về nơi đây, vì vậy tôi quyết định để nó ở lại. Tôi phải sửa chữa nó"

Đó là một cách nói giảm đi.

"Nó thật đáng yêu," Jenny quan sát khi họ tho thẩn qua những căn phòng có trần cao, thoáng khí và ngập tràn ánh mặt trời.

Cage trang trí mọi thứ đơn giản với màu trắng nhạt, các bức tường, các cánh cửa chớp, đồ gỗ, cái rèm cửa tách sảnh chính thành phòng khách một phía mặt nhà và phòng ăn hình tròn ở phía còn lại. Sàn nhà gỗ sồi lên nước bóng loáng. Những đồ nội thất, chú trọng vào sự thoải mái, kết hợp giữa cũ và mới, tất cả đều trang nhã và sắp xếp hài hòa.

Nhà bếp là một sản phẩm kì diệu của thời đại, nhưng tất cả những máy móc hiện đại được khéo léo giấu sau vẻ đẹp kì lạ tuổi đời gần 100 năm. Tầng trên kiểu hãnh với 3 phòng ngủ. Nhưng chỉ có một được phục hồi đầy đủ.

Từ cửa phòng, Jenny nhìn thẳng vào phòng ngủ của Cage. Được trang trí màu sắc của sa mạc, cát và đất hung, nó phù hợp với màu hung của tóc anh. Cái giường lớn đã được phủ bởi một tấm da lộn lớn không viền hình thù kì lạ trông mềm mại như đám mây xốp. Qua cánh cửa hông, Jenny thoáng thấy một cái phòng tắm lớn với cửa sổ lớn đặt khiêm nhã trên một cái bồn tắm khổng lồ.

Cage nhìn theo hướng mắt của cô. "Tôi thích nằm trong nước và ngắm phong cảnh thiên nhiên. Từ đó ngắm hoàng hôn thật hùng vĩ." Anh nói bên tai cô, gần gũi đến mức hơi thở ấm áp của anh khuấy động tóc cô, "Hoặc vào những đêm trăng tròn và sao lấp lánh, thật ngoạn mục."

Jenny cảm thấy cô bị thôi miên lại gần anh và cô giật mình đứng thẳng người, "Ngôi nhà thật phù hợp với anh, Cage. Lúc đầu, tôi không nghĩ thế, nhưng nó thật lạ thường."

Anh dường như thích thế. "Hãy đến xem hồ bơi."

Anh dẫn cô quay xuống cầu thang, xuyên qua hành lang phòng ngủ và bước lên một cái hành lang lộ thiên bằng đá vôi. Nó là sự kết hợp hỗn loạn của các loại màu sắc. Từ những cái bình đất nung, từng đám hoa phong lữ đỏ thắm vươn lên rực rỡ. Ở góc khác, vườn hoa xương rồng khoe sắc vàng tươi, hồng rực. Những bụi xô thơm óng ánh như bạc với những bông hoa tím nhạt viền quanh chân hàng rào. Bề bơi sâu và xanh ngắt màu sa-phía. "Wow", cô thì thầm.

"Muốn bơi không?"

"Tôi không có đồ tắm."

"Bơi nhé?"

Câu hỏi gay gắt nặng trĩu hàm ý, cảm dỗ quý quyết, rõ ràng rành.

Mọi thứ trong cô nín lặng. Máu cô ngừng lưu thông qua cơ thể và tim cô dường như ngừng đập. Phổi cô thôi hoạt động. Cô ngay cả không chớp mắt, sự say đắm tràn qua cô từ ánh mắt mê mải màu hổ phách của anh và lời mời khàn khàn quyến rũ của anh.

Điều này không thể tưởng tượng, đúng thế.

Nhưng dù sao cô đã từng nghĩ về nó.

Và những suy nghĩ liên tục biến đổi trong cô, làm cô nóng dần lên. Cô có thể thấy họ đang khóa thân, ánh nắng rọi lên làn da trần của họ, làn gió khô rang xoắn xuýt xung quanh. Cage trần truồng, làn da nâu giòn của anh được tô điểm bởi màu lông nâu vàng, óng ả mềm mại. Và cô trần truồng từ đầu đến chân đến xấp hổ.

Sự tưởng tượng làm miệng cô mềm và ẩm ướt.

Cô thấy cô chạm vào anh, thấy bàn tay cô lướt dọc theo những cánh tay trần khỏe mạnh, thấy những đầu ngón tay cô men theo vẽ lại những đường gân hằn lên bề mặt da, thấy những ngón tay cô cuộn theo đám lông mềm trên ngực anh.

Cô thấy anh chạm vào cô, thấy bàn tay mạnh mẽ vươn ra nhẹ nhàng vuốt ve bầu vú cô và những dấu vết đau đớn nó để lại, chúng trượt xuống bụng cô qua đùi cô để chạm vào ...

"Tôi phải về rồi," Cô quay phắt lại và hầu như chạy ào xuyên hành lang ngoài trời, băng qua toàn bộ ngôi nhà như thể có một con quỷ đang đuổi theo cô. Cage không có một cái đuôi chẻ hai và bộ sừng trên đầu, nhưng sự so sánh này không phải là không chính xác.

Anh bắt kịp cô tại hiên trước và cô đứng bên anh chờ đợi thiếu tự nhiên khi anh khóa cửa căn nhà. Khi anh nắm tay cô dẫn xuống bậc tam cấp, cô ngần ngại tránh khỏi anh, "Có điều gì không ổn hả Jenny?"

"Không, không có, tất nhiên là không," cô nói, lưỡi cô bòn chòn liếm đôi môi khô khốc, "Tôi thích căn nhà của anh."

Tại sao cô lại hành động như thế? Cage không có ý định làm tổn thương cô. Cô biết anh nhiều năm, sống cùng một nhà với anh trong nhiều năm khi anh trở về nhà trong các dịp nghỉ hè của trường đại học.

Tại sao bây giờ anh đột nhiên có vẻ xa lạ với cô, nhưng vẫn là một người cô biết rõ hơn bất kì ai trên đời này? Cô đã không chia sẻ trái tim với Cage như cái cách cô làm cùng Hal trong những cuộc thảo luận yên ả của họ. Nhưng cô cảm thấy cô cùng một loại như người đàn ông này khi tìm kiếm lý do hay những lời giải thích. Tại sao?

Cảm xúc về anh đang khuấy tung bên trong cơ thể cô. Chúng xa lạ, quá lôi cuốn về nhục cảm. Nhưng cũng kì diệu và yếu đuối.

"Được rồi, cô đã biết về nó rồi," anh nói, nhảy lên chiếc xe máy khi cô đã yên ổn ở chỗ ngồi. Anh khởi động động cơ, "Giữ chặt nào, cô gái."

"Cage!"

Đó cũng là hơi thở sâu cuối cùng cô có được. Anh lao xuống xa lộ như một con lốc cho đến khi cánh vật hai bên đường lơ mờ lướt qua tầm mắt cô. Cảm thấy sự sống như chỉ mảnh treo chuông, cô túm chặt lấy anh, hai tay cô vòng qua bụng anh thật chặt không chút sợ sệt, và dán chặt người lên lưng anh. Đùi cô kẹp chặt hông anh và cô thì thầm lên vai anh.

Khi họ về đến con đường rẽ vào nhà thờ, anh lái chậm lại, bay lên lè, lượn qua các cây dâu tằm mà những công dân sùng đạo của thị trấn đã trồng cách đây 3 thập kỉ. Không có khách bộ hành trên đường, vì thế hành động đó là an toàn, nhưng Jenny hét lên, "Anh điên rồi, Cage Hendren!"

Họ cười hỏn hển khi anh phóng lên con đường vào nhà vị mục sư và tắt máy. "Cô muốn đi lần nữa vào ngày mai không?" Anh hỏi qua vai.

Cô trèo xuống xe và đầu gối cô gần như khụy xuống. Sự thích thú đã cướp mất sự thăng bằng của cô và cô phải mất một chút thời gian để phục hồi trong khi cô phải tóm chặt lấy vai anh. "Không. Nhất định không. Chuyến đi cuối đã suýt giết chết tôi."

Má của cô đỏ bừng và đôi mắt xanh sáng lấp lánh. Cage chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười của cô giống như thế. Nó xuất hiện cùng với sự biến mất của chiếc mặt nạ bảo thủ của cô. Bản chất của Jenny là ư phiêu lưu mạo hiểm và đây là lần đầu Cage nhìn thấy nó hiện lên.

Anh bước xuống xe và kéo cái mũ bảo hiểm ra khỏi đầu.

"Cô sẽ đội nó lần nữa sớm thôi." Anh giúp cô tháo chiếc mũ của cô ra khỏi đầu, và như thể đang làm một việc tự nhiên nhất trên đời, anh lùa ngón tay mình qua mái tóc dợn sóng của cô. "Lần tới, chúng ta sẽ phá vỡ giới hạn về âm thanh."

Anh vòng cánh tay xung quanh vai cô. Chưa thể đứng vững, cô sụp xuống tựa vào anh và vòng tay chắc chắn quanh eo anh. Họ cùng nhau từng bước tiến về cửa sau ngôi nhà.

Nó mở ra. Bob bước xuống bậc thềm. Ông quét cái nhìn lên án qua Cage, sau đó là Jenny. Biểu hiện của ông làm họ khựng lại.

"Bố?" "Bob?" họ đồng thanh kêu lên.

Nhưng họ đã biết.

"Con trai ta đã chết."

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

"Jenny?"

Cage gọi cô dồn dập nhưng không nhận được lời đáp lại.

"Jenny, đừng khóc mà. Tôi bảo tiếp viên hàng không mang cho cô cái gì nhé?"

Cô lắc đầu và buông miếng khăn giấy đang chậm mắt, “Không cần đâu, cảm ơn anh. Tôi ổn mà.”

Nhưng cô không ổn. Cô đã vậy từ chiều hôm qua khi Bob Hendren nói với họ rằng Hal đã bị bắn bởi một tiểu đội hành quyết tại Monterico.

"Cái quái gì mà tôi lại để cô đòi đi cùng tôi, tôi cũng không hiểu được", Cage nói với một chút cay đắng.

"Đây là chuyện tôi phải làm," cô khẳng định, tiếp tục thấm nước mắt trên đôi mắt sưng húp và sụt sịt mũi.

"Tôi sợ rằng đây là thử thách quá lớn với cô"

"Không đâu, không phải thế. Tôi không thể chỉ ngồi ở nhà và chờ đợi. Tôi phải đi cùng anh hoặc phát điên."

Anh có thể hiểu được điều đó. Đây là một chuyến đi khủng khiếp, đến Monterico để nhận diện cơ thể Hal và đưa di thể Hal về Mỹ. Hàng núi thủ tục giấy tờ từ các cơ quan của Mỹ để xử lý việc này, đó là chưa đề cập đến những thương lượng lằng nhằng với ủy ban cố vấn của chính quyền quân sự hung hăng Monterico. Nhưng việc vất vả với tất cả những thứ đó vẫn tốt hơn nhiều với việc ở nhà và chứng kiến nỗi đau buồn khủng khiếp của ông bà Hendren.

"Jenny, con đã ở đâu vậy?" Sarah đã khóc. Bà đã vờn cả hai cánh tay về hướng Jenny khi cô gái trẻ này lao vào phòng khách sau khi Bob báo cho họ tin về Hal, "Xe của con ở nhà ... cha mẹ tìm kiếm khắp nơi ...Ồi, Jenny!"

Sarah đã đổ sụp vào Jenny và trái tim tổn thương của bà đang thổn thức. Cage ngồi xuống sofa, đầu gối của anh mở rộng, cúi đầu thấp, và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà giữa đôi chân mang ủng của anh. Không ai chia sẻ nỗi mất mát đứa em trai với anh. Anh không nên ở đây, tránh phải chạm vào ánh mắt lên án của Bob nhìn cái mũ bảo hiểm bị quăng lăn lóc xuống sảnh khi họ ào vào trong nhà.

Jenny vuốt thẳng mái tóc nâu nhạt của Sarah. "Con xin lỗi vì con đã không ở nhà. Con ... Cage và con đi dạo 1 vòng bằng xe gắn máy của anh ấy."

"Con đi với Cage?" Đầu Sarah ngẩng lên và mắt bà quay phắt về hướng anh. Bà nhìn anh như thể sự có mặt của anh là sự ngạc nhiên lớn nhất của bà, như thể trước đó bà chưa bao giờ thấy anh.

"Làm sao mà cha mẹ biết tin về Hal, mẹ?" anh nhẹ nhàng.

Sarah dường như đang rơi vào một cơn choáng. Trông bà trống rỗng, da tái nhợt.

Bob là người kể cho họ những thông tin ít ỏi biết được “Một đại diện của chính quyền Bang gọi đến nửa giờ trước đây.” Vị linh mục đột nhiên có vẻ già xạm đi. Vai ông khom xuống, dáng điệu biến đổi như một ông già. Làn da dưới cằm ông lần đầu tiên có vẻ chảy nhão ra và rung rung. Mắt ông không tinh anh, sống động như ngày thường. Giọng nói truyền cảm đầy sức thuyết phục của một nhà truyền giáo bỗng trở nên run rẩy, thiếu tự nhiên.

"Dường như bọn độc tài lưu manh đã kiểm soát được chính phủ không thích sự can thiệp của Hal. Nó và những thành viên trong nhóm đã bị bắt, cùng với một số những thành viên chống đối nội các mà họ định giải cứu. Tất cả bọn họ -" ông gửi một cái nhìn đồng cảm về phía Sarah và bổ sung những gì mà vị công chức nói với ông “- đã bị giết. Chính phủ chúng ta đang đưa ra kháng nghị chính thức về ngoại giao.”

"Con trai của chúng ta đã chết!" Sarah kêu gào. "Kháng nghị thì được gì chứ? Không có điều gì có thể mang Hal trở lại."

Jenny lặng thinh đồng ý. Hai phụ nữ bám chặt với nhau suốt phần còn lại của buổi tối, đau buồn, khóc lóc. Tin tức lan nhanh trong giáo đoàn. Các thành viên đã bắt đầu đến, làm đầy các phòng lớn của linh mục bằng sự cảm thông, và nhà bếp chật ních thức ăn.

Điện thoại đã reo không ngừng. Một lần Jenny nhìn lên thấy Cage đang trả lời. Cô nhận thấy anh đã về nhà và thay đổi quần áo. Anh mặc một cái quần tây nam cất may, một cái áo sơ mi thể thao, và một cái áo khoác. Khi anh nghe bên đầu kia cúp máy, anh dùng 2 ngón tay cái và trò day day vào hốc mắt. Ngồi sụp xuống dựa vào tường, anh có vẻ mệt mỏi. Và tang tóc.

Cô thậm chí không có thời gian để đi lên lầu chải lại mái tóc rối tung sau khi đi dạo với Cage. Nhưng dường như không có ai chú ý đến sự nhếch nhác của cô. Tất cả mọi người di chuyển như rô-bốt, giống như những sinh vật sống di chuyển lơ lửng. Họ không tin rằng sự hiện diện của Hal trong cuộc sống của họ đã thực sự mất đi bằng một cách bạo lực, tàn ác và không thể thay đổi được như thế.

"Cô có vẻ kiệt sức," đang rót một tách cà phê, Jenny quay lại thấy Cage đang đứng sau cô. "Cô đã ăn thứ gì chưa?"

Các món ăn của các thành viên trong nhà thờ mang tới được xếp dọc theo chạn nhà bếp. Họ đã không báo Jenny ăn, quả thật vậy, nghĩ đến ăn uống bất cứ thứ gì lúc này thật đáng ghê tởm. "Tôi không muốn ăn gì. Anh thì sao?"

"Tôi đoán là tôi cũng không thấy đói."

"Chúng ta thực sự nên ăn gì đó," Bob xen vào. Sarah đang níu lấy cánh tay của ông khi ông vỗ về bà trong chiếc ghế bành.

"Một người đàn ông tên Withers của Chính quyền bang gọi, Cha," Cage thông báo với họ. "Con sẽ đi xuống đó ngày mai mang di thể Hal trở về." Những ngón tay Sahara ôm chặt lấy miệng cổ ngăn tiếng nức nở. Cage nhìn bà buồn bã. "Withers sẽ gặp con tại thành phố Mexico. Anh ta sẽ đi với con, và với hi vọng rằng sẽ giảm bớt sự quan liêu mà con gặp phải. Con sẽ gọi cho cha mẹ ngay khi con có thêm tin tức mới, để cha mẹ có thể sắp xếp chuẩn bị cho tang lễ."

Sarah đặt tay lên bàn, gục đầu vào nó và khóc òa lẫn nữa.

"Tôi sẽ đi với anh, Cage."

Jenny nói với sự điềm tĩnh. Ông bà Hendren không được bình tĩnh khi phản ứng lại thông báo của cô. Nhưng ý cô đã quyết và họ đã quá căng thẳng để tranh luận với cô về điều đó.

Cage và cô lên đường vào sáng sớm, lái xe đến El Pasoto để bắt chuyến bay đến thành phố Mexico, cùng chuyến bay Hal đi gần ba tháng trước.

Cage bây giờ đang ngồi bên cô. Mặc dù đã có một chỗ trống trên hàng ghế, anh ngồi ghế giữa bên cạnh cô, như thể đang bảo vệ cô với phần còn lại của thế giới. Khi khăn giấy của cô bắt đầu mềm và mủn ra, anh lập tức đưa cô khăn tay rút từ túi áo ngực trên áo khoác thể thao của anh.

"Cảm ơn."

"Đừng cảm ơn tôi, Jenny. Tôi không thể chịu đựng được khi nhìn cô khóc."

"Tôi cảm thấy mình có lỗi."

"Có lỗi? Vì Chúa, tại sao?"

Cô phẩy tay thất vọng và mắt cô quay nhìn về hướng cửa sổ máy bay lần nữa "Tôi không biết. Hàng triệu lý do. Vì tôi nổi điên khi anh ấy ra đi. Vì cảm thấy đau đớn và giận dữ khi anh không gửi cho tôi một cái bưu thiếp đặc biệt nào. Những thứ ngớ ngẩn khờ khạo như thế."

"Mọi người đều cảm thấy có lỗi vì những điều bình thường như thế khi một ai đó qua đời. Điều đó là tự nhiên thôi."

"Phải, nhưng ... tôi cảm thấy có tội vì ... mình vẫn sống." Cô quay đầu và nhìn anh với đôi mắt đẫm nước "Vì đã vui vẻ bên anh hôm qua khi Hal đã qua đời."

"Jenny." Một nỗi đau đớn căng lên trong lồng ngực Cage. Cảm giác có lỗi như thế cũng có trong anh, nhưng anh sẽ không nói cho cô biết điều ấy.

Anh khoác cánh tay qua vai cô và kéo cô tựa lên ngực anh. Tay anh lướt qua tóc cô khi đầu cô ngả vào vai anh. "Cô không nên cảm thấy có lỗi vì đang còn sống. Hal không muốn điều đó. Nó chọn chuyến đi này. Nó đã biết những rủi ro có thể xảy đến. Nó đã chấp nhận chúng."

Cage không chủ tâm cảm nhận sự ngọt ngào khi giữ lấy cô trong tay anh. Nhưng anh đã cảm thấy. Anh muốn ôm cô nhiều hơn. Anh ghét cái lý do cho anh cơ hội này. Mặt khác anh là một con người bình thường. Anh không thể lờ đi cái cảm giác nguyên sơ của cơ thể nhỏ bé, thanh nhã của cô bên cạnh anh.

Tại sao Hal phải chết? Quí thật, tại sao? Cage muốn giành Jenny trong một cuộc đấu tranh công bằng. Sẽ không còn chiến thắng một khi Hal đã chết. Và cảm giác có lỗi của cô có phải chính là chương ngại vật tiếp theo của anh phải vượt qua?

"Tại sao cô phát điên với Hal khi nó ra đi?" Có phải trái tim cô thay đổi và cảm thấy hối hận vì những gì xảy ra trong đêm đó? Ồi, không, xin đừng. Anh có thể nhận được một câu trả lời anh không muốn nghe, nhưng anh đã hỏi.

Jenny do dự thật lâu, Cage bắt đầu nghĩ rằng cô không thể trả lời. Sau đó, cô nói ngập ngừng, "Những gì xảy ra vào đêm trước khi anh ấy ra đi đã mang chúng tôi lại rất gần nhau. Tôi nghĩ rằng điều đó thay đổi nhiều thứ. Tuy nhiên, sáng đó anh ấy thậm chí còn ra đi mà không tạm biệt tôi như thể chưa có chuyện gì xảy ra."

Bởi vì điều đó không xảy ra với Hal.

"Tôi đã có một chút mong đợi anh ấy hủy chuyến đi." Cô thở dài và Cage cảm thấy ngực căng lên bởi hơi thở sâu. "Tôi cảm thấy bị bỏ rơi vì anh ấy không làm thế. Trong thâm tâm, tôi thực sự không tin rằng anh ấy coi trọng tình cảm của tôi hơn sứ mệnh của anh ấy, nhưng..."

Cage tuyệt vọng khi biết những gì cô nghĩ và cảm thấy trong buổi sáng đó. Khi anh nhìn cô qua chiếc bàn ăn, hàng ngàn câu hỏi dội lên tâm trí của anh, nhưng anh không thể hỏi bất cứ điều gì. Anh buộc phải im lặng vì sự phản bội của chính anh.

Anh muốn hỏi, "Em có khỏe không?" "Anh có làm em đau không?" "Jenny, anh đã hình dung được điều đó tuyệt vời như thế nào, hoặc điều đó thực sự là tốt chứ?" "Điều đó đã thực sự xảy ra hay tất cả nó chỉ là một giấc mơ tuyệt vời?"

Và anh vẫn chưa biết câu trả lời cho những câu hỏi đó. Nhưng bất cứ câu trả lời nào của cô về chúng, đều thuộc về Hal, không phải cho anh. Cô đã bị tổn thương bởi sự tùy tiện rõ ràng của Hal khi trải qua đêm đầu tiên với cô. Cô không thể hiểu tại sao anh có thể ra đi như thể đêm ấy không có chút ý nghĩa nào với anh. Hal không xứng với sự tức giận của cô. Và cô cũng không còn trong trắng nữa. Chỉ có một thủ phạm duy nhất, như thường lệ, đó là anh.

Anh có nên nói với cô ngay bây giờ, giải thích rằng Hal không dừng dừng với đêm ân ái của hai người bởi Hal không phải là người chịu trách nhiệm? Điều đó có giải tỏa được cảm giác tội lỗi của cô bây giờ không? Anh có nên nói với cô không?

Không, Chúa ơi, không. Cô đang phải đau đớn với cái chết của Hal. Làm thế nào cô có thể chịu nổi khi cô biết rằng cô đã ân ái với một người đàn ông khác chứ không phải người cô yêu. Làm thế nào một người phụ nữ trong hoàn cảnh đó lại có thể tha thứ cho bản thân mình. Và làm thế nào cô có thể

tha thứ cho người đã lừa gạt cô chứ.

Jenny cảm thấy những căng thẳng trong vòng tay anh, bởi vì cô đột ngột ngồi dậy và tạo ra một khoảng cách giữa họ. "Tôi không nên làm anh phiền lòng vì chuyện này. Tôi chắc là anh không quan tâm mấy đến chuyện riêng của tôi."

Ồ, anh quan tâm chứ. Đã có một lần họ đã bên nhau như bất kì 2 người khác giới hấp dẫn nhau đã làm. Chỉ mình cô không biết điều đó. Cô đã không biết rằng anh đã mon man làn da của cô cho đến khi làn da mịn màng ấy hằn lên dấu của những ngón tay anh, của bàn tay anh khắp cơ thể cô. Anh nhớ rõ từng đường nét tuyệt diệu của đôi tuyệt lê mềm mại và phản ứng của tạo vật ấy dưới đôi môi và đầu lưỡi anh. Những tiếng rên rỉ đam mê được nén lại trong cổ cô quen thuộc như thể là tiếng của chính anh bởi chúng như một cuộn băng được anh phát đi phát lại trong tâm tưởng anh khi anh nằm một mình trên giường, và nhớ về cô.

Và anh chắc chắn rằng chưa một người đàn ông nào, kể cả em trai anh, đã hôn cô mãnh liệt như cách anh đã hôn cô. Chưa ai nếm được hương vị ngọt ngào của cô như anh.

Tâm trí anh đột nhiên chú ý điều này. Anh làm cái quái gì thế này? Anh là đứa con hoang đáng nguyên rủa. Em trai anh đã chết và anh lại bận tâm suy nghĩ về hấp dẫn tình dục với Jenny.

"Chúng ta sẽ hạ cánh sớm thôi," anh cộc cằn nói để che dấu cảm giác tội lỗi và xấu hổ trong anh.

"Sau đó, tốt hơn là tôi nên trang điểm lại chút ít."

"Mặt cô đáng yêu lắm."

Cô quay phắt lại. Mặc dù anh chán ghét bản thân vì những suy nghĩ chệch hướng mới đây của anh, Cage vẫn không thể giữ anh không nhìn cô.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nhận ra rằng không một ai cảm ơn anh vì tất cả những gì anh làm trong những ngày qua. Anh đã gánh vác những việc không nặng nề không vui vẻ gì mà chẳng ai đòi hỏi anh cả. "Anh đã giúp đỡ rất nhiều trong những ngày qua, Cage. Với cha mẹ anh, và với cả tôi nữa." Cô đặt tay cô lên cánh tay anh. "Tôi biết ơn vì chúng tôi có anh ở bên."

"Tôi cũng vui vì cô có tôi," Anh nói với nụ cười hiền.

Anh có lẽ đã đúng khi không nói với cô anh chính là người đã ân ái với cô. Anh chàng Cage ích kỷ trước đây đã không muốn để cho em trai của mình lấy đi cái niềm vinh quang về cái kỷ ức ngọt ngào mà anh đã trao cho Jenny đêm đó. Nhưng giờ đây, hoàn cảnh đã thay đổi, Cage phải tiếp tục để cô nghĩ cô đã ở bên Hal đêm đó để tránh cho cô thêm đau đớn trước thảm kịch này.

Thủ đô của Monterico ồn ào, bẩn thỉu và nóng nực.

Những bức tường, cột trụ bằng bê tông và thép khổng lồ khắp thành phố nhắc nhở sự tàn nhẫn về những tòa nhà xinh đẹp trước đây đã bị phá hủy. Hàng đống gạch vụn, xà bần khổng lồ cắt ngang những con đường huyết mạch. Những khẩu hiệu, biểu ngữ với những hàng chữ được sơn đỏ như máu tường thuật lại những câu chuyện kinh khủng về cuộc nội chiến nằm ngay trên tất cả các bảng thông báo.

Binh lính mặc quần áo dã chiến, giày chiến đấu và say xỉn, tuần tra trên đường phố. Họ trông căm giận, thái độ của họ thô lỗ và kiêu căng. Đôi mắt của những dân thường bị đe dọa ánh lên sự thận trọng và sợ hãi, họ có vẻ lén lút ngay cả trong những hoạt động đời sống thường ngày.

Jenny chưa bao giờ nhìn thấy một nơi trì trệ như thế. Cô bắt đầu cảm thấy cảm thông với động cơ của Hal và quyết tâm của anh để sửa chữa và mang lại một kết thúc tốt đẹp thay cho sự đàn áp con người nơi đây.

Whithers, nhân viên của Bộ Ngoại Giao Mỹ đã gặp ở thành phố Mexico làm họ thất vọng. Jenny đã mong đợi một người có uy quyền như Gregory Peck, người có thể đòi hỏi sự tuân phục từ người đối diện. Anh ta trông có vẻ không chống chọi nổi ngọn gió thù địch từ chính quyền sở tại với nước Mỹ. Anh ta còn xa mới là người uy quyền và độc đoán trong bộ vét nhàn nhoe của hắn. Cô có thể hình dung anh ta trở thành cái đích của những lời chế diễu địa phương hơn là đem đến bất kì một đe dọa cho chính quyền quân sự.

Nhưng anh ta từ từ và nhạy cảm với nỗi đau của họ khi cùng Cage và cô đi bộ băng qua phi trường đông đúc đến chiếc máy bay đã mang họ đến Monterico. Anh ta đã đối xử với cô hết sức tôn trọng.

Jenny để Cage chủ động trong hầu hết cuộc nói chuyện. Nhưng trong khi anh xử lý các vấn đề thủ tục pháp lý, anh chưa bao giờ quên chú ý đến cô. Cô chưa bao giờ vượt khỏi sự chăm sóc của anh, anh luôn luôn bên cạnh cô, choàng vai cô bằng một cánh tay vững chãi hay bàn tay anh dịu dàng nắm lấy khuỷu tay cô.

Cô tóm lấy sức mạnh của Cage, dựa vào nó không một chút hối hận. Chúa ơi, cô sẽ được gì nếu không có sức mạnh của anh? Cô tự hỏi tại sao mọi người tin rằng Cage là một kẻ không có trái tim.

"Cage Hendren chẳng bao giờ quan tâm tí gì đến bất cứ một ai hay bất cứ thứ gì." Đó cũng là cách mọi người nghĩ về anh.

Nhưng họ đã sai. Anh quan tâm rất nhiều. Về em trai anh. Và anh không thể từ từ về cô hơn được nữa.

Sau khi họ đến Monterico, Jenny, Cage, và Whithers bị nhét vào băng ghế sau của một chiếc Ford cổ lỗ sĩ. Ghế trước là một người lái xe và một quân nhân được trang bị khẩu AK-47 của Liên xô dưới cánh tay. Mỗi lần nhìn thấy một vũ khí tự động, Jenny lại thấy rùng mình dọc sống lưng.

Người lái xe và người ngồi bên cạnh anh ta chính là những đại diện của chính quyền đang kiểm soát đất nước này. Họ đã không có một chút nỗ lực nào che giấu thái độ coi thường những vị khách của đất nước mình.

Sau một hành trình quanh co qua thành phố, cuối cùng họ dừng trước một tòa nhà mà trước đây có lẽ là ngân hàng. Giờ đây nó được sử dụng làm toà nhà chính phủ. Một con dê bị cột chặt vào một trong những cái cột ở mặt tiền tòa nhà bằng sợi dây thừng. Nó cũng có vẻ cau có và thù địch hệt như những công dân của đất nước này.

Bên trong, những cái quạt trần quay vù vù cô làm thoáng bớt cái không khí nóng bức ngột ngạt. Nhưng ít nhất cái khu vực vốn là sảnh chờ của một ngân hàng cũng làm giảm đi cái nóng thiêu đốt bên ngoài. Áo sơ mi của Jenny dán chặt vào lưng cô. Và Cage cũng đã cởi áo khoác, nói lòng cả vạt và sẵn tay áo lên được 1 lúc lâu.

Họ được một quân nhân chỉ cho một chỗ ngồi một cách miễn cưỡng bằng cách thúc nòng súng về phía một cái ghế bành xiêu vẹo và lâu bầu mấy tiếng mà họ cho là đang bảo họ ngồi. Whithers được dẫn đi để gặp một sĩ quan cao cấp của quân đội. Hắn ta quay lại chỉ ít phút sau, lau trán bằng một chiếc khăn tay vôi vè kích động. “Washington sẽ biết chuyện này,” hắn nói với vẻ căm phẫn.

"Về cái gì vậy?" Cage hỏi.

Đứng trên đôi chân được giang rộng bằng vai, áo jacket vắt vẻo trên vai móc bởi một ngón tay, áo sơ mi phanh rộng để lộ bộ ngực cuộn cuộn cơ bắp, gần như găm lên qua 2 hàm răng nghiến chặt, trông anh đáng sợ hơn bất cứ một tên lính nào ở đây.

Whithers giải thích cho họ rằng cơ thể Hal vẫn chưa được mang đến thành phố. “Ngôi làng mà... mà...”

“Nói hành hình,” Cage nói huych toẹt ra.

“Phải, đúng vậy, ngôi làng đó đã bị phong tỏa bởi lực lượng nổi dậy. Nhưng họ hi vọng di thể sẽ được chuyển đến vào khoảng hoàng hôn,” anh ta vội nói thêm để họ yên tâm

"Hoàng hôn!" Jenny kêu lên. Trải qua một buổi chiều ở nơi ngập tràn chiến tranh và đổ nát này đúng là một viễn cảnh khủng khiếp.

"Tôi e là thế, Cô Fletcher." Whithers liếc một ánh mắt căng thẳng về phía Cage. "Nó cũng có thể sớm hơn. Không ai có thể biết chính xác"

"Chúng tôi phải làm gì trong thời gian đó," cô hỏi.

Anh ta hắng cổ họng và nuốt xuống. "Chờ đợi."

Và họ chờ đợi. Những giây phút bất tận đó trôi qua chậm chạp và buồn tẻ. Họ không được phép rời khỏi tòa nhà. Khi Whithers sử dụng tất cả các quyền hạn ngoại giao của mình để nhận được thức ăn và thức uống, họ nhận được những cái sandwich thịt nguội ôi và những ly nước nhạt nhẽo.

"Chắc chắn đây là thức ăn thừa của tù nhân", Cage nói và với vẻ phẫn nộ, ném miếng bánh kinh tởm vào thùng rác đang đầy tràn gần nhất. Jenny cũng không thể ăn miếng bánh của cô. Miếng thịt nguội đã mốc xanh. Họ đồ mồ hôi nhễ nhại trong khi những người lính tựa người và báng súng trường vào tường và đánh một giấc ngủ trưa.

Cage đi bộ loang quanh, không ngừng nguyên rủa và nhả nhó về những người Monterico nói chung và đặc biệt là những người canh gác họ nói riêng. Mái tóc sáng và đôi mắt xanh biếc của Jenny thật lạ ở đất nước này, nơi mà hầu hết công dân có nguồn gốc latin. Cage cũng nhận ra ngay điều đó kể cả khi bản thân cô thì không. Mỗi khi một trong những tên lính vênh vào liếc những tia nhìn đặc biệt về phía cô, mắt của Cage lại nheo lại trông thật nguy hiểm.

Những tên lính gác không biết rằng anh thông thạo tiếng Tây Ban Nha và khi một trong chúng cười hô hố đưa ra những nhận xét thô tục về Jenny với bạn của hắn, Cage bay về hướng hắn, tay nắm chặt thành năm nắm. Whithers chớp lấy tay áo của anh.

"Vi chúa, chàng trai, anh đừng làm điều gì ngu ngốc. Nếu không chúng tôi phải gửi đến 3 thi thể về nhà bố mẹ anh đấy"

Dĩ nhiên là Whithers đứng, và Cage hung hăng trở lại chỗ của mình trên đi văng. Anh tóm chặt cứng tay Jenny. "Đừng rời khỏi tầm mắt tôi trong tích tắc vì bất kỳ lý do gì."

Vào lúc mặt trời lặn qua khỏi rặng cây phía xa, một chiếc xe tải quân sự lớn chạy ầm ầm trên đường phố và kêu khùng khục dừng lại bên ngoài tòa nhà chính phủ. Người lái xe và nhóm binh lính ra khỏi xe nhàn nhã, đốt điếu thuốc, đùa tếu táo lẫn nhau và vờn vai vắn mình sau một chặng đường dài. Tên có cấp bậc cao nhất núng nính mang cái bụng phệ nhất đi vào văn phòng của ban chỉ huy.

"Đây có lẽ là nó," Whithers nói đầy hy vọng.

Anh ta đứng. Người sĩ quan cao cấp bước khỏi phòng, vẫy bằng một xấp giấy ra hiệu họ theo ra ngoài. Tầm vãi bạt phủ trên xe tải cuộn lên và tên sĩ quan cổ nhắc mình lên chui vào. Whithers theo sau. Sau đó đến Cage.

"Không," anh nói với Jenny, khi cô đặt chân cô lên cửa hậu.

"Nhưng, Cage-"

"Không được," anh xác định lần nữa.

Bên trong xe tải đang đặt bốn chiếc quan tài. Hal nằm trong cái thứ 3 đang được mở ra. Jenny nhận thấy những biểu hiện trên mặt Cage khi nắp hòm được đẩy lại. Như thể có ai đã đóng dấu mới lên mặt anh, nó đã thay đổi mạnh mẽ. Mắt anh lộ vẻ khắc nghiệt, nhắm lại, hàm răng nghiến chặt đau đớn. Whithers hỏi anh một câu hỏi ngắn gọn và anh gật đầu.

Khi mắt anh mở ra, chúng nhìn qua khắp nơi bên trong chiếc xe tải như thể anh không thể nhìn xuống em mình lần nữa. Nhưng cuối cùng anh đã nhìn xuống. Và nét mặt anh dịu lại, nước mắt tuôn ra ướt đầm đôi mắt anh. Anh xòe bàn tay và vuốt ve khuôn mặt em trai đầy yêu thương.

Sau đó người chỉ huy phát ra một lệnh ngăn ngừa bằng âm Tây Ban Nha nói rất nhanh và những cỗ quan tài được niêm phong lại. Cage và Whithers bị đẩy ra khỏi xe và bốn tên lính đã được lệnh chui vào để đưa chúng ra.

Khoảnh khắc Cage nhảy ra khỏi xe, anh vòng tay mình xung quanh Jenny. Cho đến lúc đó, cô đã không nhận ra là cô đang khóc. "Hãy cho chúng tôi ra khỏi đây," ông nói với Whithers, người đang lảng vảng gần đó. "Yêu cầu họ mang thi thể đến sân bay và ra đi ngay lập tức."

Whithers biến mất để thực hiện những yêu cầu của Cage. Đặt một ngón tay của mình dưới cằm cô, Cage nâng đầu Jenny. "Cô có ổn không?"

"Anh ấy... mặt anh ấy..."

"Không," anh nói với nụ cười dịu dàng và cào lại mái tóc của mình. "Nó trông không có vẻ đau đớn gì, giống như đang ngủ. Trẻ trung đáng ngạc nhiên. Rất thanh thần."

Cô nấc lên và vùi sâu mặt cô vào cổ áo của anh. Anh cúi đầu anh xuống ngang đầu cô và giữ cô thật chặt. Tay anh vuốt ve lưng cô. Mặc cho những cảm xúc nhảm lẩn của cô với Hal, anh ấy chỉ giống như một người anh trai. Cô đã sống với họ quá lâu nên dễ dàng cảm nhận được loại tình cảm đó với anh. Cage hiểu những cảm xúc đau khổ của cô. Anh cũng cảm thấy một phần cơ thể anh đã nằm lại trong chiếc quan tài ấy.

Whithers háng giọng nói to không mấy dễ chịu. "O, ông Hendren." Khi Cage ngẩng đầu và nhìn anh ta, hắn nói vội vã, "Họ đang đưa cơ thể của em trai anh đến sân bay ngay bây giờ." Anh ta ra dấu về phía cái xe tải ọp ẹp đang chất chèn chúc cả núi đủ loại hàng hóa với những bánh xe kêu rín rít.

"Tốt. Tôi muốn đưa Jenny khỏi cái địa ngục này. Chúng tôi đến thành phố Mexico vì-"

"Có, ừ, một rắc rối."

Cage lập tức chuyển động. Anh ngừng lại và quay phắt lại, vẫn giữ chặt Jenny trong cánh tay anh. "Chỉ là rắc rối ư?" anh quát mất hồn.

Whithers lúng túng nhấp nhồm trên 2 chân rồi tiếp tục. "Họ sẽ không cho phép một máy bay cất cánh sau khi trời tối."

"Cái gì?!" Cage bùng lên. Mặt trời đang lặn xuống. Bóng tối nhá nhem chập choạng một cách đặc trưng của vùng nhiệt đới.

"Bảo đảm anh ninh," Whithers giải thích. "Họ sẽ không bật các dải đèn trên mặt đất sau hoàng hôn. Nếu anh nhớ thì đường băng đã được nguy trang khi hạ cánh sáng nay"

"Phải, phải, tôi nhớ," Cage cau kinh nói, cào tung tóc lên. "Khi nào chúng ta có thể ra đi?"

"Chuyến bay đầu tiên sáng mai."

"Nếu không được thế, chúng ta chắc xuống địa ngục mất. Chúa ơi, tôi có thể đập hết lũ bản thủ ấy. Chúng sẽ chưa từng chiến đấu với một tên lính nổi dậy nào có sức chiến đấu hơn tôi đâu." Cảnh báo của anh được đưa ra với ngón tay trở vung ra bất thành linh. "Và nếu họ nghĩ rằng tôi sẽ để Jenny phải chịu đựng một đêm trong cái tòa nhà ngân hàng đó, thì họ lầm rồi!"

"Không, không, không cần thiết phải thế. Họ đã thực hiện việc sắp xếp với một khách sạn địa phương cho chúng ta nghỉ qua đêm."

"Tôi cược là họ sẽ làm thế đấy," Cage đáp lại "Chúng ta sẽ tự tìm khách sạn."

Tuy nhiên, việc lựa chọn rất hạn chế và cuối cùng họ cũng phải ở nơi mà các quan chức chính phủ đề nghị ban đầu. Nếu phòng ngủ nghèo nàn như tiền sảnh, Jenny nghĩ, họ sẽ phải trải qua một đêm không thoải mái. Nội thất phủ đầy bụi và ố bẩn. Những chiếc quạt trần quay ư ờ oải. Các tấm ra sòn và những tấm ren bung ra chạm cả vào sàn nhà loang lổ. Cái kệ chất những cuốn tạp chí cũ mà bìa đã phai màu và phủ đầy bụi che khuất cả những dòng tiêu đề.

"Không giống như Fairmont," Cage khẽ nhếch miệng. Tiền sảnh đã được tuần hành không phải bởi một nhóm nhạc vui vẻ mà bằng những tên lính ngà ngón với những khẩu súng tự động.

Sau cuộc gặp chớp nhoáng với một người gác cửa đầu tóc rối bù, Whithers dúi vào tay họ mỗi người một chiếc chìa khóa. "Chúng ta ở cùng một tầng," hắn ta nói vui vẻ.

"Tuyệt. Tôi sẽ bảo dịch vụ phòng mang lên champagne và trứng cá muối và chúng ta sẽ có một bữa tiệc."

Whithers có vẻ thực sự bị tổn thương bởi sự cạnh khỏe của Cage. "Cô Fletcher, cô sẽ ở phòng 3-19."

Cage chặn lại trước khi chiếc chìa khóa đến được tay Jenny, và anh kiểm tra số trên chìa của mình "Miss Fletcher ở phòng 3-25 với tôi. Đi nào, Jenny." Cage nắm cánh tay và dẫn cô băng qua sảnh về hướng cầu thang, chọn đi thang bộ thay vì thang máy. Nó cũng ở cùng tình trạng bị bỏ rơi như mọi thứ khác ở đất nước hoang vắng này, anh không thể liệu lĩnh cuộc sống của họ bằng cách sử dụng nó.

"Nhưng họ đã chỉ định cụ thể về phòng ở," Whithers phản kháng, chạy lon ton sau họ như một con cún nhằng nhằng quấy rầy. "Chúng ta đã được chỉ định phòng."

"Bọn họ và chuyện này xuống cả địa ngục đi. Anh nghĩ rằng tôi sẽ để Jenny một mình và phó mặc cho họ sao? Hãy nghỉ lại đi, quý ông à."

"Nhưng đây là một sự vi phạm thỏa thuận của chúng tôi."

"Tôi chẳng bận tâm nếu vi phạm này sẽ mang lại Chiến tranh Thế giới thứ III!"

"Tôi thực sự nghi ngờ nếu họ muốn làm gì gây tổn hại cho cô Fletcher. Hon tất cả, họ không phải là bọn man rợ."

Cage quay lại và nhìn hấn khắc nghiệt, người đại diện pháp luật co rúm lại. "Cô ấy ở với tôi."

Không có bất kì tranh cãi nào đáp lại tuyên bố vừa rồi của Cage.

Phòng 3-25 nóng, ngột ngạt, bụi và bẩn thỉu như mọi thứ ở Monterico. Cage vịn nhỏ các bóng đèn. Anh băng ngang phòng đến cửa sổ và kiểm tra phía ngoài. Như anh nghĩ ngờ, ở dưới 3 tầng, họ bị theo dõi bởi 2 người lính, mà anh nhận ra chỉ bởi đầu của 2 điều thuốc lá lấp lờ trong bóng đêm. Anh để cửa sổ mở, nhưng điều chỉnh chúng để tăng sự riêng tư của họ. Không khí mát mẻ ban đêm len vào giúp họ chút ít dễ chịu hơn.

"Whithers cho biết họ đang gửi lên bữa ăn tối."

"Nếu nó mà giống với bữa ăn trưa, tôi khó lòng muốn đợi nó," Jenny nói, đồ dẫn ném cái túi xuống giường và ngồi phịch xuống. Rõ ràng mệt rũ ra, nhưng Cage vẫn vui khi thấy cô vẫn còn có khả năng hài hước.

"Cởi giày và nằm xuống chút đi."

"Có lẽ tôi chỉ nghỉ một chút," cô nói và nằm xuống yếu ớt. Chiếc khăn trải giường in hoa đỏ tươi dường như nuốt mất thân hình bé nhỏ của cô.

Nửa giờ sau, một quân nhân gõ một tiếng ở cửa, sau đó xoay tay nắm mang vào một chiếc khay. Jenny đang ngủ lơ mơ giật phắt người ngồi thẳng dậy trên giường. Váy cô trượt lên tận trên đùi. Hấn ta nhìn cô với vẻ đều đặn.

Cage, bất chấp cảnh báo của Whithers, tóm lấy cái khay và xô tên lính ra cửa. Anh khóa cái cửa lỏng lẻo và chặn thêm bằng một cái ghế bành. Điều này không chống nổi một loạt súng trường, nhưng giúp anh cảm thấy tốt hơn trong phòng bị.

"Bữa ăn tối" là một món ăn gồm gạo, gà, đậu và cay đến mức Jenny chảy cả nước mắt. Cô không muốn ăn thêm chút nào, chỉ cần 2 miếng cô đã đặt miếng thịt heo xuống.

"Hãy ăn nào," Cage đề nghị, nhìn vào đĩa của cô.

"Tôi không đói."

"Dù sao cũng phải ăn. Có sức mà đi nữa chứ."

Anh liên tục thúc ép và cô cũng cố ăn hết một nửa món ăn, bỏ lại những miếng thịt gà dai nhách. Một chai rượu vang đỏ thắm được kèm với bữa ăn. Cage đổ ra một ít thứ nước lờ nhờ, thử và nhăn mặt "Tôi nghĩ họ dùng thứ này để cọ rửa nhà vệ sinh"

"Có phải là kẻ nốc rượu của thị trấn La Bota đang nói?"

"Họ gọi tôi như thế à?" anh hỏi, nhướn mày tình nghịch.

"Đôi khi."

Anh rót cho cô 1 cốc vang. Cô cầm nó và nhìn anh như muốn hỏi "Tôi nên làm gì với nó đây?"

"Uống nó đi," anh nói, trả lời cho ý hỏi của cô "Tôi không tin vào nước an toàn, tin tôi đi, không có thứ gì có thể sống nổi trong cái thứ men ủ này," anh nói về rượu vang.

Cô nhắm nháp, nhăn mặt giễu anh và nhắm nháp tiếp. Cô chỉ uống có 5 ngụm nhỏ. "Tôi chỉ uống có thể thôi" Cô nói, và rùng mình bởi vị đắng đọng lại sau đó.

Cage đặt khay với những cái đĩa bần lên sàn nhà gần cửa ra vào. Anh lắng nghe một lúc lâu, nhưng anh không nghĩ bên ngoài có người giám sát họ. Ít nhất là bên ngoài cửa phòng. Nhưng anh biết là có lính gác ở gần thang máy và cầu thang.

"Anh nghĩ là nên vệ sinh chứ?" Jenny hỏi, và đi vào phòng tắm.

"Dừng thử."

"Anh nghĩ rằng tôi sẽ bị đầu độc?"

Anh cười lớn. "Cái này thì chúng ta có thể bị đó." Anh đẩy cái áo bần của mình ra khỏi ngực của mình. "Tôi không có sự lựa chọn khác."

"Tôi đoán Tôi cũng không," cô nói, nhìn vào bóng cô trong tấm gương đã rạn.

Đóng cánh cửa giữa họ, cô cởi quần áo và bước vào bồn tắm đứng. Thông thường cô sẽ không chú ý đến việc cô đặt đôi chân trần lên sàn phòng đầy nấm mốc, nhưng như Cage đã nói, cô không có nhiều lựa chọn. Hoặc cô không tắm hoặc chịu đựng bụi bần và cáu ghét.

Đáng ngạc nhiên nước tắm nóng và xà bông được nhập khẩu từ Mỹ. Cô thậm chí dùng chúng gội đầu thay cho dầu gội.

Sau khi lau khô người, cô lưỡng lự sẽ mặc gì. Cô đã sấy khô đồ lót và áo sơ mi nếu không cô không thể mặc lại chúng vào sáng mai. Cô quyết định mặc đầy đủ đồ lót và khoác áo choàng bên ngoài vì e lệ. Trông có vẻ kì cục khi mặc thế cho buổi tối nhưng cô phải mặc thế thôi.

Cô giặt tay đồ lót của cô trong bồn rửa mặt và treo quần lót, tất, áo lót và áo sơ mi lên cái móc treo khăn duy nhất sẵn có. Tắt đèn, cô mở cửa.

Ánh mắt lưỡng lự của cô bắt gặp ánh mắt hiếu kì của Cage từ phía bên kia phòng. Ngượng ngập cô giữ chặt áo khoác như muốn chắc chắn chúng đang che kín bầu vú cô. Ngượng ngập, đôi chân trần của cô rụt rè bước về phía trước. Cage đã thấy tóc cô ướt chưa nhỉ. "Tối, uh ... chỉ có một khăn tắm. Xin lỗi."

"Gió sẽ làm khô nhanh thôi mà." Anh cười và nói với giọng cợt nhả và khinh suất, nhưng ánh mắt anh mãi mê theo dõi rèm váy viền ren đang chấp chới trên đầu gối cô.

Cô đi về hướng chiếc giường và anh lướt qua cô khi anh tiến về buồng tắm. Sau khi cánh cửa đã khép lại che khuất anh, cô nhớ cô đang phơi những thứ y phục khêu gợi trong đó. Má cô đỏ bừng lên. Cô thật ngốc nghếch. Họ đã từng sống cùng một ngôi nhà. Khi anh về nhà nghỉ hè, quần áo của họ được giặt chung. Không ai vào phòng giặt ủi mà không thấy những quần áo riêng tư của người khác cả. Cage đã nhìn thấy quần áo ngủ, váy lót và những thứ đồ tương tự thế nhiều lần.

Nhưng lần này khác biệt. Cô không thể dùng bất cứ lý do gì để làm ngơ sự khác biệt này. Ý nghĩ Cage nhìn thấy đồ lót của cô làm cô nóng bừng cả người.

Lúc anh ra khỏi phòng tắm, cô đã cởi áo khoác và nằm trên giường với một tấm chăn mỏng phủ lên.

Anh có mùi hương nam tính nồng nàn pha lẫn với mùi xà phòng thơm. Anh đã mặc quần tây, và đó là tất cả những gì che phủ cơ thể anh. Mớ lông trên ngực anh xoắn lại và ẩm ướt. Anh đã dùng khăn lau tóc. Mái tóc mềm mại vàng sẫm không chảy nước long tong, nhưng vẫn ẩm và rối bù.

Anh tắt đèn và băng ngang phòng đến giường ngủ, ngồi lên gờ của nó. "Cô ổn chứ?"

"Phải, tất cả các mặt."

Anh đưa một tay nắm lấy tấm chăn phủ gần cảm cô và ngón tay anh chạm vào cô. "Cô đặc biệt lắm, Jenny Fletcher," anh nói nhẹ nhàng. "Cô có biết không?"

"Ý anh là gì?"

"Cô bị ném vào địa ngục cả ngày hôm nay, nhưng cô không than vãn một lời nào." Anh đưa bàn tay còn lại lùa vào sâu mái tóc cô. "Tôi nghĩ cô thật tuyệt vời."

"Tôi nghĩ anh cũng vậy." Có một chút run rẩy trong giọng nói cô, "Anh đã khóc vì Hal."

"Nó là em trai tôi. Mặc dù chúng tôi có khác biệt, tôi vẫn yêu nó."

"Tôi vẫn nghĩ về - " Cô ngừng lại và cắn chặt môi dưới khi nước mắt ướt đầm đôi mắt của cô và lăn tròn xuống đôi má.

"Đừng nghĩ về điều đó, Jenny." Anh vuốt ve gò má cô bằng mặt lưng của những đầu ngón tay mình.

"Tôi đã!"

"Không, cô không nên. Cô sẽ phát điên mất khi nghĩ mãi về điều đó."

"Anh cũng đã thế, Cage. Tôi biết anh có mà. Điều gì đã xảy ra trước khi Hal chết? Anh ấy có bị tra khảo không? Anh ấy có sợ hãi không? Anh ấy...?"

Anh đặt ngón tay anh lên môi cô, làm dịu nó. “Thực ra tôi cũng nghĩ về điều đó. Và tôi nghĩ Hal đã dùng cảm đối mặt với chúng. Nó có một niềm tin không gì lay chuyển nổi. Nó làm những gì nó nghĩ là định mệnh dẫn dắt. Tôi tin rằng niềm tin ấy không rời bỏ nó, chắc chắn thế.”

"Anh ngưỡng mộ anh ấy," cô thì thầm điều chợt lóe ra trong óc cô.

Anh trông có vẻ buồn. "Phải, đúng thế. Phản ứng của chúng tôi với mọi tình huống đều khác biệt. Tôi nóng nảy, Hal điềm tĩnh. Có lẽ phải cần nhiều can đảm mới có thể điềm tĩnh và dễ kiểm soát hơn là trở thành một đứa con hoang đảng qui quái.”

Không suy nghĩ, cô vùng dậy và miết tay dọc theo má anh. “Anh ấy cũng ngưỡng mộ anh.”

"Tôi ư?" Anh nghi ngờ.

"Vì anh đã can đảm công khai thách thức mọi thứ, bất kì khi nào anh muốn.”

"Có lẽ," Cage trầm ngâm. "Tôi muốn nghĩ thế." Anh đắp lại tấm chăn kín vai cô và vỗ nhẹ. “Nào ngủ đi.” Anh tắt đèn và ngáp ngừng chỉ một tích tắc trước khi cúi xuống hôn lên trán cô một nụ hôn của tình anh em.

Anh đi lại chỗ chiếc ghế bành khá thoải mái duy nhất trong phòng và ngồi vào đó. Cả một ngày vất vả đã trôi qua. Chỉ ít phút sau, cả hai chìm vào giấc ngủ.

* * *

"Đó là cái gì thế?" Jenny nằm thẳng băng trên giường. Căn phòng tối, nhưng ánh sáng lóe lên từng đợt lạ kì xuyên qua cửa sổ.

Cage quay lại ngay lập tức khi cảm nhận sự sợ hãi của cô và nhanh chóng băng đến giường cô. "Ồn mà, Jenny." Anh ngồi xuống và cố vỗ về cô nằm yên trên gối nhưng cô đang căng thẳng. “Nó ở cách xa nơi này nhiều dặm. Và cũng nửa giờ rồi. Tôi xin lỗi vì nó đánh thức cô.”

"Đó không phải là sấm," cô khàn khàn.

Anh dừng một chút trước khi trả lời “Không”

"Đang có đánh nhau."

"Phải."

"Chúa ơi." Cô lấy 2 tay che mặt và buông lại người xuống gối. “Tôi ghét nơi đây. Thành phố thì bẩn thỉu và nóng bức và con người thì đang giết hại lẫn nhau. Họ giết những người tốt bụng tuyệt vời như Hal. Tôi muốn về nhà,” cô nức nở. “Tôi sợ và ghét bản thân vì đã sợ hãi như thế. Nhưng tôi không làm gì được.”

"Ồi, Jenny."

Cage ngồi xuống bên cạnh cô và ôm cô sát vào anh, giữ thật chặt. “Họ đánh nhau rất xa. Sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi đây và cô sẽ không bao giờ phải nhớ về Mexico một lần nào nữa. Trong khi chờ đợi, tôi ở đây với cô.”

Ngón tay anh cào qua mái tóc và mát-xa da đầu cô như thể muốn nhồi nhét những lời yên lòng vào tâm trí cô. Anh thì cầm lên đỉnh đầu cô và hôn những nụ hôn mãnh liệt lên đó. "Tôi sẽ không cho phép bất cứ điều gì làm tổn thương cô. Lạy Chúa, miễn tôi còn sống, sẽ không có gì tổn thương cô cả."

Cô đã cảm thấy thoải mái bởi những lời của anh được lặp đi lặp lại bởi giọng nói khàn khàn êm dịu. Sức mạnh của anh như chiếc phao an toàn mà cô níu chặt lấy. Khi anh dựa vào đầu giường và kéo cô tựa lên ngực anh, cô không chống lại mà cuộn người lại tựa vào anh, sự thèm khát bản năng cuộn lên trong họ lớn và mạnh dần lên.

Ngón tay cô len lỏi qua đám lông dày trên ngực anh và cô thì mả lên bộ ngực cơ bắp của anh. Cánh tay kia ôm chặt lấy eo anh như thể cô đang tìm kiếm một cái hang trú ẩn an toàn trong vòng tay anh.

Anh ghi chặt cô trong vòng tay, thì thầm những lời hứa mà cô muốn nghe trong sự tuyệt vọng của mình. Cage không để tâm vào những gì anh nói, vì những kí ức ngọt ngào khi cô nằm trong vòng tay anh đang tác động lên anh.

Áo ngủ của cô mướt mà trong bóng tối. Diềm váy bằng ren buông lơ lửng quanh eo cô và ẩn hiện lên những đường cong của cơ thể cô. Vú cô mềm mại và đầy nữ tính thì trên ngực anh.

Sự rung mình quen thuộc xuyên qua cô và anh hôn lên mái tóc cô khi tay anh vuốt ve bờ vai trần của cô. Anh ngưỡng mộ làn da mịn màng như lụa của cô và cố giữ những động chạm của anh với cô nhẹ nhàng hết mức có thể của anh.

Cô thiếp đi sau đó. Anh biết điều đó với hơi thở ấm áp của cô đang mòn mỏi mớ lông ngực của anh. Và trong giấc ngủ, cô gác chân lên chân anh, anh ngóc đầu tựa lên đầu giường, đùi cô mở ra thư thái, đầu gối thúc vào cúc quần anh. Anh nghiêng chặt răng chống lại nỗi đam mê đang đâm xuyên qua cơ thể anh. Anh nhìn đắm đắm vào bàn tay cô đang thông dong đặt lên phía sau tai anh. Anh cần sự động chạm gần gũi của cô với anh, và nó gần như giết chết anh. Và khi cô làm thế anh cũng cảm nhận sự co thắt đau đớn và hạnh phúc đan xen đến ngất đi.

Anh đã nghe thấy những tiếng vọng của cuộc chiến trở nên âm ỉ hơn rồi yên ả trở lại. Anh cũng thấy bình minh đang le lói trên vùng đất chiến sự này. Nhưng hơn tất cả, anh đang có cô trong vòng tay, cô là hôn thê của Hal. Và là tình yêu của cuộc đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tang lễ của Hal thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tất cả những người tham dự đều nghĩ anh là một tử sĩ – kẻ chết vì đạo. Những kẻ đã giễu cợt sự cuồng tín của Hal trước lúc anh ra đi, giờ đây đang cúi đầu tôn kính trước quan tài. Những nhóm phóng viên truyền hình từ các thành phố lớn của Texas và nhiều kênh truyền hình quốc gia đang tụ tập như một bầy kiến xung quanh nghĩa trang và chuẩn bị ống kính máy quay.

Ngồi bên cạnh Bob và Sarah trong một cái lều dựng tạm, Jenny vẫn không thể nào tin được sứ mệnh của Hal lại có kết cuộc thế này. Anh không thể chết như thế được. Cô mong cô có thể tỉnh dậy và nhận ra đây chỉ là một cơn ác mộng.

Từ khi cô và Cage quay về từ Mêxicô, căn nhà mục sư thật sự trong tình trạng hỗn loạn. Điện thoại reo liên tục. Những đoàn người rong rã liên tục viếng thăm. Những đại diện của nhà cầm quyền đến gặp cô và Cage tìm hiểu về những ấn tượng của họ về đất nước Trung Mỹ đó. Với sự tham gia nhiệt tình của các thành viên ban hội nhà thờ, toàn bộ sự kiện này được diễn ra trong một bầu không khí trọng thể linh đình.

Jenny khó lòng chớp mắt kể từ lúc cô thức giấc trong vòng tay Cage ở căn phòng khách sạn tại Mêxicô. Cô mơ màng thức dậy và khi cô nhận ra cô nằm ườn vất vẹo qua thân hình bán khỏa thân của anh, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, cô đã tạo cơ hội cho anh no mắt.

“Xi...in lỗi” cô lắp bắp khi cô bò ra khỏi giường và chạy vội vào phòng tắm.

Tình trạng của họ căng thẳng như sợi dây đàn khi họ mặc quần áo. Họ giống như đã nhảy bổ vào nhau trong một tai nạn ngẫu nhiên và lắp bắp những câu xin lỗi vụng về.

Mỗi lần cô liếc nhìn thẳng vào anh, ánh mắt anh sắc như dao cau đang chăm chú nhìn cô như tìm hiểu, nghiền ngẫm thái độ của cô. Vì thế cô tránh nhìn vào anh, và dường như điều đó chọc tức anh.

Họ đã lái xe đến sân bay trong một chiếc xe cà tàng khác và vào chiếc máy bay chở áo quan của Hal. Ở thành phố Mêxicô, Withers chạy lăng quăng như một con gián, để dàn xếp chuyến bay của họ đến El Paso, nơi chiếc xe đón limousine chạy từ La Bota đến gặp họ để mang cơ thể Hal về nhà.

Cage đã đứng ở cửa sổ sân bay nhìn vô hồn, hai vai trĩu xuống, mặt căng cứng, và đốt thuốc liên tục. Khi anh bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn anh và thấy được nét ngạc nhiên trên mặt cô – cô chưa từng thấy anh hút thuốc kể từ cái đêm Hal ra đi – anh thấy mình đáng ghê tởm và anh dí đầu thuốc vào cái gạt tàn gần nhất.

Họ hầu như không nói với nhau điều gì trên chuyến bay trở về El Paso. Chuyến trở về La Bota lặng lẽ dường như kéo dài vô tận khi họ lái sau chiếc xe đón màu trắng với cái thứ khủng khiếp trong lòng nó.

Họ cũng hầu như không nói chuyện kể từ đó.

Tình bạn được phát triển giữa họ ở Mêxicô đã không còn nữa. Vì nhiều điều mà chính cô cũng không hiểu nổi, Jenny cảm thấy không thoải mái khi anh ở quanh cô. Khi Anh vào phòng, cô ra ngoài. Khi anh nhìn cô, cô ngoảnh mặt đi. Cô không thể nói lý do tại sao cô phải hết sức né tránh anh như thế, nhưng cô biết có điều gì đó đã xảy ra trong đêm ở khách sạn Mêxicô.

Tại sao anh lại ôm cô như thế. Vì sao?

Vì sao anh ôm chặt cô trên giường cả đêm. Vì sao?

Vì sao anh ôm chặt cô trên giường cả đêm khi cô chỉ mặc mỗi quần lót và anh chỉ mặc mỗi quần ngắn. Vì sao?

Họ đột nhiên bị bao vây bởi nguy hiểm. Họ là những kẻ xa lạ không bè bạn ở một nơi lạ lẫm, trong những tình huống tương tự thế, mọi người sẽ hành xử không giống cách thông thường. Và họ sẽ không chịu trách nhiệm cho những cách cư xử bất thường đó.

Và hiển nhiên khi cô bị khuấy động và bị đánh thức khi một tay anh đang xòe ra mon man bờ mông tròn trĩnh của cô, tay kia đang ôm kín lồng lẻo nhưng đầy vẻ chiếm hữu quanh cổ cô trong khi những ngón tay cô đang xoắn chặt lấy đám lông ngực của anh, và môi cô đang ở gần nướm vú anh một cách đáng báo động.

Giờ đây, Jenny nhìn chăm chú vào những vòng hoa trang trí quan tài và cố quên đi những kỉ niệm về sáng hôm ấy. Cô không muốn nhớ lại cái khoảng khắc nhỏ nhoi sau khi thức dậy, khi cô cảm thấy ấm áp, an toàn và yên ả trước khi cô điếng người nhận ra sự thanh bình này là thế nào.

Cô không muốn liều lĩnh ở bên Cage lần nữa. Sức mạnh và sự nhẫn nại của anh như một thanh nam châm hút chặt lấy cô. Cô còn không có cả can đảm nhờ anh giúp bất cứ việc gì nếu anh không ngồi trong tầm mắt của Bob, nếu ba mẹ anh không ở gần họ.

Đức giám mục kết thúc buổi cầu nguyện bằng một câu thật dài. Trong chiếc limousine đưa họ về nhà hôm đó, Sarah nức nở trên vai chồng. Cage nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ đăm chiêu. Anh đã nói lòng cà vạt và mở nút áo cổ. Jenny chỉ mân mê, xoắn chặt chiếc khăn tay mà không nói dù chỉ một lời.

Rất nhiều quý bà, quý cô từ giáo hội đang ở trong nhà vị mục sư, pha cà phê, rót rượu ngâm, cắt bánh mì và bánh ngọt chuẩn bị mời những người sẽ ghé qua nhà từ biệt sau tang lễ. Quá nhiều người và Jenny có cảm tưởng dòng người viếng thăm này dường như không thể kết thúc. Một lữ và kiệt sức với những lời chia buồn, tiếc thương, cô rời phòng khách và vào bếp, nơi cô có thể kiểm soát việc để làm cho chân tay bận rộn, đỡ phải nghĩ vẩn vơ.

“Để con làm.” Cô nói với người phụ nữ đang rửa bát đĩa, “Con muốn làm gì đó.”

"Con thật đáng thương."

"Hal tuyệt vời của con đã ra đi."

"Nhưng con vẫn còn quá trẻ Jenny ạ."

"Cuộc sống của con phải tiếp tục. Chỉ một thời gian sau..."

"Con sẽ ổn thôi."

"Mọi người đều nói thế."

"Chuyến đi của con đến đất nước kinh khủng đó chắc hẳn là một con ác mộng."

"Nhất là đi với Cage."

Người phụ nữ nói câu cuối cùng với một cái bĩu môi và lắc đầu buồn rầu như muốn nói rằng, đối với bà ta, phải đi cùng Cage là điều còn tệ hơn nhận lấy cái chết.

Jenny muốn hét vào mặt tất cả bọn họ, nói với họ rằng nếu không có Cage, cô chắc chắn đã bị lột trần từng mảnh. Nhưng cô biết những lời tán gẫu của họ hoàn toàn chân thật và họ không biết gì về chuyện đó. Khi họ lần lượt rời đi, cô cảm ơn họ, tha thứ cho những lời vụng về thiếu hiểu biết của họ bởi những lo lắng quan tâm của họ đến với cô xuất phát từ sự chân thành.

Cô xếp những cái đĩa rửa xong lên giá và tìm những cái khác đang nằm đâu đó trong nhà. Khi cô bước vào phòng khách, cô thấy bất ổn căng thẳng khi chỉ có gia đình Hendren ở đó. Cuối cùng mọi người cũng đã về nhà. Cảm thấy dễ chịu hơn, cô ngồi vào chiếc ghế bành và dựa đầu ra sau thư giãn.

Cô mở bừng mắt khi nghe tiếng bật lửa lách tách của Cage. Ngọn lửa của nó cháy bùng lên mẫu thuốc cút ngắn đang vắt vẻo giữa đôi môi của anh. Anh cắt cái bật lửa vào túi và rút điều thuốc.

"Mẹ đã bảo con đừng có hút thuốc trong cái nhà này," Sarah bật dậy từ chiếc ghế của bà. Ánh mắt bà lạnh lùng nhưng vẫn còn lẩn lẩn những bóng mờ và sự ám ảnh đau đớn. Bà trông già xạm đi. Thái độ của bà đầy vẻ cay đắng, nghiệt ngã.

"Con xin lỗi," Cage chân thành xin lỗi. Anh bước ra cửa trước và búng điều thuốc vào bóng tối, nó rơi xuống chỗ nào đó chẳng ai còn thấy nữa, “Chỉ là thói quen thôi.”

“Tại sao con cứ mang những thói quen xấu về nhà? Sao con chẳng tôn trọng mẹ con chút nào vậy?” Bob hỏi.

Cage khựng lại, choáng váng bởi sự gay gắt và bất bình trong giọng nói của Bob, “Con luôn tôn trọng bố mẹ,” giọng anh mềm mỏng, dù cả cơ thể anh căng như sợi dây đàn.

“Con không tôn trọng tí xiu nào,” Sarah nói cộc lốc, “Con chưa từng nói với mẹ một lời nào thương tiếc cho cái chết của em con. Mẹ không thấy con đau đớn chút nào.”

"Mẹ, con—"

Bà bỏ khi anh chẳng nói được gì. "Nhưng tại sao mẹ lại chờ đợi điều đó ở con nhỉ. Con chẳng mang gì cho mẹ ngoài những rắc rối kể từ khi con chào đời. Con chẳng bao giờ có thể chu đáo và tỉnh táo như Hal."

Jenny đứng thẳng dậy, muốn nhắc lại cho Sarah nhớ về những gì Cage đã lo lắng và làm cho họ trong những ngày qua đảm bảo mọi thứ liên quan đến pháp lý xung quanh cái chết của Hal. Nhưng cô không có một cơ hội nào trước khi Sarah tiếp tục.

"Hal sẽ luôn ở bên mẹ những lúc thế này."

"Con không phải Hal, Mẹ ạ."

"Con nghĩ con cần nói với mẹ điều đó uh? Con còn không cầm một cây nến cầu nguyện cho em con."

"Sarah, làm ơn đừng nói thế," Jenny kêu lên, đẩy ghế ra sau.

"Hal quá hoàn hảo, quá tốt và tuyệt vời. Con trai của mẹ." Bờ vai Sarah bắt đầu run rẩy và mặt bà đầm đìa nước mắt. "Nếu Chúa phải lấy một đứa con trai của con, tại sao lại lấy Hal đi và để lại nó chứ?"

Jenny ôm tay lấy mặt "Ôi, Chúa ơi"

Bob khụy xuống một chân trước ghế bà và vỗ về bà. Trong khoảng khắc, Cage nhìn chăm chăm bố mẹ mình trong sự hoài nghi, sau đó mặt anh chai điếng lại. Anh quay gót và đi về phía cửa. Tiếng tấm cửa bị đẩy thô bạo và va đánh sầm vào bức tường ở bên ngoài. Anh băng qua hiên trước và xuống bậc thang.

Không kịp suy nghĩ, Jenny chạy ào theo anh. Cô chạy vội qua sân và bắt kịp anh ở lề đường nơi anh đậu chiếc Corvette. Anh nhón lấy cái áo khoác đen như thể phải bóng và vứt mạnh những hạt nút khỏi áo anh.

"Quay lại chỗ của cô đi," anh hét về phía cô.

Anh trườn vào chiếc ghế thấp của chiếc xe hơi thể thao và mở khóa khởi động xe. Jenny ngạc nhiên vì chiếc khóa không bị gãy, ghi chặt vô lăng, anh vọt xe tới từ tiếng nổ máy đầu tiên. Cô giật mạnh cánh cửa bên cạnh và bò vào xe ngay khi anh bắt đầu tăng tốc.

Chiếc xe lao như tên bắn, nó đánh võng trên đường và gần như nghiêng hẳn một bên khi xe vòng qua góc cua kế tiếp mà không thèm hãm phanh chút nào. Jenny nắm được tay nắm xe hơi và bằng một cách thần kì nào đó, cô đã đóng sập cửa xe an toàn thay vì rơi tõm xuống đường hay bị văng treo tay.

Cage đã chuyển máy qua số 4 vào lúc họ nhìn thấy bảng hiệu chỉ dấu hiệu ngoại thành. Khi anh dặm số, anh nghiêng chặt răng như thể điều đó có thể giúp xe anh chạy nhanh hơn nữa. Jenny không muốn liếc mắt nhìn vào đồng hồ đo tốc độ của xe. Cảnh vật bên đường trở nên mờ mờ. Ánh sáng từ đèn đường đang xuyên qua màn đêm vô tận trước mặt.

Anh lần tay đến nút bấm đài, điều khiển xe hơi bằng một tay cho đến khi anh tìm được kênh nhạc rock mà anh muốn. Anh vặn nhạc to hết cỡ, cả chiếc xe lấp đầy những âm thanh đinh tai nhức óc nặng nề.

"Cô chọn sai rồi," Cage hét át tiếng nhạc chói tai. "Cô nên ở nhà tối nay."

Thò tay về phía kia xe, anh rờ rẫm sờ soạn phía gần đầu gối cô và mở cái ngăn đựng đồ lật vật ra và lôi ra một bình đựng rượu nhỏ màu bạc. Kẹp nó giữa 2 đùi, anh xoay nắp và đổ chúng vào họng. Anh nốc một hơi dài. Về mặt anh khi anh nuốt ngụm rượu này khiến Jenny chắc rằng nó phải rất mạnh. Anh uống liên tục và dùng một tay điều khiển xe tăng tốc trên làn đường cao tốc chính giữa.

Cánh cửa sổ được hạ xuống và gió thổi phàn phật hất tung mái tóc cô, kéo chúng bung ra khỏi búi tóc kiểu giản dị phù hợp với lễ tang hôm nay. Gió kéo mạnh những làn hơi được thổi ra từ mũi cô. Cô không biết làm thế nào Cage vẫn giữ được điều thuốc cháy trên môi anh, nhưng nó vẫn cháy sáng rực trên khuôn mặt mờ tối mà ánh sáng duy nhất thấy được là ánh sáng từ bảng chỉ dẫn của xe hơi.

"Vui chứ?" Anh nhạo báng cô với một cái nhìn đều cẳng.

Không bị tác động bởi những lời châm chọc của anh, cô quay đầu nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Cô chẳng thèm trả lời anh. Chiếc xe đang chạy với tốc độ khiến cô sợ chết khiếp. Cô không đồng ý tất cả mọi thứ anh đang làm, mặc khác cô vẫn im lặng cho đến khi chúng cướp đi mạng sống của cô. Và cô nghĩ cũng tốt khi anh lướt xe ra khỏi đường cao tốc vào một đường nhỏ xíu mà không có một dấu hiệu nào cho thấy cô biết nó ở đó. Làm thế nào anh biết nó ở đó nhỉ, cô không hiểu được.

Anh thật quá đáng khi dùng chiếc xe Corvette cổ để đi trên con đường lầy lội khúc khuỷu này. Jenny nghiêng răng và bấm núm thật chặt vào xe. Cô núm chặt lấy tấm nệm dưới ghế trong nỗ lực giữ cô không văng lên và đầu vào trần xe khi chiếc xe nảy lên khi lăn qua con đường la liệt ổ gà.

Họ đang tiến lên dốc. Cô có thể cảm nhận được họ đang thay đổi độ cao, mặc dù cô chẳng thể nhìn thấy gì ở bên ngoài, chỉ một màn đêm dày đặc bao bọc quanh họ. Đèn pha nhảy nhót không ngừng với mỗi cái nảy lên của xe hơi. Ngay cả mặt trăng cũng núp sau một đám mây như muốn khẳng định rằng chẳng có ai trên đời muốn chứng kiến những trò chơi liều lĩnh của Cage Hendren.

Anh dùng xe đột ngột khiến hầu như cả người Jenny văng về phía tấm kính chắn gió và má phanh rít lên khi xe trượt thêm một đoạn 15 feet trước khi dừng hẳn.

Cage tắt máy, âm thanh hỗn loạn tắt cùng với tiếng động cơ tạo nên một khoảng không tĩnh lặng. Anh thò cánh tay ra khe cửa sổ, ném điều thuốc ra và thay vào đó là cái miệng của chai rượu. Anh cạn một hơi và chếp môi thỏa mãn sau đó.

Anh quay qua Jenny, cô đang nhìn anh trách móc. "Xin lỗi. Cách của tôi là thế mà. Uống nhé?" Anh chìa chai rượu về phía cô. Cô không nhúc nhích và thái độ dửng dưng của cô không hề thay đổi. "Không à," anh nhún vai, "Tệ quá" Anh lại uống, rồi chìa gói thuốc mời cô "Hút nhé? Không, không dĩ nhiên không rồi"

Anh lại nốc ừng ực, "Cô là một quý cô thanh cao chứ gì? Quý cô hoàn hảo. Thanh khiết. Không thể với tới được. Chỉ thích hợp dành cho những vị thánh sống giống như Hal Hendren quá cố yêu dấu của chúng ta" Anh rít một hơi dài cái chất nicotin độc hại ấy vào phổi và thở ra một vòng khói cùng lúc con gợn dữ nổi bùng trên mặt anh.

Cô vẫn không một chút phản ứng.

Và như thể sự điềm tĩnh của cô chọc giận anh, anh ném điều thuốc ra phía ngoài cửa sổ. “Nào, thứ gì sẽ phá vỡ được cái vỏ ngoài của cô? Cách nào có thể khiến cô thét lên hoảng sợ? Và làm cách nào có thể đẩy cô biến mất khỏi xe tôi, khỏi tầm mắt tôi, khỏi cuộc đời chết tiệt của tôi hả?”

Anh đang la hét. Tiếng anh nặng nề và khàn khàn. Jenny thấy anh rõ ràng đang kiểm soát tâm tính của bản thân. Khi anh nói tiếp, giọng anh đau đớn run rẩy và giận dữ nhưng anh vẫn trầm tĩnh.

“Tôi phải làm cái gì để cô phải bỏ chạy khỏi tôi để bảo vệ cái đức hạnh hoàn mỹ của cô? Chửi thề nhé? Có lẽ đúng đấy. Tôi e cô chẳng hiểu từ nào trong số chúng nhưng có lẽ chúng ta cũng nên thử vậy. Tôi nên chửi thề theo thứ tự chữ cái hay chửi bằng bất kì từ nào xuất hiện trong đầu tôi trước đây”

"Anh không thể căm ghét tôi, Cage."

"Đánh cược nhé?"

"Và anh không thể nói hay làm điều gì khiến tôi phải bỏ đi bây giờ được."

"Thật thế ư? Cô đang cố bảo vệ tôi đấy à?" Anh cười rầu rĩ. "Đừng lãng phí thời gian nữa."

"Tôi không rời bỏ anh đâu," cô nói dịu dàng.

"Ồ, thế ư?" Một cái nhếch mép mỉa mai hiện lên khóe môi anh. "Đề xem"

Anh bất ngờ nghiêng về phía cô. Một tay giữ lấy sau đầu cô và kéo lại gần anh. Môi anh ngấu nghiến mạnh bạo và làm cô thâm tím. Anh cắn hung bạo lên đôi môi mềm mại của cô. Cô không chống lại anh. Ngay cả khi lưỡi anh tách môi cô và xâm nhập thô bạo tàn nhẫn, cô chịu đựng sự cường bức thô bạo ấy mà không hề kháng cự.

Trang phục cô mặc trong tang lễ của Hal là một bộ áo váy đen. Cage luồn tay vào dưới áo cô, lần lên trên sờ soạng.

"Chắc chắn cô đã nghe đồn về tính lăng nhăng của tôi rồi." Anh mon tron cổ cô, "Tôi tàn nhẫn vô lương tâm. Cường đoạt trinh tiết, quyến rũ những người vợ nhẹ dạ, là kẻ khát tình. Họ nói tôi luôn hứng tình và khó để giữ cái của ấy trong quần tôi nằm yên. Anh tách hai đùi cô bằng đầu gối của anh ‘Những điều ấy có ý nghĩa gì với cô không, Jenny? Những cái tin đồn xấu xa ấy. Cô dính phải rắc rối rồi, cô bé.’"

Anh cưỡng đoạt cô bằng một nụ hôn thô bạo và làm nhục khi tay anh luôn sâu dưới lần vải áo mân mê bầu vú cô. Anh vuốt ve chúng, rồi hất chiếc áo ngực ra để lộ hai bầu vú. Anh nắm bóp, vắn về tròn theo bầu vú thô bạo, ngón tay cái vể nụ hoa cho đến khi nó cương cứng lên.

Mặc dù chủ tâm không phản ứng lại những khuấy động anh tạo ra, cô vẫn vắn vẹo mình trên ghế. Cả người cô đơ ra căng thẳng dưới anh. Tuy nhiên, cô đã không có bất kì một dấu hiệu nào chống đối anh. Cô hoàn toàn thụ động dưới bàn tay ma lực của anh.

Hơi thở hỗn hển ẩm ướt của cô tác động lên Cage một cách đáng nguyên rủa. Anh choàng tỉnh và nhận ra bộ phận nam tính đang nằm ở vị trí thích hợp trên cô vốn căng phồng giờ đây xẹp xuống như quả bóng vừa bị một que nhọn đâm thủng. Anh ngẩng đầu cổ đứt đôi môi đang khao khát khỏi môi cô, hít sâu điều hòa hơi thở.

Không khí trong lành ủa vào lồng ngực anh làm mờ đi hơi men và đam mê của Cage. Anh hối hận rút tay khỏi đôi tòa thiên nhiên trắng ngần của cô, và để giảm bớt cảm giác tội lỗi và xấu hổ, anh cố kéo chiếc áo lót ren của cô che kín chúng. Anh dời tay khỏi áo cô và nhích về phía tay lái và ra khỏi xe.

Jenny dẫu mặt cô vào hai bàn tay và hóp vội không khí trong run rẩy. Khi cô lấy lại chút ít điềm tĩnh thường ngày, cô sửa quần áo mở cửa xe và bước ra.

Cage đang ngồi trên mui của xe hơi, ánh mắt vô định. Cô nhận ra cảnh vật xung quanh họ. Họ đang ở trên núi hình bàn, một vùng đất bằng phẳng cao vượt lên so với khu vực đồng bằng xung quanh. Vùng đất này kéo dài nhiều dặm. Những vùng thảo nguyên dưới chân nó tối tăm và tĩnh lặng. Cái gió khô nóng của hoang mạc thốc vào quần áo cô, cơ thể cô và thổi tung mái tóc cô. Gió rít lên những giai điệu buồn rầu, thê lương như khung cảnh thiên nhiên quanh nó.

Cô đến trước mặt anh, đối diện ánh mắt anh, đóng đinh cái nhìn của anh. Chân họ gần như chạm hân vào nhau. Anh ngẩng đầu, nhìn thoáng cô một lát, rồi cúi đầu tỉ mỉ cảm lên ngực anh.

"Xin lỗi."

"Tôi hiểu." C chạm vào tóc anh, vuốt mái tóc đang rối tung vì gió cuốn lại từ trán ra sau, nhưng cơn gió ngay lập tức thổi tung chúng khỏi tay cô.

"Làm sao tôi có thể..."

"Không sao mà, Cage."

"Có chứ," anh khẳng khái qua kẽ răng khép chặt, "Có mà."

Anh ngẩng đầu lên lần nữa và đưa tay dịu dàng chạm lên bầu ngực của cô mà anh vừa cưỡng đoạt mấy phút trước đó.

Lần này không hề có chút nhục cảm nào trong cái động chạm của anh. Cái vuốt ve kiểu như vỗ lên vai một đứa trẻ đang bị tổn thương. “Tôi có làm đau em không?”

Bàn tay anh ấm áp kì diệu có thể làm lành những vết thương trong lòng cô và tay Jenny tự động đưa ra ôm lấy bàn tay anh, “Không.”

"Tôi đã làm đau em."

"Không nhiều như Cha Mẹ đã làm tổn thương anh."

Anh và cô nhìn sâu vào mắt nhau. Dường như ngay lúc đó, một cảm xúc không thể gọi tên xuyên qua họ như một dòng điện. Jenny rút tay lại. Anh cũng buông tay anh ra ngay sau đó.

Jenny ngồi xuống mui xe ngay cạnh bên anh. Bề mặt mui xe nóng như chảy mỡ thiêu đốt da thịt họ nhưng cả hai dường như không hề để ý.

"Sarah không có ý nói như thế đâu, Cage."

Anh khịt mũi cười lớn. "Ồ, có chứ, Mẹ nghĩ thế đấy."

"Bà đang quá đau thương. Đó là sự thương tâm chứ không phải ý của bà."

"Jenny." Anh lắc đầu buồn bã. "Tôi biết họ cảm thấy thế nào về tôi. Cha mẹ ước chưa bao giờ sinh tôi ra. Tôi là một bằng chứng sống động nhắc nhở họ đã thất bại như thế nào, là nỗi xấu hổ thường trực của họ và sự lãng mạn vĩnh viễn những gì họ tin tưởng. Ngay cả khi cha mẹ không nói thẳng ra thì tôi cũng biết những gì họ đang nghĩ. Điều đó chắc cũng là điều mà mọi người nghĩ. Lẽ ra kẻ đáng xuống địa ngục là Cage Hendren. Em của anh ta đáng được sống."

"Không đúng!"

Anh đứng dậy và đi thư thả về phía bờ vực của núi, tay đút vào túi quần. Mầu áo sơ mi trắng hiện rõ ràng trên nền trời đen thẫm. Jenny bước theo anh.

"Chuyện này bắt đầu khi nào?"

"Khi Hal ra đời. Có lẽ là trước đó nữa. Tôi không nhớ rõ. Tôi chỉ biết là luôn như thế. Hal luôn là đứa trẻ được yêu quý nhất, theo nghĩa đen. Tóc tôi màu đen. Và tôi cũng là con chiên ghê của Chúa.[4]"

"Đừng nói về anh bằng những lời như thế."

"Sao cơ, điều đó đúng như thế mà?" anh thô lỗ, quay về phía cô với vẻ thách thức. “Nhớ lại những gì tôi làm với cô xem. Tôi gần như đã cưỡng bức người phụ nữ mà tôi—” anh ngừng lại nữa chừng và Jenny tự hỏi anh định nói thêm điều gì. Anh mím chặt môi dấu những lời chưa nói và lại quay mặt đi.

"Tôi hiểu lý do anh làm thế với tôi, và cả tại sao anh uống rượu và phóng nhanh như thế. Anh muốn tin rằng những điều mọi người nói về anh là đúng. Nhưng họ không đúng, Cage." Cô lại gần anh. “Anh không phải là một hạt giống xấu xa như những trường hợp đột biến ở những gia đình hoàn hảo mà ta thường thấy. Tôi không biết nguyên nhân bắt đầu từ đâu, anh hư hỏng vì cha mẹ anh đối xử không công bằng, không quan tâm anh, hay ba mẹ anh chối bỏ anh vì anh cứ xử như thể một đứa trẻ hư hỏng.”

Cô nắm tay áo của anh và bắt anh quay lại nhìn về phía cô. “Vẫn chưa rõ ràng ư? Anh đã chống đối cha mẹ suốt những năm qua. Anh cư xử tồi tệ bởi vì anh biết mọi người chờ đợi anh như thế. Anh như thể một kẻ lạc loài, ngoại đạo trong gia đình một mục sư. Anh chưa thấy sao, Cage? Ngay cả khi anh còn là một đứa trẻ, anh đã làm những chuyện kì dị để thu hút cha mẹ chú ý vì họ đã quá thiên vị Hal. Đó là lỗi của họ. Thất bại của họ, không phải là thất bại của anh.”

"Cha mẹ anh có 2 người con trai, và mỗi người trong các anh có những tính cách khác nhau. Nhưng Hal phù hợp với họ hơn và anh ấy trở thành một đứa con hoàn hảo. Anh đã cố giành lấy sự quan tâm của cha mẹ anh và khi thất bại, anh chuyển sang làm những điều trái ngược.”

Anh cười toét miệng, "Tôi thấy em đã đưa ra hết mọi điểm rồi."

"Phải. Mặt khác tôi cũng không sợ hãi những gì xảy ra tới nay. Có lẽ cách đây vài tháng thì tôi cũng sợ đấy. Nhưng tới nay tôi biết anh sẽ không làm đau tôi. Tôi biết anh đã thay đổi. Tôi đã quan sát anh thời gian qua. Tôi thấy anh khóc bên cơ thể của Hal. Anh không giống chút nào những điều xấu xa tệ hại mà mọi người nghĩ về anh. Anh không thể cạnh tranh với những tư chất của Hal, vì thế anh xây dựng mục tiêu trở thành nhà vô địch ở một lĩnh vực khác.”

Cô đã làm anh chú ý. Anh đang lắng nghe cô. Và anh cũng nghi ngờ những điều cô nói. Anh nhìn chăm chăm vào chân mình như thể chính chân anh đã tạo ra đám mây bụi đang cuộn lên trong gió.

"Tôi chỉ lo lắng là anh đã làm những điều đó quá đà."

Đầu anh giật phắt lên. "Quá đà? Ý em là?"

"Anh đã tạo nên cái cảm nhận là anh là kẻ vô giá trị. Anh đã làm cho mọi người nghĩ là họ đúng. Anh đã làm mọi người nghĩ anh là kẻ dễ tiện xấu xa?"

Anh móc tay vào đai quần và ngao mạn nghiêng đầu qua hướng khác. “Em đã nói quá nhiều. sao em không nói thẳng ra mà cứ vòng vo vậy? Em nghĩ tôi là hiện thân của quỷ dữ.”

"Người không có lòng tự trọng sẽ làm những điều ngu ngốc."

"Giống như lái xe nhanh và uống bia rượu thiếu kiểm chế và sống hoang đàng, vô trách nhiệm?"

"Đúng thế."

"Aw, quỉ thật. Hỏi mọi người đi. Họ sẽ nói em biết về lòng tự trọng của tôi. Họ sẽ nói em nghe tôi kiểu ngạo thế nào."

"Tôi không nói về cách anh hành động thế nào, mà tôi nói về nhận thức về giá trị tâm hồn của anh. Tôi đã thấy một bộ mặt khác của anh, Cage, mặt nhạy cảm tinh tế mà anh không để cho ai khác thấy."

"Em nghĩ tôi đang hủy hoại cuộc đời tôi?"

"Tôi không nói thế."

"Nhưng đó là những gì em nghĩ," anh nói, hất mái tóc về trước trán bằng thái độ cáu kỉnh. “Bài lên lớp về đạo đức của em đi quá xa rồi đấy, Jenny."

Thái độ của anh đủ để cô thấy rằng cô đã đi quá xa. “Được rồi, tôi xin lỗi,” Cô nói. “Nhưng tôi chỉ lo lắng vì tôi quan tâm đến anh, Cage."

Tâm trạng anh dịu đi ngay lập tức và ánh mắt anh dịu lại.

"Tôi cảm động vì sự quan tâm của em, nhưng em đừng lo lắng về chuyện tôi sẽ bỏ mặc chính mình. Tôi thích lái xe nhanh, uống thiếu tự chủ và ... còn gì nữa nhỉ?" anh trêu đùa.

Nhưng Jenny vẫn chưa hết vẻ nghiêm trang, “Tôi nghĩ cha mẹ anh cũng quan tâm đến anh”

Về hóm hỉnh trên mặt anh biến mất. Ánh mắt hổ phách của anh nhìn chăm chú qua đầu cô hướng về vùng đất hoang vu cản cỗi trước mặt. "Mẹ tôi không nhận ra tôi muốn quanh quẩn bên bà, bên cha mẹ sao? Ngay từ lúc tôi nghe tin về Hal, tôi đã muốn ở bên họ, làm chỗ dựa cho họ." Anh ngừng lại “Tôi cũng muốn họ là chỗ dựa cho tôi nữa.”

"Cage." Jenny chạm vào tay anh. Anh giật lại. Anh không muốn sự thương hại của bất cứ ai.

"Tôi không gần gũi họ vì tôi biết họ không muốn tôi gần gũi họ. Vì vậy tôi cố thể hiện tình yêu và sự đồng cảm bằng cách khác." Anh thở dài “Chỉ có điều, họ không nhận ra”

"Tôi biết. Tôi biết ơn anh."

"Nhưng em không để tôi đến gần em lần nào nữa, Jenny” Anh đột ngột nói, hạ ánh mắt anh tìm kiếm cô.

Cô quay phắt đi. "Tôi không hiểu ý anh."

"Chỉ tên ngốc mới không hiểu thôi. Khi chúng ta ở Mêhicô, em phụ thuộc vào tôi, dựa dẫm tôi cả tinh thần lẫn thể xác. Khi chúng ta trở lại đây, tôi lại là con hủi. Không đụng chạm. Không nói chuyện. Thậm chí em còn không nhìn tôi nữa."

Anh nói đúng, nhưng cô không thừa nhận.

"Có phải chuyện em né tránh tôi liên quan đến chuyện xảy ra vào cái đêm chúng ta bên nhau ở México không?"

Cô ngẩng phắt đầu lên, liếm môi, miệng se lại, "Không phải thế."

"Phải không?"

"Phải. Nó có điều khác biệt mà?"

"Chúng ta đã ngủ với nhau."

"Không giống thế!" Cô kêu lên đề phòng.

"Chính xác," anh nói, bước về phía cô cho đến khi bóng anh bao phủ cả người cô. “Nhưng cái cách em thể hiện thì giống như chúng ta đã ngủ với nhau vậy? Em thấy có lỗi vì cái gì thế?”

"Tôi không cảm thấy tội lỗi vì cái gì hết."

"Em chắc chứ?" anh nhấn mạnh. "Em không nghĩ là em không có lý do gì ngủ trong vòng tay anh mà không hề mặc gì cả ngoại trừ đồ lót sao? Em không

hề có tí cảm giác nào về việc chúng ta đã phản bội Hal khi nó chỉ mới vừa nằm xuống? Không phải đó là những điều em đang nghĩ sao?"

Cô quay lại phía anh, khoanh tay trước bụng như thể cô đang đau đớn. Tay cô bấu chặt khuỷu tay kia "Tôi không nên qua đêm với anh như thế."

"Tại sao?"

"Tự anh biết rõ mà."

"Bởi vì em biết mọi người luôn bàn tán về những người phụ nữ đã qua đêm với tôi."

Cô không nói gì.

"Em e sợ điều gì, Jenny?"

"Không có gì cả."

"Em sợ mọi người sẽ biết chuyện tối hôm đó đúng không?"

"Không."

"Sợ rằng tên em sẽ nằm trong danh sách đã "dùng qua" của Cage Hendren?"

"Không."

"Hay em e sợ tôi?"

Ngay cả những cơn gió đang rít mạnh cũng không che giấu được sự ấp úng và nỗi buồn tan nát trái tim trong giọng nói của anh. Cô quay lại và nhận thấy vẻ đau đớn trên khuôn mặt anh. "Không, Cage, không có đâu." Để chứng minh điều đó, cô bước về phía anh, vòng tay ôm lấy eo anh, áp mặt vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Tay anh ngay lập tức vòng qua người cô ôm chặt lấy cô. "Tôi không đổ lỗi cho em nếu em e sợ tôi, đặc biệt là sau những gì đã xảy ra đêm nay. Tuy nhiên, lạ chưa, tôi ghét điều đó biết bao. Tôi ghét chuyện đó hơn bất kì chuyện gì khác trên đời. Tôi không chịu được nếu em sợ rằng tôi sẽ làm tổn thương em."

Cô có thể nói với anh rằng cô không sợ anh bằng sợ những phản ứng của chính cô với anh. Khi anh ở gần cô, cô đã vượt ra khỏi cái vỏ ốc mà cô thường náu mình để trở thành một người phụ nữ hoàn toàn khác.

Anh làm tim cô thổn thức, nhịp tim cô trở nên thúc giục, tay cô trở nên ẩm ướt. Cô chưa bao giờ là bản thân mình khi cô ở bên Cage, cả khi cô lướt cùng anh trên xe gắn máy hay cô chia sẻ một chiếc giường cứng anh. Bên anh, cô quên mất cô là ai, cô từ đâu đến, cô chỉ sống hết mình cho khoảnh khắc đó.

Điều đó dường như là cô đã yêu Cage thay vì Hal trong tất cả những năm qua. Cô đã dâng hiến cho Hal nhưng cái đêm cô trải qua với Cage thì thật tuyệt vời. Cô không thể tha thứ cho mình vì điều đó. Làm sao cô có thể thấy thế chỉ một tuần chỉ sau khi Hal qua đời, cô còn tự hỏi nếu cô dâng hiến cho Cage thì còn tuyệt vời đến thế nào.

Giật mình với suy nghĩ vừa rồi, cô nhích ra xa anh. "Tốt nhất chúng ta nên về nhà. Cha mẹ sẽ lo lắng."

Anh thất vọng nhưng anh đưa cô về xe mà không chút phản đối. Buồn bã, anh đẩy nắp chai rượu và vứt nó vào lại trong ngăn để đồ lật vật của xe. Anh quăng hộp thuốc lá ra ngoài cửa sổ.

"Anh vứt rác bừa bãi quá," Jenny vọng sang phía anh.

"Quả là phụ nữ," Cage lầm bầm tức tối khởi động xe vận tốc vừa phải. "Họ chẳng bao giờ hài lòng cả."

Họ cùng cười toe toét. Mọi việc đã ổn thỏa.

Khi họ về đến nhà bố mẹ anh sau một chuyến đi chậm rãi vòng lại thị trấn, anh vòng qua mở cửa xe cho cô. Anh vòng tay ôm lấy eo cô khi anh đi cùng cô tới trước cửa nhà, và cô cũng làm như thế với anh.

"Cảm ơn em, Jenny."

"Vì cái gì chứ?"

"Vì làm bạn của anh."

"Gần đây anh đã thường xuyên làm bạn của tôi rồi."

"Dù sao anh cũng cảm ơn em." Họ đối diện với nhau tại cửa. Anh dường như không muốn rời đi. "Thôi, chúc em ngủ ngon."

"Chúc anh ngủ ngon."

"Đường như tôi chỉ mới ở đây có một tí xíu."

"Tôi hiểu."

"Nhưng tôi sẽ gọi cho em."

"Việc anh và cha mẹ có khoảng cách với nhau vào cái thời khắc mọi người cần chia sẻ với nhau thế này làm tôi đau đớn"

Anh thở dài buồn bã. "Ừ, chuyện luôn là thế. Nếu mọi người cần tôi vì bất cứ lý do gì, hãy gọi tôi nhé."

"Vâng."

"Hứa nhé?"

"Tôi hứa."

Anh nắm chặt tay cô và cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng trên má cô. Môi anh lưỡng lự trước khi đặt lên má cô. Hoặc có lẽ điều đó là do cô tưởng tượng. Cô không thể chắc chắn được điều đó khi cô vào nhà, bước lên cầu thang về phòng mình. Căn nhà tối om. Vợ chồng nhà Hendren đã đi ngủ.

Cô mở cửa phòng cô và bước vào trong. Cô nhìn xung quanh căn phòng trang trí kiểu trẻ con. Cô phải làm gì bây giờ đây? Cô nghĩ.

Jenny Fletcher sẽ làm gì cho phần còn lại của cuộc đời cô đây?

Cô tiếp tục suy nghĩ điều đó khi cô thay quần áo, và cả nhiều giờ sau khi cô nằm trên giường điều đó vẫn làm cô thao thức.

Đến sáng, cô đã có câu trả lời. Nhưng làm thế nào cô có thể nói điều đó với ông bà Hendren? Khi cô thức dậy, có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau, khi Jenny bước vào bếp thì Bod đang nướng bánh mì. Cô bật cười nhìn cái tạp dề ông đeo vụng về khi cô hôn má ông. Sau khi pha cho mình một cốc cà phê, cô ngồi vào bàn, nơi Sarah đang ngồi bàn thần vọc món trứng rán.

"Con đi đâu tối qua vậy?"

Không hề có một câu hỏi thường nhật, "Tối qua con ngủ có ngon không?", hay đại loại "Chào buổi sáng." Không một câu nào như thế. Chỉ một câu hỏi khô khan như thế thôi.

Khi bà hỏi câu đó, môi Sarah mím chặt. Những nét căng thẳng hằn lên mặt bà.

"Chúng con," Jenny nhấn mạnh, "chỉ đi dạo một vòng thôi."

"Con đã về rất trễ," Bod cố đưa ra một nhận xét có vẻ như do thuận miệng nói ra, Nhưng Jenny biết câu chuyện sáng nay không có chút gì là ngẫu nhiên hay vô tình vì sự căng thẳng trong thái độ của ông bà. Có một bầu không khí căm ghét, thù địch đang bao phủ mọi người, như thể cả doanh trại đang khinh bỉ tên nội gián, phản quốc.

"Làm thế nào cha mẹ biết con về lúc nào? Cha mẹ đã ngủ cả mà."

"Bà Hicks ghé qua sáng nay. Bà ấy thấy ... thấy con và Cage ở cùng nhau tối qua."

Jenny lướt ánh mắt từ người này sang người kia. Cô vừa hoang mang vừa giận dữ. Bà Hicks là một bà già lảm chuyện trong khu phố. Bà ta thích lan truyền những chuyện ngớ lè đôi mách, đặc biệt là những chuyện căng kịch tính, xấu xa. "Bà ta nói gì?"

"Không có gì," Bob chối.

"Không, con muốn biết. Bà ta nói gì? Bất cứ chuyện gì mà làm bố mẹ tổn thương"

"Bố mẹ không tổn thương, Jenny," Bob xoa dịu. "Chỉ là bố mẹ không muốn mọi người bắt đầu gắn ghép tên con với tên của Cage."

"Tên con đã gắn với tên của Cage từ lâu rồi. Anh ấy là Hendren, con trai của bố mẹ," cô giận dữ nhắc họ nhớ. "Con đã trải qua 12 năm vừa rồi của cuộc đời con cùng với sự chăm sóc của gia đình Hendren. Làm sao tên con không gắn với cái tên này chứ?"

"Con hiểu ý chúng ta mà, con yêu," Sarah nói. Nước mắt long lanh trên mắt bà. "Con là tất cả những gì chúng ta còn lại. Chúng ta—"

"Không phải thế!" Jenny giận dữ bật khỏi ghế và hét lên. "Bố mẹ có Cage. Con chưa từng nghĩ con sẽ nói thế này với bố mẹ, nhưng con xấu hổ vì thái độ của bố mẹ. Sarah, mẹ có nhận ra mẹ đã làm Cage đau đớn thế nào tối qua không? Bố mẹ có thể không vui với bất kì hành động nào của anh ấy, nhưng anh ấy vẫn là con của bố mẹ. Mẹ đã ước anh ấy chết đi"

Sarah gục đầu và nước mắt trào ra. Jenny xấu hổ vì thái độ của mình ngồi trở lại vào ghế. Bob gục đầu Sarah vào vai mình và vỗ về bà.

"Bà ấy đã rất đau đớn tối qua khi cả hai con đã chạy ra khỏi nhà," Bob phản trần. "Bà ấy nhận ra những gì mình đã nói và rất hối hận."

Jenny nhâm nhi cà phê cho đến khi nước mắt của Sarah cạn dần. Cuối cùng cô đặt tách cà phê của mình xuống đĩa. "Con quyết định sẽ ra đi."

Như Jenny đoán trước, bố mẹ gần như hóa đá. Hồi lâu sau, cả hai vẫn không ai di chuyển. Họ nhìn cô chăm chăm bằng những cái nhìn trống rỗng, hoài nghi. "Ra đi?" Cuối cùng Sarah khó nhọc buông ra.

"Con đã dự định rời khỏi đây và bắt đầu cuộc sống mới. Nhiều năm qua con đã sống với gia đình và chờ đợi ngày đám cưới của con và Hal. Có lẽ nếu chúng con đã cưới nhau và có những đứa con..." Cô ngừng lại nửa chừng... "Nhưng chúng con vẫn chưa kết hôn và điều đó cũng chẳng bao giờ xảy ra nữa, vì thế không có lý do gì để con ở lại đây. Con phải tạo một cuộc sống mới cho mình."

"Nhưng tương lai của chúng ta là một," Bob phản đối.

"Con là một người phụ nữ đã trưởng thành. Con cần phải - "

"Chúng ta cần con, Jenny!" Sarah bật khóc, bàn tay lạnh ngắt run rẩy của bà nắm lấy cánh tay của Jenny. "Con gọi cho chúng ta nhớ về Hal. Con giống như con gái thật sự của chúng ta vậy. Con không thể bỏ rơi chúng ta. Mẹ xin con. Không phải bây giờ. Hãy cho mẹ ít thời gian hồi phục sau nỗi đau mất Hal. Con không thể đi được. không thể..." Bà nức lên, nước mắt lại giàn rụa.

Jenny cảm thấy một tấm lưới tội lỗi đang quấn chặt lấy cô. Cô có thấy có trách nhiệm với họ. Họ đã cứu mạng và cho cô một mái ấm khi cô bơ vơ trên cõi đời này. Cô nợ họ. Bao lâu? Vài tuần? Hay vài tháng?

Ý nghĩ này làm cô ngả lòng, nhưng sau đó cô lại có cảm giác gông xiềng đang vây chặt lấy cô.

"Được," cô chán nản nói. "Nhưng con sẽ không sống dưới sự dòm ngó của bà Hicks hay bất cứ ai khác. Con đã đính hôn với Hal và con đã yêu anh ấy, nhưng anh ấy đã mất. Con còn có cuộc sống ở phía trước."

"Con có thể ở lại và ra đi bất cứ khi nào con muốn," Bob nói, vui sướng vì chuyện ra đi của cô được bỏ qua. "Đó là lý do tại sao bố mẹ mua xe cho con"

Đó không phải là loại tự do Jenny muốn, nhưng cô không nghĩ rằng hai người sẽ hiểu ngay cả khi cô cố gắng giải thích cho họ. "Một yêu cầu khác là cả bố mẹ phải xin lỗi Cage vì những gì bố mẹ nói tới qua."

Khi họ định có ý phản đối, cô nhìn chăm chăm. Và họ chùng xuống trước ánh mắt kiên định của cô. "Được, Jenny," cuối cùng Bob nói, "Bố mẹ sẽ làm thế vì con."

"Không phải vì con. Vì bố mẹ và anh ấy." Cô đứng dậy và hướng về phía cửa. "Con nghĩ Cage sẽ tha thứ cho bố mẹ vì anh ấy yêu bố mẹ. Con hi vọng thế."

* * *

Mấy cái xe đẩy thực phẩm va vào nhau, Jenny bối rối trước những tiếng đổ vỡ. Hộp chất tẩy bột nắp. Mấy đồ hộp lăn lóc ồn ào. Một cuộn giấy vệ sinh văng lên giò trứng.

"Chào em."

"Đồ ác ôn. Anh cố tình đúng không?"

Anh cười nhún nhõ, lười biếng và ngoan cố. "Đây là cách tuyệt vời để gặp gỡ một người phụ nữ đẹp, vào một buổi chiều buồn tẻ. Va vào xe đẩy đi chợ của cô ấy. Sau đó cô ấy sẽ bối rối, thỉnh thoảng tức giận, nhưng luôn phó mặc vào bạn. Lý tưởng nhất là tôi thử khóa các bánh xe của xe đẩy." Anh liếc xuống và cau mày "Em thật quá nhanh so với tôi."

"Anh quả là kẻ không có lương tâm, Cage Hendren."

"Chắc chắn rồi."

"Sau đó, chuyện gì sẽ xảy ra?" Jenny hỏi anh. "Tôi tò mò muốn biết."

"Ý em là sau ..."

"Sau khi anh và vào xe của cô ta, làm mấy cái xe kẹt cứng với nhau và cô ấy đang bối rối, ... Anh sẽ làm gì sau đó?"

"Đề nghị cô ấy lên giường với tôi."

Jenny há hốc với câu trả lời. "Ồi." Cô cầm cái giỏ hàng trống trơn vòng qua anh, và bước về cuối dãy đựng thực phẩm cho thú cưng. Kể từ khi gia đình Hendrens không còn nuôi thú cưng nữa, sự quan tâm của cô dành cho dãy hàng này gần như một sự lỗ bịch.

"Này, em đã nói là em tò mò mà," Cage hơi đề phòng, đẩy giỏ hàng song song bên cô.

"Vâng, tôi tò mò, nhưng tôi nghĩ anh sẽ dụ dỗ một cách tinh tế hơn."

"Tại sao?"

"Tại sao ư?" Cô quay lại nhìn anh, trong chốc lát những mảnh dịu dàng và thoáng xao động đã biến mất. "Anh nghĩ mọi việc sẽ dễ dàng thế ư? Chỉ cần có thể?" Cô thách thức.

Anh vờ nhăn trán. "Không phải luôn như thế. Một số lần cũng cần mất nhiều thời gian và công sức hơn." Ánh mắt màu vàng nâu óng vờn quanh cô, từ chiếc quần jeans dị trang nhã đến chiếc áo len cotton chui cổ mềm mại. "Ví dụ như em, Tôi cá em là một trường hợp như thế"

"Tại sao anh nói thế?"

"Vậy em sẽ ngủ với tôi chứ?"

"Không!"

"Thấy chưa nào. Tôi luôn đúng mà." Anh gõ gõ ngón trỏ vào trán. "Khi em đã có kinh nghiệm về điều này cũng lâu như tôi, em sẽ học được một vài điều. Giác quan thứ 6 của em sẽ nhạy cảm hơn. Tôi có thể nói ngay với em rằng tôi sẽ dùng cách dễ dàng, chậm rãi và bền bỉ để tiếp cận em. Với cách ấy em sẽ chỉ hơi cau mày cũng như khi hộp bột giặt Tide trộn lẫn với hộp kẹo dẻo của em. Một sự phản bội chết người mà em đã không dễ dàng thừa nhận."

Cô lạng người nhìn anh trong một lúc, và sau đó bung ra cười. "Cage, tôi thề đúng là anh là một kẻ vô đạo đức."

"Tơ tráo, vô liêm sỉ," anh nháy mắt. "Nhưng tôi chân thành."

Cô rời dãy hàng thực phẩm cho thú cưng và đi về hướng khác. Anh chắn phía trước cô, chặn lối đi của cô. "Trông em thật khủng khiếp."

"Đây có phải là một ví dụ về phương pháp tiếp cận nhẹ nhàng, chậm rãi và bền bỉ? Nếu thế, nó cần tốt hơn," Cô nói khô khốc.

Khi cô cố đi vòng qua anh, anh khéo léo lách giỏ hàng qua bên cạnh chặn hoàn toàn lối đi. "Em hiểu ý tôi mà. Em trông rất mệt mỏi. Dường như kiệt sức. Bố mẹ đã làm gì em thế?"

"Không có gì." Cô tránh đôi mắt anh.

Nhưng cô biết cô không dối gạt được anh nhiều hơn tự gạt bản thân mình. Gia đình Hendrens đã không nghe lời tuyên bố độc lập của cô. Hoặc họ đã nghe, nhưng bằng một cách nào đó, họ đã bỏ qua những gì cô nói. Họ lập sẵn những kế hoạch hằng ngày cho cô trước khi cô xuống nhà ăn sáng mỗi ngày.

Đầu tiên là hồi đáp những lời chia buồn sau lễ tang của Hal. Cô hầu như biết ơn với điều đó khi cô có thể gọi Cage và nhờ anh phụ giúp. Điều này đã tạo ra một cơ hội cho cha mẹ anh xin lỗi anh.

Đó là một sự hoà giải vụng về. Cage đứng trước cửa nhà, trông như thể anh sợ rằng bố mẹ anh sẽ không mời anh vào nhà. Jenny nghệt thờ, không thể phân biệt được đâu là giọng nói của Bob hay của Cage trong câu chuyện ngoài hành lang. Sau đó Cage bước vào phòng khách, nhìn Sarah, đang ngồi rúc vào chiếc ghế sofa. Cuối cùng bà cũng ngẩng đầu lên.

"Chào Cage. Cảm ơn con đã ghé thăm"

"Chào mẹ. Mẹ cảm thấy thế nào?"

"Ồn, mẹ ồn." Bà lơ đãng. Bà bắn một cái nhìn dò hỏi về phía Jenny, cô khẽ gật đầu. Bà liếm môi "Cái đêm mà..., cái đêm sau tang lễ của ... Hal. Những gì mẹ nói..."

"Không cần thiết," Cage vội vàng nói. Anh băng qua phòng và khụy gối trước ghế của mẹ anh, tay anh dịu dàng đỡ lấy khuôn mặt nhợt nhạt mất thần sắc của bà. "Con biết mẹ đã rất đau khổ."

Jenny biết ơn anh sâu sắc. Anh đã quá tổn thương để có thể thông cảm được như thế. Nhưng dù Sarah có chân thành xin lỗi hay không, và dù anh nhận

biết điều đó thế nào, cảm xúc của anh cũng bị che dấu đi.

Những công việc lật vật của Jenny ở nhà mục sư dường như không bao giờ kết thúc. Ông bà Hendrens thậm chí đã thảo luận về khả năng Jenny tiếp tục sứ mệnh của Hal giúp đỡ những người tị nạn chính trị ở Trung Mỹ. Ngay cả việc nghĩ về chuyện đó cũng khiến cô kiệt sức, và cô từ chối nói về chính trị hay những nội dung tương tự thế. Nhưng cô lại được yêu cầu viết ra những gì cô chứng kiến để tiếp tục cuộc vận động quyên góp.

Cô biết sự mệt mỏi đã hằn lên mắt cô, cô cũng biết cô đã sụt cân khá nhiều vì cô đã lờ đi chuyện ăn uống, cô cũng nhận thức cô đang xanh xao, nhợt nhạt thế nào từ khi cô không vận động ngoài trời.

“Tôi lo cho em,” Cage nói nhẹ nhàng.

"Tôi mệt mỏi. Mọi người cũng thế. Cái chết của Hal, lễ tang, bao nhiêu đó cũng đủ giải thích rồi."

“Nhưng 2 tuần đã trôi qua. Em đã dành quá nhiều thời gian ở nhà của mục sư hơn bao giờ hết. Điều đó không bình thường.”

"Nhưng cần thiết."

“Nhà thờ là tiếng gọi thiêng liêng của họ, chứ không phải của em. Nếu em để bố mẹ tiếp tục, bố mẹ đang tạo ra một người phụ nữ già cỗi chứ không phải em, Jenny.”

"Tôi biết", cô nhú mồm mệt mỏi. “Làm ơn đừng làm tôi nặng nề thêm nữa, Cage. Tôi đã nói với bố mẹ về chuyện ra đi, nhưng...”

"Khi nào?"

"Ngày hôm sau tang lễ."

"Tại sao em không đi?"

"Họ đã buồn bã như thế, tôi không thể. Và thực ra là quá tàn nhẫn khi tôi ra đi ngay sau khi bố mẹ đã mất Hal."

“Còn bây giờ?”

Cô cười và lắc đầu. "Tôi thậm chí không có một công việc. Ít nhất là một công việc có trả lương. Tôi biết tôi phải tạo cuộc sống cho riêng mình, nhưng tôi đã để bố mẹ can thiệp quá lâu vào cuộc sống của tôi, và tôi không biết làm thế nào để thay đổi."

"Tôi có một ý tưởng," Cage bắt ngờ nói và nắm lấy cánh tay của cô. "Đi nào."

"Tôi không thể rời khỏi cửa hàng tạp hóa."

"Em không thể lấy cớ là em có mua kem nên phải vội về nhà. Tôi gặp em trước khi em đi về phía khu vực bán hàng đông lạnh."

Cô xoay gót giày lúng túng, “Tôi không thể để lại một giỏ đầy thực phẩm và hàng hoá trên lối đi của cửa hàng."

“Ồi, vì Chúa” Cage cúi kính. Anh xoay cái giỏ 1 vòng và rải những bước dài, đẩy nó vào phía trước cửa hàng. “Này, Zack!” Người quản lý cửa hàng chồm qua vách ngăn văn phòng. Ông đang đếm tiền thối lại cho một khách hàng tại quầy.

“Chào anh, Cage.”

"Cô Fletcher để giỏ hàng của cô ấy ở đây nhé," anh nói, đặt giỏ gần khu hàng trưng bày xoong chảo quà tặng mà những người mua hàng có thể đổi bằng nhiều phiếu mua hàng. “Chúng tôi sẽ quay lại tính tiền sau.”

"Được chứ, Cage. Chào anh."

Cage nhặt một thanh kẹo sữa khi họ bước qua dãy kệ bánh kẹo và chào người quản lý trước khi vòng tay choàng vai cô kéo cô ra khỏi cửa hàng.

"Anh lấy cấp nó?"

"Chắc rồi," Cage nói, lột vỏ thanh kẹo và nhét một nửa vào miệng. “Đây là phần của em.”

"Nhưng-" Anh cất ngang sự phản ứng của cô bằng cách nhét phần còn lại của thanh kẹo vào cái miệng đang ngạc nhiên mở lớn của cô.

“Em chưa bao giờ lấy trộm một thanh kẹo sao?” Jenny lắc đầu, cô lùa miếng kẹo từ bên này sang phía bên kia cổ nhai miếng kẹo trước khi nó làm cô mắc nghẹn. “Tốt, vậy là thời kỳ trong sạch của em đã qua. Bây giờ em đã là đồng phạm của tôi rồi,” Anh mở cửa chiếc Corvette, dịu dàng nhưng kiên quyết đẩy cô vào xe anh.

Cage lái xe qua các đường phố trung tâm tập nập chỉ với một ít khéo léo hơn so với lần anh lái trên xa lộ. Anh quay xe đậu ở trước một dãy văn phòng. Khi anh bước ra ngoài, anh vói tay dưới ghế ngồi và lấy ra 1 chiếc túi vải. Đó là loại túi mà người dân thành phố che phủ mấy cái máy quay tính thời gian đậu xe vào ngày lễ. Anh phủ nó lên cái máy quay hình nằm phía trước chiếc Corvette, và nháy mắt với Jenny trước khi nắm lấy khuỷu tay cô và kèm cô

đến trước cửa văn phòng.

“Anh có thể làm thế ư?” Cô hỏi, lo lắng nhìn vào cái máy quay bị che phủ.

"Tôi vừa làm đầy thôi."

Anh mở khóa văn phòng và cô bước vào trong.

Nhưng cô đột nhiên dừng lại và đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ mất hết nhuệ khí. Cả căn phòng chìm trong một thứ ánh sáng lơ mơ, nhưng khi Cage bước đến cửa sổ và kéo các tấm rèm lên để căn phòng ngập trong ánh sáng, nó càng tệ hơn nữa.

Jenny chưa bao giờ lại thấy một căn phòng bề bới đến thế. Một chiếc sofa trơ trọi, màu sắc nhạt nhẽo như loại thường dùng trong các seri kịch truyền hình dài tập, đang được dựa vào một bức tường. Một thứ đồ đạc ít ỏi vốn bọc màu hoa hồng, nay đã chuyển sang màu xám với cơ man nào là bụi. Một cái nệm ghế không còn mang hình dạng ban đầu mà lồm hồm xuống.

Một cái kệ kim loại xấu xí dựa vào một bức tường khác. Một đồng giấy tờ, sổ sách, bản đồ đã ngả sang màu vàng, quăng góc, long bìa đang được nhồi nhét trên đó.

Không một chỗ nào có thể chứa thêm đồ đạc được nữa.

Cái bàn ở giữa bức tường xa nhất có lẽ cần phải được cho ra bãi rác từ nhiều năm trước. Một bộ bài được chèn dưới một cái chân bàn thay cho cái bánh xe bị long ra. Nó hỗn độn bởi những chồng báo quá cũ, những cái cốc cà phê bẩn, và vẫn vẹn những vết xước, trầy trụa. Một tấm bảng khắc những chữ viết tắt tên họ của anh nằm chông chênh một góc.

Jenny chậm rãi quay sang Cage, “Nơi này là cái gì thế?”

“Văn phòng của tôi,” Cage lúng túng.

Cô há hốc miệng với vẻ nghi ngờ, “Anh thực sự điều hành công việc từ cái đồng rác này sao?”

“Tôi không cho nó khủng khiếp đến thế!”

“Cage, nếu Dante[5] vẫn còn sống, đây là nơi mà ông miêu tả là địa ngục.”

“Tệ đến thế ư?”

“Vâng.” Cô đi thong thả về phía bàn làm việc và di ngón tay trên bàn, một vết hoen ố để lại trên mặt bàn sau khi một lớp bụi dày nửa inche bám vào tay cô. “Anh đã bao giờ dọn dẹp nơi này chưa?”

“Tôi nghĩ là có. Tôi đã thuê một dịch vụ chăm sóc dọn dẹp nhà cửa. Họ đã gửi đến một tay hề. Chúng tôi đã uống với nhau và...”

“Được rồi, đừng nói nữa, tôi đã hình dung được,” Cô lách người đi vòng qua một giỏ rác đầy tràn và bước về phía cánh cửa có thể mở ra một căn phòng nhỏ.

“Ồ, Jenny...” Cage vươn tay cố cản cô, nhưng đã quá muộn.

Khi cánh cửa mở ra, một tấm lịch tường bay xuống, đập vào vai cô. Cô giật mình lùi lại. Nhưng cô không giật mình bằng cái lúc tấm lịch tường hết đứng dựa trên cái đinh và cô nhìn thấy những bức ảnh bóng bẩy.

Một cô gái tóc đỏ búi môi đang mặc một bộ đồ thể thao có hình một ngôi sao màu xanh da trời sáng có dòng chữ "Khắc sâu trong trái tim của Texas." Ở vị trí nổi bật nhất của bức ảnh nổi rõ bộ ngực trái búi của cô ta với những núm vú no tròn đỏ sẫm như những trái dâu mọng.

Cage húng hắng, “Đội cổ động đã tặng tôi vào Giáng Sinh năm ngoái.”

Jenny đóng chặt cửa và quay mặt đối diện anh, “Tại sao anh lại mang tôi đến đây?”

Anh nhét tay vào túi sau, rồi lại rút tay ra, 2 bàn tay đập đập vào đùi về bên chôn lo lắng. “Ngồi xuống đây nào, Jenny,” anh dọn dẹp một khoảng trống trên sofa cho cô.

“Tôi không muốn ngồi. Tôi muốn nhanh chóng ra khỏi đây để hít thở một chút không khí trong lành. Cho tôi biết tại sao anh lại mang tôi đến đây.”

“Nào, em đã muốn có một công việc, và tôi nghĩ...”

“Anh không hề nghiêm túc”, cô cắt ngang lời biện hộ của anh.

“Jenny, nghe tôi nào. Tôi cần một ai đó...”

“Anh cần một đội san lấp, một cái xe ủi. Sau khi họ làm xong, tôi đề nghị anh bắt đầu lại từ đầu,” Cô bước về phía cửa.

Anh chặn mắt lối ra của cô và tóm lấy vai cô. “Tôi không tìm một ai đó để dọn dẹp. Tôi sẽ cải tạo nó. Tôi nghĩ em có thể trả lời điện thoại, giải quyết những công việc văn phòng, em hiểu không?”

“Anh đã làm việc mà đâu cần ai. Ai đã trả lời điện thoại cho anh trước đây?”

“Một dịch vụ trả lời tự động.”

“Tại sao bây giờ lại phải thay đổi?”

“Nó hơi bất tiện khi phải kiểm tra mỗi giờ.”

“Anh chỉ cần mang một cái máy nhắn tin theo.”

“Tôi đã làm thế.”

“Và?”

“Tôi móc nó vào thắt lưng, nhưng ừ, tôi làm mất nó.”

Đôi mắt cô sắc như dao cau. Về mặt anh lúng túng về có lỗi. “Hm, Tôi có thể thấy là dây nối với nịt có thể gây một chút bất tiện cho anh.” Cô cố gắng đi vòng qua anh một lần nữa. Anh dùng sức mạnh giữ chặt cô.

“Jenny, làm ơn lắng nghe một chút, em đang cần một việc làm. Tôi chỉ cung cấp nó cho em thôi.”

“Một con tinh tinh được huấn luyện có thể ngồi và trả lời điện thoại. Bên cạnh đó anh đang thuê một dịch vụ trả lời tự động.”

"Nhưng làm thế nào để tôi biết họ trả lời tất cả các cuộc gọi? Hơn nữa, có những thứ khác phải làm."

"Chẳng hạn như?"

“Trả lời thư tín. Em sẽ ngạc nhiên bởi khối lượng công việc phải làm đấy.”

“Hiện nay ai làm việc đó? Anh à?”

“Không, một người bạn của tôi.”

Cô lại chiếu một cái nhìn buộc tội về phía anh và anh thờ dài câu kính. “Bà ấy khoảng 87 tuổi, cận thị và sử dụng một cái máy đánh chữ loại cổ lỗ sĩ. Chữ T luôn nằm đè lên các chữ cái khác và bà ấy cũng có một chữ S xiêu vẹo.”

Đôi mắt xanh nheo lại nhìn anh ngờ vực, “Đây là trò tán tỉnh tinh tế của anh à?”

“Không, Tôi thế đó, nhưng tôi vui vì em nhạy cảm như thế. Điều đó cho thấy em không phải là một trường hợp hoàn toàn bất khả xâm phạm.”

Cô chuyển hướng câu chuyện bằng cách nhìn xung quanh phòng, “Anh chẳng có cái máy đánh chữ nào cả.”

“Tôi sẽ mua một cái, bất cứ loại nào em muốn.”

Ý nghĩ về việc có được một công việc nhiều thách thức hơn hấp dẫn cô, nhưng cô biết cô không thể chấp nhận đề nghị của anh. Cô vặn mình, lắc mạnh đầu. “Tôi không thể, Cage.”

“Tại sao?”

“Cha mẹ của anh rất cần tôi.”

“Em thật ngốc. Họ rất cần em ư? Em có nghĩ em đang hầu hạ phục dịch họ quá mức sao. Họ có tuổi, nhưng nếu họ không có một động lực để sống, họ sẽ già rất nhanh. Họ cần phải tìm lại động lực sống như trước, nhưng họ sẽ không làm được thế nếu họ quá phụ thuộc vào em.”

“Tôi chưa có đứa con nào, vì vậy tôi không thể hiểu hết những mất mát như thế. Nhưng tôi có thể hiểu được trách nhiệm vây bủa xung quanh và có thể giết chết em. Cung cấp thực phẩm và ghé thăm ông bà là những gì mà bố mẹ cần phải chấp nhận.”

Tất nhiên là anh đúng. Mỗi ngày ông bà Hendrens dường như càng rút sâu vào vỏ ốc. Và việc dễ dàng dựa vào cô càng khiến cho họ lãng phí cuộc sống nhiều hơn.

“Anh sẽ trả lương bao nhiêu cho tôi?”

Anh nở một nụ cười rộng và khoe khoắn “Em quả là một con quỉ cái háms lợi phải không?”

“Bao nhiêu?” cô hỏi lại, chẳng buồn giận hờn bởi những lời thô tục mà anh vừa nói như thể cô đúng là thế.

“Xem nào,” Anh cọ cọ vào quai hàm, “25\$ 1 tuần nhé?”

Cô không biết mức lương như thế có ổn không nhưng cô muốn tóm lấy công việc ngay. Tuy nhiên, cô giả vờ rào đón như thể đang cân nhắc “Bao nhiêu cho ngày nghỉ?”

“Nhận việc hoặc không, quý cô,” anh lạnh lùng.

“Tôi làm. Từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều và được nghỉ trưa 1 giờ rưỡi.” Đó chính là thời gian cô cần để lái xe về nhà và ăn trưa với ông bà Hendrens, mặc dù ý tưởng ăn trưa bên ngoài hấp dẫn cô hơn. “Được nghỉ 2 tuần có hưởng lương bên cạnh những ngày nghỉ lễ thông thường. Và tôi chỉ làm việc đến trưa thứ 6 thôi”

“Em thật là tham lam,” anh cau có. Thực ra, anh bồn chồn sung sướng trong lòng. Nếu cần phải tăng gấp đôi lương và đáp ứng nhiều điều kiện hơn nữa, anh cũng sẽ làm để kéo cô ra khỏi nhà của bố mẹ anh và tránh khỏi sự chi phối của họ.

“Tôi sẽ không bước chân vào đây một khi nó được dọn dẹp, ý tôi là tinh tươm.”

“Vâng thưa quý cô,” Anh dập gót chân vào nhau.

“Và cái tấm lịch kia phải biến mất.”

“Anh nhìn về hướng căn phòng, khuôn mặt ừ ừ rất kịch, “Biến mất! Tôi đã rất thích cô ấy.” Anh nhún vai. “Thôi được, còn gì nữa không?”

Jenny thấy anh thật sự đáng mến, nhưng tâm trí của cô lại quay về vấn đề hiện tại. “Có, tôi sẽ nói chuyện với bố mẹ anh thế nào đây?”

“Đừng cho họ một sự lựa chọn nào hết,” anh chìa tay ra. “Thế nào? Chúng ta thoả thuận chứ?”

“Đồng ý,” Cô đưa tay cho anh, nhưng thay vì bắt tay, anh nắm lấy nó và đặt lên ngực anh.

“Bắt tay là khi không có cách nào đạt được một thoả thuận với một người phụ nữ tuyệt đẹp.”

Trước khi cô có thể phản ứng, anh cúi đầu xuống môi cô. Bàn tay anh từ tay cô lên ngực anh mon trón xuống vòng eo thon nhỏ. Ngón tay cái của anh dịu dàng vuốt ve thắt lưng cô.

Nụ hôn kéo dài. Môi anh vờn trên môi cô, chọc ghẹo cô mà không dùng lưỡi, anh làm hơi thở cô ngưng đọng khi chọc ghẹo mon trón cô làm cô có cảm tưởng một phút nào đó anh sẽ đưa nó vào sâu hơn trong cô. Nhưng anh không làm thế. Khi anh ngẩng đầu lên, anh chỉ mỉm cười.

Sau đó, khi anh trả cô về của hàng tạp phẩm để cô có thể hoàn tất việc mua hàng, cô tự hỏi tại sao mình không làm bất cứ điều gì để ngăn cản anh hôn cô, hay chỉ để dừng nụ hôn đó. Tại sao cô không tát anh, không dẫm gót giày lên chân anh, hoặc thậm chí phì cười? Tại sao khi cuối cùng anh không hôn cô nữa, cô chỉ nhìn chăm chú vào anh với một đôi mắt trong veo, môi cô căng mọng khao khát, huyết quản sôi sục và cảm giác ẩm ướt xuất hiện giữa hai đùi cô.

Cách tự giải thích duy nhất là lúc đó cả người cô nặng trĩu như chì. Cảm giác yếu ớt pha lẫn với khoái lạc tràn khắp cơ thể cô. Cô không thể nhấc một ngón tay để ngăn Cage không hôn cô nếu cô muốn, nhưng cô thậm chí còn không muốn dừng lại.

Ông bà Hendrens không đón nhận tin cô đi làm với thái độ vui vẻ. Sarah đánh rơi nĩa xuống đĩa khi Jenny thông báo, “Con sẽ bắt đầu từ thứ 2.”

“Con sẽ làm việc - ”

“Cho Cage?” Bob kết thúc ý hỏi của bà.

“Dạ. Nếu bố mẹ muốn con làm gì trước thời điểm đó thì cho con biết nhé!”

Cô rời khỏi bếp khi họ vẫn còn chờ người ra. Cô đã làm như Cage khuyên, không cho họ bất kì một sự lựa chọn nào.

Vào sáng thứ 2, lúc 9g kém 1 phút Jenny bước vào văn phòng. Cửa không khoá. Trong một tích tắc, cô đã nghĩ cô đi nhầm phòng. Căn phòng không chỉ sạch sẽ mà đã hoàn toàn thay đổi.

Bức tường màu xám hợp kim đã được thay thế bằng màu kem dịu. Bộ sofa ghế tòm được thay bằng một bộ 2 chiếc ghế dựa bọc da màu nâu sôcôla sẫm. Một cái bàn nhỏ nằm giữa 2 chiếc ghế.

Sàn nhà trước chỉ sơn một lớp chống thấm màu xanh nay đã được thay bằng một lớp gỗ lót sàn cao cấp. Một tấm thảm hoa văn thổ cẩm lớn được trải giữa phòng. Một dãy kệ và tủ hồ sơ bằng gỗ đã chiếm toàn bộ bức tường nơi trước đây để cái kệ sắt xấu xí. Cả căn phòng đang được thiết kế tinh tế, thanh nhã và ít chiếm dụng không gian.

Chiếc bàn làm việc nổi bật giữa phòng có mặt bàn sáng bóng như một chiếc sân trượt băng. Một chiếc ghế dựa da lông lầy to tướng như ghế dành riêng cho Tổng Thống. Trên chiếc bàn là một bó hoa tươi vẫn còn lấp lánh những giọt sương từ bình phun như mới mang về từ cửa hàng hoa.

“Những bông hoa là dành cho em.”

Jenny nhìn quanh và thấy Cage đứng ở phía trong căn buồng riêng. Cánh cửa đã mở từ lúc nào. “Làm sao anh có thể làm nhanh như thế,” cô kinh ngạc.

“Bằng séc của tôi,” giọng anh khô khốc, “Bây giờ thì tiền làm việc còn hiệu quả hơn cả phép màu. Em thích nó chứ?”

“Có, nhưng...” Cô ăn năn, “Lẽ ra tôi không nên chỉ trích quá mức. Anh đã phải chi một khoản tiền lớn.”

“Này, đừng uỷ mị như thế. Em chỉ thúc đẩy tôi làm một chuyện mà lẽ ra tôi phải làm từ lâu. Tôi phải mời khách hàng ra ngoài bởi vì tôi quá xấu hổ vì cái “đồng rác đáng tởm” này, như một ai đó mà cả hai chúng ta đều biết là ai đã gọi” Anh cười toét miệng khi thấy má cô ửng hồng. “Nhân tiện, tôi lựa chọn một số lịch cho em lựa chọn.”

Anh đã cầm cuốn đầu tiên và cô thờ hồn hèn. “Hình tượng của tháng,” Cage long trọng, cố gắng hết sức để không mỉm cười. Hình một người mẫu lực lưỡng đeo thắt lưng da, đôi mông đánh bóng dầu dục với đôi mắt biết cười được mở ra ngang trên bụng anh. “Đây mà Quý ngài “Tháng Mười”. Mùa bóng bầu dục, em cũng biết phải không? Em có muốn nhìn thấy những tháng khác không?” Anh ngây thơ hỏi nhưng lại gợn ngón tay cái châm chọc cô hiện ra sau tấm lịch.

“Cũng có thể.” Cô khàn giọng. “Anh còn có thứ gì nữa?”

Cage lật trang lịch đó sang một bên và giờ ra một hình khác. “Anh chàng lực lưỡng. Không có khuôn mặt, chỉ cơ thể thôi.” Một cơ thể với bộ ngực bóng lưỡng, bắp tay phồng rần chắc, bụng phẳng lì hiện lên duyên dáng trên bức hình anh cầm. Jenny ra vẻ khó tính và lắc đầu. “Hoặc, Ansel Adams,” Cage trải tấm hình thứ 3.

“Treo hình của Ansel Adams,” trông Cage vui vẻ và chiều theo ý cô. “Nhưng bỏ hết những tấm còn lại trong căn phòng riêng của anh,” Jenny cố tình thêm vào. Anh tạo ra một vẻ mặt ỉu xù thâm hại, và cả hai phá ra cười.

“Cage, văn phòng đẹp lắm, thực đó. Tôi rất thích nó.”

“Tốt, tôi muốn em được thoải mái ở đây.”

“Cảm ơn anh vì tặng hoa cho tôi,” cô nói, đi ra sau bàn làm việc và ngáp ngừng ngồi xuống ghế da.

“Đây là một dịp đặc biệt.”

Ánh mắt họ gặp nhau giây lát trước khi anh chỉ cho cô nơi anh đặt văn phòng phẩm và cách sử dụng máy đánh chữ. “Em có thể bắt đầu công việc với những lá thư này,” anh chuyển cho cô một tập tài liệu. “Tôi viết hơi thiếu, và tôi hi vọng em có thể đọc ra. Gertie đã chịu trách nhiệm với chúng.”

“Người bạn với những chữ S xiêu vẹo ấy hả?” Jenny ngây thơ.

Anh lướt mắt qua mái tóc óng mượt của cô. “Phải.” Anh đi ngay sau đó, trước khi thông báo anh sẽ đến trại gia súc của gia đình Parson.

“Nó thế nào?”

“Các mẫu thử rất khả quan. Nếu chúng tôi không tìm thấy dầu thì tôi là một tay mơ.” Anh đeo kính mát và bước nhanh ra cửa. “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Anh dừng lại, quay lại nhìn cô một lúc lâu. “Chỗ ngồi đó hợp với em lắm.”

Sau đó anh biến mất.

Anh trở lại trước giờ nghỉ trưa một chút, mang theo một bao lớn. “Nghỉ trưa thôi!” Anh hét lên khi anh bước qua khung cửa. Cô vẩy rây ra hiệu cho anh yên lặng. Cô đang trả lời điện thoại, một tay ghi chú nhanh nội dung cuộc gọi. “Vâng, tôi đã ghi lại, tôi sẽ bảo lại cho ông Hendren khi ông ấy quay lại văn phòng. Chào ông.” Cô ngừng lên và chuyển cho anh những tin nhắn với vẻ tự hào.

Anh đọc và đắm mạnh vào tờ giấy. “Xuất sắc. Tôi đã chờ đợi việc cho phép được thử tìm kiếm dầu trên mảnh đất này. Em đúng là người mang lại may mắn cho tôi.” Anh cười toét miệng và đặt cái túi to tướng lên góc bàn làm việc. “Và tôi mua đồ ăn trưa cho em đây.”

“Tôi sẽ được đối xử thế này mỗi ngày à?” cô đứng lên mở túi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Tôi đã bảo hôm nay là một ngày đặc biệt.”

“Tôi thực sự nên ghé qua nhà để xem Bob và Sarah thế nào.”

“Họ sẽ ổn thôi. Gọi cho họ sau khi ăn nếu em muốn.”

Tâm trạng thư thái của anh như được truyền sang cô khi họ sửa soạn cái mớ thức ăn mà anh mang về từ cửa hiệu thức ăn duy nhất trong thị trấn. “Và cuối cùng là ...” Anh vọt vào căn phòng riêng và mang ra một chai sâm banh. “Ten ten ten!”

“Anh lấy nó ở đâu thế?”

“Tôi giữ nó trong tủ lạnh”

“Anh có tủ lạnh trong đó”

“Một cái bé tẹo. Em chưa nhìn qua à?”

“Chưa. Tôi đã quá bận rộn.” Cô chỉ về phía chồng thư từ đang chờ chữ ký của anh.

“Vậy thì em càng xứng đáng với một ly sâm banh.” Anh vừa nói vừa mở cái nút bần. Rượu sủi lên nhưng không trào tung toé. Cage rót cho cô một cái cốc giấy đầy.

Cô cầm lấy, choáng váng, “Tôi thực sự không thể, Cage.”

“Không thể thế nào?”

“Anh có thể thấy khó tin, nhưng mọi người trong nhà không thường dùng sâm banh vào bữa trưa ở nhà,” cô hơi có chút giễu cợt, “Tôi cũng thế.”

“Tốt, vậy có thể hôm nay em sẽ say đến mức thoát y và khoả thân nhảy múa trên bàn làm việc.”

Anh lướt ánh mắt khắp người cô như thể anh tự hỏi có thể có một cảnh tượng như thế xảy ra hay không. Cô nhìn theo tay anh tiếp tục rót đầy một ly nữa với sự ngưng ngừng. “Anh thường làm thế à?”

“Uống sâm banh vào giữa trưa? Không.”

“Vậy làm thế nào anh biết anh sẽ không say đến mức thoát y và khoả thân nhảy múa trên bàn làm việc?”

Anh chạm cốc với cô “Bởi vì, Jenny yêu quý,” giọng anh khàn khàn, “Nếu cả hai chúng ta đều khoả thân trên bàn, chúng ta sẽ không khiêu vũ.”

Dạ dày của cô cuộn lên. Cô cố tránh ánh mắt mình khỏi ánh mắt đầy ma lực của anh và nhận thấy hai bàn tay cô đang run rẩy.

“Nhắm nháp đi nào,” Cage nài nỉ cô với cùng giọng khàn khàn quyến rũ như trước. Biết ơn vì nó giúp cô trấn tĩnh, cô nhấp môi. Sâm banh lạnh và tê trên đầu lưỡi cô. “Thích chứ?”

“Vâng,” Cô nhấp một ngụm khác.

Anh cúi đầu sát cô cho đến khi chóp mũi họ gần chạm vào nhau. Mắt anh cháy âm ỉ, “Em cảm nhận thế nào về...”

“Về cái gì?”

“Thịt bò hun khói nóng”

Cô chưa bao giờ thấy món này ngon đến thế. Thực tế đó lần bữa ăn tuyệt vời nhất mà cô từng tham gia. Anh kể chuyện kinh doanh của mình cho cô lúc họ cùng dùng bữa và anh hài lòng vì những câu hỏi thông minh cô đặt ra.

Anh không thể ép cô uống hơn nữa chiếc cốc giấy. Khi họ ăn xong, anh cẩn thận nhặt các hộp rỗng và đẹp trở lại vào cái túi lớn. “Tôi không dám xả rác trong văn phòng của em” Anh cười cười.

Cho đến khi anh đi khỏi một lúc lâu sau, cô vẫn không thể ngừng tưởng tượng hình ảnh hai người đang thoát y. Anh muốn nói đến điều gì khi bảo rằng họ sẽ không khiêu vũ? Sâu trong cô, cô hiểu ý anh.

Và cô không thể dừng tưởng tượng.

Những ngày này là một chuỗi những rối rắm với một người thực tế như Cage luôn coi cuộc sống là một chuỗi những hoạch định rõ ràng. Giống như anh đang phải bơi trong một đoạn sông xuyên qua rừng rậm mà anh không thể dự đoán được điều gì sẽ chờ đón anh ở ngã rẽ kế tiếp.

Anh tặng cô những món quà nho nhỏ không quá đặc biệt, nhưng đối với một thiếu nữ chưa bao giờ được theo đuổi, tán tỉnh như cô, chúng dường như quá đặc biệt.

Một cái bánh kem nhỏ xíu với một ngon nền đã ở sẵn trên bàn làm việc của cô vào sáng ngày kỉ niệm một tuần đầu tiên làm việc. Cô cũng tìm thấy một bông hồng đỏ nằm cạnh máy pha cà phê vào một hôm khác. Một buổi sáng khác, khi cô mở cửa phòng, cô gần như hét lên. Một con gấu teddy khổng lồ toét cười chễm chệ trên cái ghế sau bàn làm việc của cô.

Cô biết cả thị trấn đang nặng nề bàn tán chuyện của cô và Cage. Các giao dịch viên ngân hàng bị sốc khi lần đầu cô xử lý các giao dịch của Cage. Bây giờ họ đã quen dần với việc cô đại diện cho Cage. Nhưng cô có thể nhận ra họ túm tụm vào nhau khi cô rời khỏi đó.

Nhân viên bưu điện, người đã biết cô nhiều năm qua, vẫn thân thiện, nhưng ông nhìn cô với cái nhìn làm cô nổi gai ốc khi thấy cô xử lý thư từ của Cage thay vì của nhà thờ.

Và Cage đã bắt đầu đi nhà thờ thường xuyên hơn, điều này thực sự làm cả thị trấn ồn ào như tổ ong vỡ.

Cô thích thú với những thách thức của công việc và đến tuần làm việc thứ 2, cô đã thực sự chuyên nghiệp trong mọi tình huống.

"Công ty Hendren xin nghe."

"Jenny yêu dấu, ra ngoài để tổ chức kỷ niệm ngày làm việc của em nhé," Cage nói và cười lớn.

Jenny nhận ra tiếng ồn ào vọng lại, "Vận may đã đến à?" Cô hét lên.

"Vận may đã đến!" anh cũng gào lên. Đám đông lao nháo xung quanh anh ồn ào như chợ vỡ. "Bé cưng, tôi sẽ mua cho em một phần thịt gà rán lớn nhất mà em từng thấy. Tôi có mặt ở đó 1g nữa nhé."

"Tôi còn chút việc vặt. Sao chúng ta không gặp nhau ở đâu đó?"

"Được. Tại quán Wagon Wheel lúc 12:30."

Cô thống nhất về thời gian và địa điểm.

Nhưng lúc 12:30, Jenny lại đang lang thang vô định dọc theo con đường chính của thị trấn, đầu óc cô trống rỗng. Cô dừng lại giữa lối đi và nhìn chăm chăm mơ màng vào một ô kính trưng bày hàng rực rỡ trước cửa hàng bách hoá.

Cage lái xe ngang qua, thấy cô, gọi tên cô và bóp còi ầm ĩ. Cô không quay lại. Cô thậm chí còn không nghe thấy anh.

Anh đã vòng xe ở chỗ cấm và chen vào chỗ đậu xe còn trống duy nhất, và phóng về phía vỉa hè cô đang đứng. Anh chạy về phía cô. Ủng và ống quần anh bị văng lăm đầy bùn.

"Jenny." Anh hỗn hển. "Em đi sai hướng rồi. Chúng ta hẹn nhau ở Wagon Wheel mà?"

Nụ cười của anh tắt ngấm khi cô quay lại và nhìn anh với đôi mắt vô hồn. Bị đánh động, anh tóm lấy cánh tay cô và lắc nhẹ "Jenny, có chuyện gì xảy ra thế?"

"Cage?" cô thì thầm qua hơi thở. Cô chớp mắt và nhìn quanh như thể chỉ mới nhận ra cô đang ở đâu. "Oh, Cage."

"Chúa ơi, em đừng dọa tôi như thế," anh lo lắng nhíu mày, "Chuyện gì xảy ra thế? Em ốm à."

Cô lắc đầu và mắt sụp xuống, "Không. Nhưng tôi không muốn ăn trưa nữa. Tôi xin lỗi. Tôi đã rất vui về in tốt lành, nhưng tôi không còn muốn..."

"Em hãy ngừng việc xin lỗi vớ vẩn ấy đi. Kệ xác bữa trưa. Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra thế?" Cô lao đảo bám vào anh như thể cô bị choáng. Anh tóm cô dựa vào ngực anh, nguyên rủa với bất lực và ngớ ngẩn. "Nào, bé yêu. Chúng ta sẽ tới tiệm thuốc. Và tôi sẽ gọi cho em một lon coca."

Họ đi bộ qua nửa khu nhà đến hiệu thuốc xoay lưng ra đài phun nước. Thật ra là Cage đi. Cô loạng choạng đi với vòng tay đỡ của anh. Cô hầu như rơi thẳng vào cái ô màu xanh ngăn cách bằng những tấm nhựa cứng khi anh gọi to, "Làm ơn cho 2 coca, Hazel," với người phục vụ sau quầy tính tiền.

Cage không rời mắt khỏi Jenny, nhưng cô chẳng nhìn anh. Cô nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đan chặt vào nhau trên mặt bàn Mica. Hazel đặt các cốc nước ướp lạnh trên bàn, "Mọi việc ổn chứ, Cage?"

"Ổn." Anh lơ đãng trả lời.

Hazel nhún vai và quay lại quầy tính tiền. Folks đã nói rằng Cage Hendren đã thay đổi kể từ khi em trai anh bị giết chết. Họ nói anh bám xung quanh cô Fletcher như một con ruồi vo ve quanh hủ mật. tốt, điều cô thấy chỉ là chứng minh cho những điều đồn đại kia là đúng. Ngày thường, Hazel luôn có thể tán những câu chuyện cười tục tĩu cả hàng giờ. Nhưng hôm nay, khi Cage đi cùng Jenny Fletcher, anh nhìn cô như thể nếu anh rời mắt khỏi cô, cô sẽ biến thành làn hơi bay đi mất.

"Jenny, uống coca đi nào," Cage nói, đẩy nó về gần cô. "Em đang xanh mét như ma vậy." Cô ngoan ngoãn ngậm lấy ống hút. "Bây giờ nói cho tôi biết có chuyện gì không ổn vậy?"

Với anh thời gian trôi qua hàng giờ nhưng cô vẫn cúi đầu. Anh suýt mất bình tĩnh khi cuối cùng cô cũng ngẩng đầu lên.

Nước mắt nhoè nhoẹt và lăn tròn xuống hai gò má cô. “Cage,” cô thì thầm với giọng khàn khàn run rẩy, “Tôi có thai.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cage choáng váng như vừa bị một cú đâm vào mặt. Ánh mắt trống rỗng. Anh cố giữ bình tĩnh ngoại trừ việc cổ họng đắng ngắt đang muốn làm phản anh, mắt anh nhìn thẳng vào mặt cô.

“Có thai ư?”

Cô gật đầu, “Tôi mới vừa rời khỏi phòng khám. Tôi sẽ có một em bé.”

Anh chui 2 bàn tay đang rịn mồ hôi vào đùi, “Em không biết trước đó à?”

“Không.”

“Không có một dấu hiệu nào sao?”

“Tôi nghĩ thế.”

“Em không bị trễ chu kỳ?”

Hai má cô ửng hồng và cô cúi gầm mặt. “Có, nhưng tôi nghĩ đó là do quá căng thẳng bởi cái chết của Hal và những xáo trộn sau đó. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến... Tôi không biết nữa.” Cô nói và ừ ừ gục đầu vào bàn tay. “Cage, tôi phải làm gì bây giờ?”

Làm gì ư? Cô sẽ đi với anh, kết hôn, đó là tất cả những gì sẽ xảy ra. Họ sắp có con. Chúa ơi. Một đứa con.

Niềm vui trào dâng khắp cơ thể Cage. Anh muốn bật dậy, hét lên, lao ra đường chặn mọi người lại để thông báo với tất cả mọi người anh chuẩn bị làm cha.

Nhưng anh nhìn thấy đáng về tuyệt vọng của Jenny và thấy tiếng khóc lặng lẽ của cô, anh biết anh không thể để cô biết cảm giác thật của anh. Cô nghĩ đứa bé là của Hal. Cage không thể nói rằng nó là của anh bởi vì cô sẽ coi khinh anh, khi mà cô vừa bắt đầu tin cậy ở anh.

Đó có phải là sự trừng phạt cho tất cả những hành động tội lỗi mà anh đã gây ra? Anh luôn phòng ngừa việc có những đứa con hoang từ những cuộc chơi bời trác táng. Anh đã luôn cẩn thận chắc chắn rằng mỗi người đàn bà lên giường với anh đều phòng ngừa để sau này họ không thể bắt được anh.

Nhưng bây giờ, khi anh muốn có được quyền làm cha, anh không thể. Anh không thể có được cái đặc ân công nhận đứa con mà anh đã có được với người phụ nữ anh yêu, đã yêu suốt cuộc đời anh.

Chúa đã bốn cột anh.

Hãy nói cho cô ấy, nói thật ngay bây giờ, một giọng nói vọng ra từ sâu thẳm đáy lòng anh.

Anh muốn thế, chúa ơi, anh muốn ôm cô vào lòng và trấn an cô, bảo với cô không có lý do gì để rơi nước mắt. Anh muốn tuyên bố anh yêu cô và con của anh - phải, con của anh - và hứa với cô rằng anh sẽ chăm sóc mẹ con cô suốt đời, cho đến khi nào anh còn sống trên cuộc đời này. Sự ích kỷ trong anh xui khiến anh như thế.

Nhưng anh không thể. Việc biết mình mang thai cũng đã đủ làm cô tan nát. Anh không thể làm cô đau đớn thêm bằng cách bảo cô rằng cha đứa trẻ không phải là người cô đã nghĩ.

Bây giờ anh phải bằng lòng với vai trò là người bạn của cô.

“Khóc không giúp ích gì được, Jenny à,” Anh đưa khăn giấy cho cô. Cô lau mắt và liếc quanh. Họ đang ngồi trong một quán cà phê nhỏ. Hazel đang quá chăm chú vào tạp chí ngồi sao truyền hình.

“Mọi người sẽ nghĩ tôi là đồ rác rưởi, Và Hal...” cô cúi đầu khi nghĩ về những điều mà người ta sẽ bàn tán về thân tượng trẻ tuổi của họ.

“Không ai nghĩ Jenny Fletcher là rác rưởi cả,” Cage xoắn ống hút trong ly coca, cảm thấy tội lỗi vì những việc anh đã làm để lôi kéo cô. “Tôi không biết là em và Hal đã tiến xa như thế”

“Chúng tôi chưa,” cô nói nhỏ xiu đến mức anh phải nghiêng qua bàn về phía cô, “Chưa bao giờ đến cái đêm trước khi anh ấy ra đi.”

Cô ngẩng đầu lên và thấy anh quá chăm chú lắng nghe cô. Thái độ sững sờ của anh càng làm cô bối rối về chủ đề họ đang đề cập, cô ấp úng, “Anh có nhớ anh đã bảo tôi cố gắng ngăn anh ấy đừng đi? Tôi đã cố...” Cô cười run rẩy, “nhưng không thể.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Cage khó khăn lên tiếng. Nhưng anh muốn biết cô nghĩ thế nào về đêm đó. Thật không công bằng để gọi cho cô nói về những điều như vậy. Nhưng anh cần phải biết.

“Anh ấy đưa tôi lên lầu, tôi...” cô cup mắt và thở nhẹ, “Tôi đã van xin anh ấy đừng đi. Anh ấy không bị thuyết phục. Sau đó tôi cố quyền rũ anh ấy lên giường. Nhưng anh ấy bỏ tôi lại.”

“Sau đó, tôi không hiểu...”

“Anh quay lại một lát sau và chúng tôi... Chúng tôi đã làm tình.”

Một lúc lâu, cả hai người chìm trong những ký ức riêng tư. Jenny đang tưởng nhớ lại sự bùng nổ của hân hoan khi cửa lại mở và cô thấy bóng dáng Hal hắt vào qua khung cửa hẹp. Cage cũng nhớ đến khoảng khắc đó, chỉ là nhìn từ góc độ của anh. Jenny ngồi trên giường, mặt cô nhoè nước mắt.

“Đó là lần đầu tiên em...”

"Đầu tiên và duy nhất. Tôi chưa bao giờ tin rằng một người đàn bà có thể có thai ngay từ lần đầu tiên." Cô kéo miếng khăn giấy ướt sũng từ dưới ly. "Tôi đã sai."

“Đêm đó có ổn không, Jenny?” Mắt cô mở lớn nhìn anh. “Ý tôi là, lúc đó em còn là con gái," anh nhanh chóng đính chính, "Em có đau không?"

“Chút ít, lúc đầu." Cô cười thẹn thùng, về bí ẩn của nàng Mona Lisa làm tim Cage thất lại. Sau đó cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Điều đó tuyệt vời, Cage. Đó là điều tuyệt nhất từng xảy ra với tôi. Tôi chưa bao giờ hình dung sự gần gũi như thế với một cơ thể khác. Và dù chuyện gì có xảy ra đi nữa, tôi sẽ không bao giờ hối hận về những gì mình đã làm đêm đó”

Giờ đến lượt anh cup mi. Anh cảm thấy muốn khóc. Cổ họng anh nghẹn cứng. Cơ thể anh đau đốn đòi hỏi. Anh muốn giữ cô thật sát anh, để được cảm nhận cơ thể mềm mại ấm áp của cô. Anh kéo dài sự thú tội mà anh biết chính xác cô cảm thấy thế nào bởi vì anh cũng vậy.

“Em khoảng...”

“Gần 4 tháng...” cô tiếp lời.

“Và em không nhận thấy một dấu hiệu...?”

"Bây giờ khi tôi biết tôi có mang, tôi nhận ra. Tôi không biết nó là gì trước đây. Tôi mệt mỏi và dặt dờ. Ngay sau khi chúng ta trở về từ Monterico, tôi bị sụt cân, nhưng sau đó tôi lên cân lại. Ngực tôi---" cô ngập ngừng, liếc anh e lệ.

"Tiếp đi, Jenny." Anh giục nhẹ nhàng. "Ngực em sao?"

“Chúng nhạy cảm, mềm và dễ bị kích thích, anh biết chứ?”

Anh cười méo xẹo, “Không, tôi không biết.”

Cô cười. "Làm sao anh biết được?" Thật tốt khi cô cười, nhưng cô che miệng lại. "Tôi không thể tin rằng tôi đang cười về một điều nghiêm trọng."

"Em còn có thể làm gì khác? Bên cạnh đó, tôi nghĩ đó là lý do để ăn mừng, không phải khóc. Không phải mỗi ngày một người đàn ông đều có thể biết rằng anh ta sắp trở thành...bác.”

Cô chồm qua bàn nắm chặt tay anh. "Cảm ơn vì đã nghĩ như vậy, Cage. Khi tôi rời phòng khám, tôi đã rất hoảng hốt. Tôi không biết nơi nào để đi hay về. Tôi thấy mất mát và cô độc."

“Đừng suy nghĩ tiêu cực như thế, Jenny. Em có thể đến tìm tôi. Vì bất cứ lý do gì."

“Tôi thực sự biết ơn anh.”

Nếu cô biết được quan điểm thực sự của anh. Anh mừng khôn xiết và cũng buồn khôn tả. Anh có con, nhưng không ai biết nó là con anh. Ngay cả mẹ nó.

“Em định làm gì?”

"Tôi không biết."

"Kết hôn với tôi, Jenny."

Cô choáng váng. Cô ngẩng ra nhìn anh trong lúc cố giữ cho tim mình dịu lại, không còn hoảng loạn như một chú chim vừa lọt vào bẫy. Cô biết anh xuất phát từ sự thương hại, có thể do mối quan hệ huyết thống, nhưng cô quá tuyệt vọng để muốn chộp lấy sự an toàn từ lời đề nghị của anh, cô bị cảm dỗ nói vâng. Tất nhiên nó thật lố bịch, "Tôi không thể."

"Tại sao?"

"Có cả ngàn lý do."

"Một lý do thật chính đáng xem nào."

"Cage, tôi không thể để anh làm điều đó. Cuộc đời anh sẽ đảo lộn vì tôi và con tôi? Không bao giờ. Không. Cảm ơn."

"Để tôi quyết định cái gì làm tan nát đời tôi." Anh nắm chặt tay cô. "Chúng ta nên trốn đi tối nay hay đợi đến ngày mai. Tôi sẽ đưa em đến bất cứ nơi nào em muốn. Trừ Monterico," Anh nhấn nhò thêm.

Mắt cô dịu dàng và long lanh nước mắt. "Anh thật là tuyệt, anh có biết không?"

"Người ta cũng nói vậy."

"Nhưng tôi không thể kết hôn với anh, Cage."

"Vi Hal à?" anh thất sắc.

"Không. Không chỉ thế. Đó là điều chúng ta không thể làm. Chúng ta cưới nhau sẽ là hoàn toàn sai lầm. Jenny Fletcher và Cage Hendren. Thật là buồn cười."

"Em không thích tôi chút nào à?" anh hỏi, tập trung tất cả sức quyến rũ vào trong nụ cười của anh.

Cô cười với anh, "Anh biết là không phải như vậy. Tôi rất thích anh."

"Cô sẽ ngạc nhiên khi biết rất nhiều cặp kết hôn mà tôi biết không thể chịu đựng nổi nhau. Chúng ta sẽ sống tốt hơn họ nhiều."

"Nhưng một người vợ và đứa con sẽ khó lòng thích hợp với cuộc sống của anh."

"Tôi sẽ thay đổi cách sống."

"Tôi không thể để anh hy sinh như vậy."

Anh muốn lay mạnh cô và hét vào cô là anh sẽ không phải chịu sự hy sinh nào cả. Nhưng giờ anh phải để cô suy nghĩ. Cô cần thời gian để điều chỉnh ý nghĩ về đứa bé trước khi có thể chấp nhận một người chồng với những tai tiếng lằng nhằng. Đó là sự trì hoãn tạm thời. Không có sức mạnh nào trên đời có thể ngăn anh kết hôn với cô, để cô là của anh mãi mãi, nuôi nấng con anh trong một gia đình toàn là tình yêu không chỉ trích.

"Nếu em làm trái tim tôi đau đớn vì gạt bỏ tôi, em sẽ làm gì?"

"Tôi có thể tiếp tục làm việc cho anh chứ?"

Anh cau mày, "Cô còn phải hỏi nữa ư?"

"Cảm ơn, Cage." Cô thầm thì cảm ơn.

Cô thoải mái dựa vào tấm vách ngăn sau những căng thẳng vừa qua, và bàn tay vuốt nhẹ lên khuôn bụng còn phẳng một cách vô thức. Cô thật đáng nguyên rủa – chỉ một xúu thôi. Cage nghĩ. Có thể nào con anh đang lớn trong bụng cô không?

Cô đã thật chật chội. Anh gần như rên lên khi nhớ lại khoảng khắc anh xâm nhập vào lớp lụa mịn màng ấy. Anh đã thật kích thích bởi sự chật chội của nó, nhưng bây giờ anh lại lo lắng. Có thể nào cô sẽ gặp khó khăn lúc sinh nở không?

Mắt anh lướt qua ngực cô. Không có dấu hiệu nào chứng tỏ nó lớn hơn, nhưng có những dấu hiệu đầy đặn chín muồi khác mà anh nhận ra. Chúng đầy đặn căng tròn và anh không muốn gì hơn được vuốt ve và phủ lên chúng những nụ hôn âu yếm, ngưỡng mộ.

"Cha mẹ anh cần phải biết."

Cage luyến tiếc dời mắt anh khỏi ngực cô và cố cường lại những tưởng tượng tuyệt diệu trong tâm trí anh. "Em có muốn tôi nói với họ không?"

"Không, đó là trách nhiệm của tôi. Tôi chỉ ước là tôi biết được họ sẽ tiếp nhận chuyện này như thế nào."

"Còn như thế nào nữa? Họ sẽ vui mừng." Thật khủng khiếp để nói điều đó, nhưng anh nói, "Họ sẽ có lại hình bóng của Hal."

Cô vo nhàu miếng khăn giấy ướt. Giờ thì nó gần như rách bung thành sợi. "Có thể. Tuy nhiên, cách nào đó tôi không tin điều đó sẽ dễ dàng. Họ là những

người rất chuẩn mực, Cage. Tôi không cần phải nói với anh điều đó. Với họ lẫn ranh giữa đúng và sai rất rõ ràng. Theo lối suy nghĩ của họ, sẽ không có khoảng xám trong chuẩn mực đạo đức.”

"Nhưng cha tôi đã dùng cả đời ông để nói về lòng khoan dung của Chúa. Lòng nhân từ và tình yêu của Chúa là chủ đề của những bài giảng." Bàn tay anh bao phủ tay cô. "Họ sẽ không chê trách cô, Jenny. Tôi chắc chắn vậy."

Cô ước cô có thể tự tin, nhưng cô cười với anh như thường.

Trước khi họ rời khỏi anh buộc cô uống một ly chocolate mạch nha, nói rằng việc tăng cân và sức khỏe cô giờ là quan trọng nhất. Họ nâng ly chúc mừng về công việc thâm dẫu thành công của anh và sự hiện diện của em bé.

"Tôi có thể phải chia sẻ bé gấu Teddy của tôi cho bé," cô nói khi họ đi ra ngoài, tay họ nắm chặt nhau và đứng đưa.

"Tinh thần tốt đấy," anh nói, cười với cô. "Trong một khoảng thời gian dài, cô sẽ lớn hơn em bé." Anh đưa cô đến xe và mở cửa cho cô. "Về nhà và ngủ một giấc đi."

"Nhưng tôi chỉ mới làm nửa ngày," cô phản đối.

"Vớ vẩn. Nghỉ ngơi chiều nay. Tôi sẽ gọi cô vào tối nay."

"Có khi vào giờ đó, tôi đang báo tin cho Sarah và Bob."

"Họ sẽ vui khi biết về đứa bé như tôi."

Đó là điều không thể. Không ai vui mừng về đứa bé như anh. Chúa ơi, anh hân hoan đến nỗi muốn tuyên bố anh vô cùng hạnh phúc, anh vô cùng yêu cô; anh vô cùng yêu đứa con của họ.

Anh bị bắt buộc phải im lặng, nhưng anh không ngăn được việc ôm Jenny. Anh kéo cô lại. Cô ngã vào vòng tay anh, và họ ôm nhau trên đường trong ánh sáng ban ngày, mặc kệ mọi thứ xung quanh và những ánh mắt tò mò.

Tim anh đập nhanh và mạnh bên tai cô. Cô cảm nhận được sức nóng từ cơ thể anh. Cage đã trở thành rất quan trọng đối với cô, cô thật yếu đuối như thế. Nhưng cô rất cần một người bạn và anh thì không thể thiếu cô. Vì vậy cô bám vào anh vì sự mạnh mẽ và ủng hộ. Và trong lúc đó, cô thích thú với mùi thơm hỗn hợp của nắng, gió, mùi nồng của kem cạo râu và mùi thơm đặc biệt của Cage.

Cage nhẹ nhàng ôm cô, yêu cảm giác êm ái của ngực cô trên lồng ngực anh. Anh đặt môi lên đỉnh đầu cô để kéo dài nụ hôn mà chưa thực sự là nụ hôn đúng nghĩa. Thật là đau vì anh không thể cảm ơn cô vì hạnh phúc mà cô đã cho anh. Anh không thể đặt tay lên bụng cô và nói những chuyện ngớ ngẩn với đứa bé bên trong. Anh không thể vuốt ve ngực cô và nói với cô anh chờ như thế nào để thấy đứa bé bú ở đó. Đau đớn hơn hết khi anh phải để cô đi.

Nhưng rốt cuộc anh phải làm thế

"Hứa với tôi em sẽ nghỉ ngơi ngay khi về tới nhà."

“Tôi hứa.”

Anh đưa cô vào ghế trước của xe cô và cài dây an toàn cho cô. "Để bảo vệ cô và đứa bé với những tài xế như tôi." Anh nói với nụ cười tự chế nhạo mình.

"Cám ơn vì tất cả, Cage."

Anh nhìn cô lái xa dần, tự hỏi cô có cảm ơn anh nếu cô biết rằng anh là người đã gây cho cô tình trạng khó khăn như hiện tại.

* * *

Cage đến cửa nhà của mục sư ngay sau 7 giờ.

Sau khi buộc Jenny về nhà, anh giành cả buổi chiều còn lại ở gần khoan. Dù bận rộn nhưng cô lúc nào cũng choán đầy tâm trí anh. Anh lo lắng về cô, lo lắng về trạng thái tinh thần, về tình trạng thể chất của cô, về mối lo lắng của cô phải nói chuyện với bố mẹ anh.

Từ bên ngoài, nhà của bố mẹ anh luôn như thế. Xe Jenny ở ngoài, đậu kế xe của bố mẹ. Có ánh sáng ở bếp và phòng khách. Tuy nhiên, bản năng Cage mách bảo là có một thứ gì đó không ổn.

Anh gõ cửa và đẩy vào, “Chào mọi người.” Anh gọi vọng vào, và bước vào mà không có ai đáp lại. Anh tìm thấy Bob và Sarah ngồi với nhau ở phòng khách.

“Chào, Cage,” Cha anh trả lời không chút nhiệt tình. Sarah không nói gì, ngón trỏ của bà xoắn chặt chiếc khăn tay.

“Jenny đâu?”

Bob nuốt nước bọt nhiều lần mới nói được một cách khó khăn. Ông chẳng nói được lời nào, chỉ có tiếng thều thào, “Nó đi rồi.”

Tức giận và sợ hãi bắt đầu cuộn bên trong Cage. "Đi? Ý bố là sao? Xe của cô ấy ở đây."

Bob vuốt mặt, nét mặt nhăn nhúm, “Nó chọn việc bỏ đi mà không mang theo gì trừ quần áo.”

Cage quay ngoắt lại và nhảy hai 3 bậc một lên bậc tam cấp, cái cách anh thường làm khi còn trẻ. Điều này là sự vi phạm luật lệ trong gia đình, nhưng anh đã lớn rồi và bây giờ.

“Jenny!” Cô không ở trong phòng của cô. Anh tới cái tủ và giật mạnh cánh cửa. Ngoại trừ một vài cái quần áo, tất cả các móc đều trống rỗng. Các ngăn kéo được giật ra trong lúc anh điên cuồng cũng chỉ ra một dấu hiệu thăm lạng duy nhất, cô đã ra đi.

“Khốn kiếp,” Anh gầm lên lồng lộn giống như một con sư tử bị mắc bẫy và lao xuống lại tầng dưới, “Chuyện gì đã xảy ra? Bố mẹ nói gì với cô ấy?” Anh chất vấn, “Cô ấy có nói với cha mẹ về đứa trẻ không?”

“Có,” Bob nói, “Cha mẹ đã kinh hoàng.”

“Kinh hoàng? Kinh hoàng! Khi biết Jenny đã mang đứa cháu đầu tiên của mình, phản ứng duy nhất của bố mẹ là kinh hoàng ư?”

“Cô ta tuyên bố đó là con của Hal.”

Nếu một người đàn ông bất kì nào nói như thế về đức hạnh của Jenny, Cage sẽ treo ông ta lên mà đập một trận vì đã dám có một lời vu khống cô.

Và nó gần như thế, khi anh gầm lên trong cổ họng và bước một bước về phía trước với vẻ đe dọa. Sự thật là đứa bé không phải là con của Hal không quan trọng lúc này. Jenny đã nghĩ thế. Cô đã nghĩ là cô kể cho họ sự thực hoàn toàn.

“Bố nghĩ ngờ cô ấy?”

“Chắc chắn bố mẹ không tin?” Sarah nói, lần đầu tiên trong cả buổi tối. “Hal sẽ không làm một điều ... một điều tội lỗi như thế. Đặc biệt là không trong cái đêm trước khi nó đến Trung Mỹ như cô ta tuyên bố.”

“Điều này có thể làm mẹ ngạc nhiên, nhưng trước hết Hal chỉ là một con người, sau đó mới là một nhà truyền giáo.”

“Ý con là...”

“Có nghĩa là nó cũng có những bộ phận giống hết những người đàn ông khác từ thời Adam. Cùng một cách thức. Cùng một ước ao. Điều duy nhất mà con ngạc nhiên là tại sao nó lại chờ đợi lâu đến thế mới đưa Jenny vào giường.” Hal chưa bao giờ đưa Jenny vào giường, nhưng Cage đã không suy nghĩ hợp lý vào lúc này.

“Cage, vì Chúa, hãy im đi,” Bob rít lên, mặt đối mặt với đứa con trai lớn của mình. “Sao con dám nói những thứ bẩn thỉu như thế với mẹ hả.”

“Thôi được,” Anh nói, bàn tay anh vung vào không trung, “Con không quan tâm bố nghĩ gì về con, nhưng sao bố lại có thể đẩy Jenny ra khỏi nhà như thế??”

“Bố mẹ không đẩy nó ra khỏi nhà. Tự nó quyết định ra đi.”

“Cha mẹ hẳn đã nói điều gì đó mạnh mẽ mới khiến cô ấy quyết liệt ra đi như thế. Là gì vậy?”

"Nó mong đợi bố mẹ tin rằng Hal đã ... đã làm điều đó," Bob nói. "Mẹ và cha thừa nhận rằng nó có thể làm. Như con chỉ ra, em trai của con chỉ là một con người. Nhưng nếu nó làm thế, cô ấy hẳn đã phải cảm dỗ vượt quá sức chịu đựng của nó."

Thành thực mà nói, Cage không biết làm cách nào Hal có thể từ chối cô đêm ấy. Anh không bao giờ có thể làm được. Không thể dù anh có đi tu một triệu năm đi nữa. Không thể dù cánh cửa địa ngục có thể ngay lập tức mở ra để trừng phạt tội lỗi của anh. “Dù chuyện gì xảy ra, nó đã được thực hiện không phải bởi tình yêu,” Đó là sự thật.

“Bố tin là thế. Tuy vậy,” Bob nói, ông lắc đầu ngoan cố “Hal sẽ không bị phân tâm khỏi nhiệm vụ của mình trừ khi nó bị cảm dỗ đến mức đau đớn. Và có thể, chỉ có thể, nó vẫn còn bị phân tâm, hoặc cảm thấy tội lỗi vì hành động của mình, hoặc nói cách khác, nó mâu thuẫn với chính mình khi nó đang ở Monterico. Có lẽ đó là lý do tại sao nó đã bất cẩn đủ để bị bắt và bị giết...”

"Chúa ơi," Cage thờ ra, ngã vào bức tường phía sau như thể anh vừa bị đâm liên tục. Anh nhìn chăm chăm vào bố mẹ mình, tự hỏi làm thế nào hai con người suy nghĩ hẹp hòi, luôn tự mãn về những gì mình nghĩ là đúng, luôn cho mình cái quyền phán xét người khác như họ lại có thể sinh ra anh. “Bố nói với Jenny như thế? Bố đổ lỗi cho cô ấy cái chết của Hal sao?”

“Cô ta đáng bị khiển trách,” Sarah nói. "Tinh thần Hal đã kiên định như thế, cô ta đã quyến rũ nó. Con cũng có thể tưởng tượng ba mẹ cảm thấy bị phản bội thế nào? Ba mẹ đã nuôi cô ta như thể con ruột của mình. Để bây giờ nó lại đối xử với ba mẹ như thế... một đứa con ngoài giá thú... Ôi, Chúa ơi, khi tôi nghĩ về những điều này đối với kỷ niệm của Hal. Tất cả mọi người đều yêu thương và ngưỡng mộ Hal. Điều này sẽ huỷ hoại mọi giá trị mà nó đại diện." Sarah chặt môi và quay đầu đi.

Cage bị giằng xé bởi những do dự. Bố mẹ đã có cơ để đổ lỗi cho cái chết của Hal, với ý nghĩ cô đã quyến rũ nó. Cái chết của Hal không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai, ngoại trừ Hal, bởi nó không bị phân tâm hay cảm thấy tội lỗi vì một đêm đam mê với Jenny. Cage có thể bào chữa cho cô bây giờ bằng cách nói cho họ rằng cô đã ngủ với anh. Nhưng nếu họ lên án Jenny vì cô đã ngủ với Hal, họ sẽ đá cô ra đường nếu biết cô ngủ với anh.

Thái độ của họ làm anh muốn bệnh. Anh đã cam đoan với Jenny là họ sẽ hạnh phúc vì đứa bé. Thay vào đó, họ lên án cô, khinh miệt cô với thái độ thiếu khoan dung nhất, ít nhân ái như tinh thần Cơ đốc giáo nhất. Anh ném thẳng vào mặt họ là những kẻ đạo đức giả, nhưng anh không có thời gian. Và tại sao anh phải lãng phí sức lực. Anh chỉ có một điều duy nhất trong tâm trí. Phải tìm được Jenny.

“Cô ấy đi đâu?”

“Bố mẹ không biết,” Bob nói với cái cách chỉ ra rằng ông không quan tâm “Nó đã gọi taxi.”

“Con thấy xấu hổ vì hai người,” Cage nói trước khi phóng đi.

* * *

“Bao lâu rồi?”

“Xem nào.” Ngón tay trở u nắn lướt dọc theo cột thời gian khởi hành. Sau đó lần theo hàng ngang danh sách các thành phố, “Khoảng 30’ trước, Nó được kéo ra lúc 6g30, và như tôi nhớ, thì không có một sự chậm trễ nào.”

“Nó có điểm dừng nào không?”

Nhân viên phòng vé xe buýt kiểm tra lịch trình một lần nữa với sự cẩn thận chậm rãi khiến Cage phát cáu. Không lẽ ông ta không biết bất kỳ cái gì mà không phải nhìn vào lịch trình sao?

Sau khi nói chuyện với chủ nhân của dịch vụ taxi duy nhất của thị trấn và biết được Jenny đã đi từ nhà mục sư đến bến xe buýt. Cage đã lái xe như tên bắn đến đây. Một cuộc hỏi thăm nhanh chóng đã xác định cô không còn ở đây. Và chỉ có một vé xe buýt duy nhất được bán cho một phụ nữ trẻ phù hợp với đặc điểm của Jenny. Vé một chiều đến Dallas.

“Không, không trạm dừng. Không cho đến Abilene.”

“Xe đi trên đường xa lộ nào?”

Nhân viên nói với anh, và cùng cái lúc ông ta kết thúc sự hướng dẫn chậm rãi chết người, Cage đã chạy thực mạng ra cửa. Chiếc Corvette đã khởi động sẵn sàng, nhưng Cage bật nguyên rửa khi nhìn vào đồng hồ nhiên liệu. Anh không thể chạy 40 dặm với số nhiên liệu còn lại. Anh rẽ gấp vào trạm xăng kế tiếp và bơm đầy xăng nhanh nhất có thể.

“Anh chỉ có tờ 50\$ ah?” Nhân viên cây xăng rên lên, “Cage, đó cũng là toàn bộ số tiền trong học tù của tôi đó.”

“Xin lỗi. Đó là tất cả những gì tôi có, và tôi đang vội lắm,” Khốn khiếp thật, anh cần một điều thuốc biết mấy. Tại sao anh lại hứa hẹn với Jenny là anh không bao giờ bỏ rơi họ?

“Hẹn đặc biệt chứ gì?” Nhân viên nháy mắt “Tóc vàng hay da ngăm thế?”

“Như tôi đã nói, tôi đang - ”

“Vâng, vâng, rất vội, Tôi biết, tôi biết,” anh nháy mắt lần nữa, “Có phải cô ta đang rất nóng hoặc anh đang bùng nổ? Vâng, xem tôi có gì nào,” Anh kéo học tù đựng tiền “Có một đồng 20, Không đó là 1 đồng 10\$, và đây là 1 đồng 5,”

Có phải cả thị trấn này đang bị đầu độc bởi một thứ hoá chất suy giảm thần kinh. Mọi người đều trở nên ngu độn. “Này, Andy, giữ tiền thối của tôi và tôi sẽ lấy lại sau.”

“Anh đang khao khát quá mức đấy?” Anh ta gọi với theo Cage. “Cô ấy chắc phải đặc biệt lắm”

“Đúng thế,” Cage nói khi anh trượt vào chiếc Corvette. Vài giây sau đêm tối nuốt chửng ánh đèn xe của anh.

* * *

Jenny đã quen với cái việc để cơ thể mình lắc lư theo chuyển động của xe thay vì chống lại. Gần như ru ngủ cô. Chuyển động đơn điệu dễ chịu, và giữ cho tâm trí cô khỏi suy nghĩ về tương lai.

Tương lai gì chứ?

Cô làm gì có.

Ông bà Hendrens đã nói rõ những suy nghĩ của họ. Cô là người đàn bà vô liêm sỉ đã cảm dỗ đứa con thiêng liêng của họ, người đã cố dụ dỗ anh rời bỏ tiếng gọi thiêng liêng của cuộc đời anh bằng cách có con.

Những giọt nước mắt cay đắng đọng đầy mắt cô, nhưng cô ráng kìm lại. Cô nhắm mắt và ngửa đầu ra ghế, cố dỗ giấc ngủ. Nhưng không thể. Tâm trí cô hỗn loạn và những hành khách xung quanh cô trở nên bất an và xáo động.

“Ông có thấy không?”

“Một sự điên cuồng.”

“Tài xế xe của chúng ta có thấy anh ta không nhỉ?”

“Anh ta đang nghĩ gì nhỉ, xe đua 500 phân khối à?”

Tò mò bởi sự huyền ảo xung quanh, Jenny chăm chú nhìn ra ngoài cửa xe. Cô không thấy gì ngoài bóng của cô qua kính và sự tối tăm ngoài đó. Nhưng sau đó, cô nhìn thấy một chiếc xe thể thao bám sát chiếc xe buýt, quá gần những chiếc bánh xe quá cỡ hết sức liêu lỉnh.

“Chắc chắn là một tên điên.” Jenny nghe ai đó lẩm bẩm ngay khi mắt cô mở to và miệng cô há hốc nhận ra.

“Không, không.” Cô nín thở.

Đột nhiên xe buýt lao đảo như thể bị phanh gấp và nó thoát ra khỏi đường cao tốc. “Thưa quý ông, quý bà,” người lái xe nói vào chiếc mic gần tay lái. “Tôi xin lỗi vì sự dừng bánh đột ngột, Nhưng tôi đang phải dừng xe không theo lịch trình. Rõ ràng là có một người lái xe say rượu muốn hướng chúng ta phải ra khỏi đường. Tôi sẽ cố tranh luận với anh ta trước khi anh ta giết chết tất cả chúng ta. Hãy bình tĩnh. Chúng ta sẽ quay lại với hành trình ngay thôi.”

Nhiều hành khách chồm về phía trước để nhìn rõ hơn. Jenny nghiêng rặng, tìm cô đập thành thịch. Người lái xe mở cánh cửa tự động và rời khỏi ghế. Trước khi ông có thể, “tên điên” vọt lên xe.

“Làm ơn, thưa ông,” người lái xe cầu xin, rõ ràng vì sự an toàn của hành khách của mình. Ông ta giơ hai tay lên cao đầu hàng. “Chúng tôi chỉ là những người dân vô tội và - ”

“Bình tĩnh, tôi không phải là cướp. Tôi không làm bị thương ai cả. Tôi chỉ muốn giúp đỡ một trong số những hành khách của anh thôi.”

Mắt Cage lướt nhanh qua những hành khách. Jenny vẫn ngồi yên lặng trên ghế. Anh bắt đầu đi dọc theo lối đi, "Xin lỗi vì sự bất tiện này," anh thân thiện với mọi hành khách, những người nhìn anh bằng ánh mắt náy lửa. "Điều này sẽ chỉ mất vài phút, tôi hứa." Khi anh phát hiện mục tiêu của mình, anh dừng lại ở lối đi và thở dài khuấy khoả. "Hãy lấy hành lý của em, Jenny. Em phải quay lại với tôi."

“Không. Tôi không thể, Cage. Tôi đã gửi thư và giải thích mọi điều cho anh. Tôi đã gửi nó trước khi tôi đi. Anh không phải đuổi theo tôi.”

“Tôi đã làm rồi. và tôi không làm một thứ gì mà không có kết quả. Đi nào.”

“Không.”

Mọi người đang dồn hết sự chú ý vào họ.

Anh cúi lên như thể một ông bố bà mẹ vừa tìm thấy đứa con bị lạc mất của mình, anh chống tay lên hông. “Được thôi. Nếu em muốn phô bày câu chuyện của mình trước những người đẹp đẽ đáng kính này. Tôi thì không vấn đề gì. Nhưng em nên cân nhắc về nó trước khi nhận được một câu chuyện đã được thêm mắm, dặm muối.”

Mắt Jenny lướt quanh những người khách đang nhìn cô với ánh mắt tò mò. “Cô ấy đã làm gì hả mẹ?” Một em bé lanh lảnh “Cô ấy làm điều gì tồi tệ à?”

“Em muốn thế nào, Jenny?”

“Cô đừng nên đi đâu với anh ta, Quý cô à.” Người lái xe cố lấy can đảm nói từ phía sau Cage. Không ai có thể nói rằng ông đã để cho một cô vợ tội nghiệp, nạn nhân của bạo hành bị lôi khỏi xe của ông.

Jenny nhìn Cage. Hàm anh đan lại. Đôi mắt anh rực lên như ngọn lửa màu vàng. Anh có cái vẻ không thể lay chuyển nổi của Đá tảng Gibraltar. Anh sẽ không lay chuyển và cô thì lại không muốn bị quy cho cái tội gây rối trên một chuyến xe buýt Greyhound.

“Ôi, được rồi. Em sẽ đi.” Cô lách mình giữa hai hàng ghế sau khi với lấy túi hành lý nhỏ của mình. “Tôi còn một chiếc túi nữa trong khoang hành lý,” cô nhẹ nhàng nói với người lái xe, nhận ra là mọi đôi mắt trên xe buýt đều chia vào mình.

Ba người họ bước ra ngoài và người lái xe mở khoang để hành lý bên dưới gầm xe. Ông ta hỏi khi với tay lấy túi hành lý của cô, “Cô chắc là cô muốn đi cùng với anh ta chứ? Anh ta sẽ không đánh cô chứ?”

Cô mỉm cười cam đoan với ông. “Không, không. Không phải như vậy đâu. Anh ấy sẽ không làm tổn thương gì tôi cả đâu.”

Sau khi ném cho Cage một cái nhìn náy lửa và thì thầm điều gì đó về những kẻ phóng xe bạt mạng điên cuồng, ông trở lại buồng lái của chiếc xe buýt. Một thoáng sau nó lại tiếp tục chạy trên đường cao tốc, mọi hành khách vẫn còn ngoái cổ lại từ bên trong các ô cửa để quan sát hai người bị bỏ lại phía sau.

Jenny bước bình quay mặt lại phía Cage. Cô buông phịch đồng hành lý của mình xuống. “Nào, đó thực sự là ấn tượng đấy, ông Hendren. Anh mong đợi được cái gì chứ hả?”

“Chỉ là điều mà anh muốn. Mang em ra khỏi chiếc xe buýt đó và ngăn em chạy trốn như một con thú bị sa bẫy.”

“Ồ, có lẽ đó là cái mà tôi đã thành đấy,” cô khóc, tạo cơ hội cho những giọt nước mắt dâng lên từ cái bối cảnh trong ngôi nhà của Chúa.

“Em đang nghĩ gì vậy, Jenny? Quay về Dallas và với một cái thai à?”

Hai tay cô nắm chặt lại. “Đó là một điều thật hèn hạ thậm chí là lời đề nghị.”

“Giữ nữa? Em có ý gì? Em đã định sinh đứa bé và bỏ nó sao?”

“Không!”

“Giấu nó đi à?” Anh bước về phía trước. Làm thế nào mà cô trả lời được câu hỏi tiếp theo mà hết sức quan trọng đối với anh. “Em không muốn có đứa bé phải không, Jenny? Em xấu hổ vì nó à?”

“Không, không,” cô rên lên, choàng cả hai tay qua bụng. “Tất nhiên là tôi muốn nó. Tôi thực sự rất yêu nó.”

Vai của Cage rũ xuống một cách nhẹ nhõm, nhưng giọng của anh vẫn chứa đựng cả một trời giận giữ trong đó. “Vậy thì tại sao em lại bỏ chạy một cách hèn nhát vậy?”

“Tôi đã không biết phải làm gì khác nữa. Cha mẹ anh đã nói rõ là họ không muốn tôi lón vòn quanh đó thêm bất kỳ một lúc nào nữa.”

“Và?”

“Và gì ư?” Cô giật cánh tay về hướng chiếc xe buýt vừa đi. “Không phải tất cả mọi người đều đủ gan dạ hay đủ điên cuồng để sẵn đuổi đằng sau một chiếc xe buýt Greyhound đâu. Hoặc lái xe 90 dặm một giờ trên đường cao tốc trên một chiếc mô tô cả. Tôi không thể như anh, Cage. Anh không màng tới những điều khi gió mà mọi người nghĩ về anh. Anh tự thỏa mãn với bản thân.” Cô giang rộng hai tay phía trên ngực. “Tôi không như thế được. Tôi để ý tới điều mà người ta nghĩ. Và tôi sợ.”

“Về điều gì?” anh hỏi, hất cằm một cách thách thức. “Về một thị trấn toàn những kẻ nhỏ mọn ư? Làm thế nào mà họ có thể làm tổn thương đến em? Điều tồi tệ nhất mà họ có thể làm với em là gì? Truyền miệng nhau về em ư? Khinh miệt em? Hay cái gì? Em tốt hơn hết là bỏ qua hết tất cả những kẻ đó.”

“Em sợ làm ô uế tên tuổi của Hal không? Tôi ghét việc vài kẻ đạo đức giả nghĩ xấu về anh ấy. Nhưng Hal đã chết. Anh ấy sẽ không bao giờ biết được. Và công việc mà anh ấy đang chủ định làm sẽ vẫn được tiếp tục. Bản thân em cũng đã mục kích cái mạng lưới tập trung đó rồi. Vì Chúa, Jenny, đừng tự đẩy ải bản thân mình vậy nữa. Em chính là kẻ thù tệ hại nhất của bản thân mình đấy.”

“Anh muốn tôi làm gì bây giờ? Quay lại và làm việc trong văn phòng của anh ư?”

“Phải.”

“Khoe khoang cái tình trạng của mình?”

“Hãy tự hào về nó.”

“Sinh đứa con của mình rồi chứng kiến nó sẽ bị gọi bằng một cái tên mà làm ô uế cả cuộc đời của nó à?”

Cage chỉ một ngón tay cứng như thép vào giữa ngực cô. “Bất cứ ai đặt cho đứa nhỏ này bất cứ cái tên nào mà không đẹp để thì sẽ lãnh lấy hậu quả trong suốt cả cuộc đời của hấn.”

Cô gần như bật cười với sự hung hăng của anh. “Nhưng anh sẽ không thể lúc nào cũng quần quanh để bảo vệ nó được. Thật không dễ dàng gì để đứa trẻ này sống trong cái thị trấn mà tất cả mọi người đều biết đến gốc gác của nó.”

“Sẽ là không dễ cho nó khi phải lớn lên ở một thành phố lớn nơi mà mẹ nó thậm chí còn chả biết ai. Em muốn gọi cho ai để cầu giúp hả, Jenny? Dù sao thì bất cứ một gương mặt thù nghịch nào mà em bắt gặp ở LaBota đều sẽ là những gương mặt thân thiện.”

Cô ghét phải thừa nhận rằng cái suy nghĩ về việc chuyển tới một thành phố khác mà không có nhiều tiền, không có một công việc hay một nơi để sống, cũng không bạn bè hay họ hàng thật sự làm cô sợ chết khiếp.

“Đây là không phải là lúc để em thể hiện sự kiên cường sao, Jenny?”

Đầu cô bật lên. “Anh định nói gì?” Cô gằn giọng hỏi.

“Em đã để cho những người khác quyết định thay em từ lúc 14 tuổi.”

“Chúng ta cũng dùng cái lý lẽ này cách đây vài tháng. Tôi đã cố gắng để thay đổi số phận của mình. Hãy nhìn cái mớ lộn xộn mà tôi đã gây ra xem.”

Anh trông có vẻ bức mình. “Anh nghĩ là em đã nói cuộc làm tình đó rất tuyệt mà. Em sẽ sinh đứa bé như là kết tinh của việc đó. Em có thực sự coi nó là một đồng hồ độn không?”

Cô lắc đầu và đặt hai tay lên bụng. “Không. Nó thật tuyệt vời. Tôi bị cái suy nghĩ về đứa trẻ làm cho sợ hãi. Sợ hãi và thấy có lỗi bởi sự kì diệu của nó.”

“Vậy thì hãy giữ lấy cái suy nghĩ đó. Quay về La Bota với anh đi. Hãy sinh đứa bé tuyệt vời này và cứ đặt tay lên mũi chọc tức bất cứ ai không thích nó.”

“Kể cả cha mẹ anh?”

“Hành động của họ tối nay là một sự phản chiếu của sự rũ bỏ. Khi họ nhớ về nó, họ sẽ phải suy nghĩ lại.”

Cô trầm ngâm nhìn vào khoảng không. “Tôi nghĩ là anh đã đúng. Tôi không thể tìm được một tương lai cho mình và đứa bé. Tôi phải làm thôi. Đúng không?”

Anh mỉm cười và giờ ngón tay cái lên. “Bản thân anh cũng không thể nào làm nó tốt hơn.”

“Ôi, Cage,” cô thở dài, tay chống lên hông. Cô đột nhiên thấy yếu đuối lạ. “Cảm ơn một lần nữa.”

Anh di chuyển về phía cô, đôi giày ủng của anh nghiêng trên mặt đường. Ôm lấy khuôn mặt cô vào giữa hai tay, anh trượt ngón cái qua xương gò má cô. “Em có thể tự làm điều này dễ hơn nhiều nếu em chỉ việc kết hôn với anh. Đứa bé sẽ có một người cha và mọi thứ sẽ lại đầu vào đây và hợp thức.”

“Em không thể, Cage.”

“Chắc không?”

“Chắc chắn đấy.”

“Đây sẽ không phải là lần cuối cùng anh hỏi đâu.”

Hơi thở của anh nóng và êm ái trên môi cô trước khi chúng thực sự gặp môi anh. Anh nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên đến cái miệng đang cúi xuống của anh và hôn cô một cách đầy sở hữu nhưng dịu dàng.

Vì trước đó, môi anh đã mở ra và ẩm ướt. Nhưng không giống các lần khác, lưỡi anh chạm vào lưỡi cô. Chỉ đầu lưỡi. Chỉ đủ để khiến hơi thở của cô nghẹt lại trong cổ họng và trái tim cô đập điên cuồng. Chỉ đủ để khiến ngực cô cương lên đáp ứng ngay tức thì.

Anh kéo đầu lưỡi mình qua lưỡi cô trong một cử động lưỡi nhấc. Rồi anh rút ra và cô muốn nữa. Khi anh bước khỏi cô và nắm lấy cánh tay cô để kéo cô về phía chiếc xe con, cô rung mình vì thiếu hơi ấm từ cơ thể của anh.

Anh để hành lý của cô vào ghế sau của chiếc Corvette một cách tốt nhất anh có thể làm. “Việc đầu tiên trong những điều phải làm là tìm cho em một nơi nào đó để sống,” anh lưu ý khi họ bắt đầu đi xuống con đường phía dưới.

Không biết làm sao mà cánh tay cô nằm trên phía trên đùi anh. “Có bất kỳ ý tưởng nào không?” cô lo lắng hỏi.

“Em có thể chuyển đến ở cùng anh.”

Đôi mắt họ khóa vào nhau ngang qua tấm chắn. Ánh mắt anh dò xét và ranh mãnh; của cô thì trừng lên đe dọa. “Gợi ý tiếp theo.”

Anh cười một cách khoái trá. “Anh nghĩ là anh có thể sắp xếp được với Roxy.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Roxy Clemmons ư?” Jenny hỏi, giật tay cô ra khỏi đùi anh.

“Phải. Em biết cô ấy à?”

Chỉ cái danh thôi, Jenny nghĩ một cách cạnh khóe. Cái danh tiếng về cô ta như là một trong những khách hàng của Cage. “Em đã từng nghe về cô ta.” Cô quay đầu hướng tia nhìn ra phía ngoài cửa sổ xe. Sự thất vọng và chán ngán cứ như acid dâng lên trong miệng cô.

Anh đã hôn cô với một sự thân mật hết sức ngọt ngào. Cái ôm của anh thật ấm áp và chứa đầy sự chở che. Cô đã thích khi anh chạm vào cô, thậm chí còn thích hơn khi được hôn. Nhưng anh đã không làm gì với cô như cái mà anh đã làm với hàng trăm người đàn bà khác. Nụ hôn của anh có lẽ truyền sức nóng vào đầu cô, nhưng kiểu đam mê đó lại không phải là một trải nghiệm mới mẻ gì đối với anh. Nụ hôn điêu luyện của anh chỉ có thể được hoàn hảo sau hàng giờ thực hành.

Chả lẽ số phận của cô là phải trở thành một trong những người đàn bà của Cage Hendren? Có phải Anh định đưa cô vào cái nhà chứa đó, ép buộc cô ở dưới một mái nhà, nơi mà cô sẽ luôn bị quấy rầy bởi các cuộc thăm viếng?

“Em có vẻ không nhiệt tình lắm về cái ý tưởng đó,” anh nói.

“Em không có nhiều lựa chọn phải không?”

“Anh đã đưa ra cho em một lựa chọn. Em đã từ chối nó mà.”

Cô ngồi yên như tượng. Cô giận dữ và không thể thực sự xác định được nguyên do. Tại sao cô lại cảm thấy tức tối và bị sỉ nhục? Cô chắc chắn là không có bất cứ điểm chung gì với những người đàn bà của nhà Clemmons. Có một sự khác biệt rõ ràng giữa họ.

Jenny Fletcher không phải là một trong số những người đàn bà của Cage... vẫn chưa.

Có phải cô đang vô thức chấp nhận cái suy nghĩ là họ sẽ trở thành tình nhân không? Tại sao? Vì anh đã hôn cô vài lần à? Vì cái đêm ở Monterico đó? Hay vì cô lúc nào cũng cảm thấy một sức cuốn hút không gì lay chuyển được đối với anh? Nó khiến cô hoảng sợ và cô cố chống lại nó. Cho đến tận thời điểm này.

Tốt thôi, nếu anh nghĩ là cô sẽ gia nhập vào cái danh sách những người đàn bà khác của anh thì anh sẽ phải suy nghĩ lại. Roxy Clemmons và quá nhiều người đàn bà khác cứ như những mắt xích trong cả một xâu chuỗi của những cuộc gặp gỡ nhục cảm xuyên quốc gia. Có lẽ do cô đi ra từ cái bóng thanh tao với Hall nên giờ Cage quan tâm đến cô là một điều công bằng. Anh không thể nào phạm thêm lỗi lầm.

Họ không nói gì để nhắc lại chuyến đi đó. Những còn đường trong thị trấn vắng hoe lúc họ về tới La Bota. Cage đẩy chiếc xe của anh vào bãi đỗ có nhiều dãy căn hộ và tắt động cơ. “Gì vậy?” Jenny hỏi.

“Địa chỉ mới của em, anh hy vọng là vậy. Đi nào.” Anh dẫn cô lên một căn phòng có một chiếc biển Quản lý gắn phía đằng trước cửa.

Anh rung chuông. Họ có thể nghe thấy tiếng của Johnny Carsown vọng qua các bức tường thì thầm với nhân viên của ông ta. Khi cánh cửa mở ra, Jenny đối mặt ngay với Roxy Clemmons. Người đàn bà này nhìn cô một cách tò mò, rồi quay sang Cage. “Chào, Cage.” Nụ cười cô ta nhá lên cho Cage khiến Jenny ghen lại. “Có chuyện gì vậy?”

“Chúng tôi có thể vào không?”

“Chắc chắn rồi.” Không nói thêm một lời Roxy đứng sang một bên và giữ cánh cửa mở ra cho họ. Sau khi đóng nó lại, cô ta đi tới chỗ tivi và vặn cho mọi âm thanh giảm xuống.

“Tôi xin lỗi vì phải làm phiền cô muộn thế này, Roxy,” Cage bắt đầu.

“Đừng có điên thế, anh biết là anh luôn được chào đón vào bất cứ lúc nào mà.”

Tim của Jenny thất lại và ánh mắt của cô cảm xuống sàn nhà.

“Roxy, đây là Jenny Fletcher.”

“Ồ, tôi biết. Chào, Jenny. Thật vui khi gặp cô.”

Sự thân thiện cởi mở của cô ta làm Jenny ngạc nhiên và cô ngẩng đầu lên. “Tôi cũng vậy, cô Clemmons.”

Roxy cười. “Gọi tôi là Roxy là được rồi. Hai người có muốn uống thứ gì không? Tôi có bia lạnh đấy, Cage.”

“Nghe thật tuyệt.”

“Còn Jenny?”

“Uh, thôi, cảm ơn.”

“Cô ca nhé?”

Cô không muốn tỏ ra bất lịch sự nên cô trả lời với một nụ cười héo hắt. “Vâng, vậy cũng được, một lon cô ca.”

“Ngồi xuống đi và cứ tự nhiên như ở nhà.”

Roxy quay về phía lối đi nhỏ dẫn ra nhà bếp. Cặp hông của cô ta thật đầy đặn và săn chắc trong chiếc quần jean bó sát. Bộ ngực đầy khiêu gợi đung đưa một cách tự do bên dưới chiếc áo đầm mờ hôi. Cô ta đi chân trần. Mái tóc màu đồng trông bù xù, nhưng lại thật hấp dẫn. Cô ta trông giống như thể vừa mới thức giấc lẫn vừa là phong cách của cô ta. Đúng là loại đàn bà mà một người đàn ông có thể sụp xuống và vui vẻ cùng, phong thái của một người tình. Thân thiện, mến khách, ấm áp và nồng nhiệt. Cái suy nghĩ đó khiến cổ họng Jenny ứ lên đến buồn nôn.

Cage đã an tọa trên ghế sofa và lật vài trang quyển Cosmopolitan mà Roxy đã bỏ lại đó. “Ngồi đi, Jenny,” anh nói, để ý là cô vẫn còn đứng một cách lúng túng giữa phòng.

Thật không dễ dàng gì, như thể là cô có thể làm vậy bản chiếc áo sơ mi nếu cô không cẩn thận, cô hạ thấp mình xuống chiếc ghế. Cage trông thật vui vẻ. Và điều đó khiến cô phát cáu.

Roxy quay lại với các đồ uống, và sau khi Cage uống một ngụm dài từ cốc bia, anh nói, “Em còn bất cứ chỗ trống nào không? Bọn anh cần một căn hộ!”

Roxy ném một cái nhìn chết lạng về phía Jenny, rồi đôi mắt của cô ta trở lại với Cage. “Có chứ, thật là tuyệt, chúc mừng. Nhưng có vấn đề gì với ngôi nhà của anh thế?”

Anh cười. “Không có gì mà anh biết cả. Anh nghĩ em đã hiểu lầm rồi. Jenny sẽ sống một mình trong căn hộ đó.”

Jenny có thể giết chết Cage vì đã khiến cho nó nghe như là cả hai bọn họ đang sống cùng với nhau. Hai má cô đỏ bừng lên. Giờ khi anh làm rõ tình huống đó, cô lại nhìn thấy vẻ nhẹ nhõm của Roxy. Chắc chắn là Roxy phải rất vui khi anh sẽ không chuyển tới với một cô tình nhân khác ngay dưới mũi cô ta. Nhưng tất cả biểu hiện mà Jenny nhìn thấy trên gương mặt của Roxy chỉ là sự thất vọng về sự hiểu lầm của mình.

“Ồi!” Cô nhìn về phía Jenny và mỉm cười. “Cô thật may mắn. Tôi còn một căn phòng ngủ vẫn để trống.”

Jenny mở miệng định nói, nhưng Cage đã xen ngang trước cả cô. “Căn phòng ngủ đó rộng thế nào? Jenny sẽ sinh con. Căn phòng có đủ để đặt một chiếc nôi không?”

Phản ứng của Roxy về cái mẩu tin đó là sự sững sờ. Miệng cô ta há ra một lúc khi cô ta nhìn Cage chăm chăm. Khi cô ta quay lại phía Jenny, mắt cô ta di chuyển một cách chính xác xuống phần giữa người vẫn còn phẳng lì của Jenny.

“Em không có bất cứ hạn chế nào về việc thuê mướn đối với những đứa trẻ phải không?” Cage hỏi.

“Không. Chết tiệt, không.” Hiển nhiên là Roxy cố tự chủ và đặt mọi thứ cho phù hợp với hoàn cảnh của họ. Cô ta cúi xuống và trượt đôi chân trần vào đôi xăng đan. “Đi xem căn hộ nào và hai người có thể quyết định xem nó có phải là cái hai người đang cần hay không.”

“Nó có một vị trí rất tốt,” cô nói qua vài vài phút sau đó khi họ theo cô ta đi xuống lễ đường giữa các tòa nhà. Cô ta lấy chìa khóa của căn hộ trống từ phòng ngủ trong khu nhà của cô, nơi chứa các khu văn phòng. “Riêng tư và yên tĩnh, nhưng không hề cô lập nên cô không cần sợ phải sống một mình ở đây đâu, Jenny.” Cô ta nói luyên thuyên về sự thú vị của khu nhà, chỉ ra các chỗ phơi phóng và khu bể bơi.

Jenny không lắng nghe. Cô đang ném những cái nhìn chết người về phía Cage vì đã buột miệng nói ra cái tình trạng của cô cho người. . . người đàn bà này. Đến sáng thôi là mọi người trong cả thị trấn sẽ biết là cô đang có thai.

“Chúng ta đến rồi.” Roxy mở khóa căn hộ và dẫn họ vào bên trong. Cô ta bật công tắc đèn. “Phew! Nó hơi ngọt ngào một tẹo. Tôi đã không mở nó kể từ lúc đám thủy thủ và họa sĩ dọn khỏi đây.”

Căn hộ có mùi thuốc tẩy và mùi sơn mới, nhưng Jenny không quan tâm đến điều đó. Nó sạch sẽ, không có chút vết bẩn nào.

“Tất nhiên đây là phòng khách. Cô có một cái bếp ở đây.” Roxy dẫn Jenny đi qua một cánh cửa mái như trong căn hộ của cô ta. Cả khu nhà đều sạch sẽ và sáng sủa. Jenny mở tủ lạnh. Nó cũng sạch trơn.

Họ đi một vòng quanh căn hộ, cũng không lâu lắm. Chỉ có một phòng tắm và phòng ngủ ngoài phòng khách. “Giá thuê là bao nhiêu?” Jenny hỏi.

“Bốn trăm một tháng cộng với điện nước.”

“Bốn trăm ư?” Jenny rít lên. “Tôi e là- ”

“Không có đồ đạc gì à?” Cage hỏi, xen ngang vào.

“Ồi, Jeez,” Roxy nói, vỗ tay lên trán. “Tôi quên mất. Những căn không có đồ đạc là 250.”

“Nghe có vẻ hợp lý hơn,” Cage nói.

Jenny tính toán mức thu nhập và các chi phí. Cô có thể thu xếp được nếu cô tiết kiệm. Bên cạnh đó, căn hộ này còn tốt hơn một trong những căn hộ trong khu công nghiệp của thị trấn, và các lựa chọn của cô lại rất hạn hẹp. Cô thật may mắn khi tìm được một căn hộ có sẵn như thế này. Cô gắng quên đi rằng cô sẽ phải sống cách xa tách biệt với một trong những cô tình nhân của Cage, cô nói, “Tôi có cần phải kí tên vào một bản hợp thuê nhà không?”

“VẬY là cô sẽ lấy nó chứ?” Roxy hỏi.

“Phải, tôi nghĩ là vậy,” Jenny trả lời, tự hỏi tại sao người đàn bà kia trong lại hết sức vui mừng như vậy.

“Tuyệt. Tôi rất mừng là cô sẽ là hàng xóm của tôi. Đi nào, quay trở lại văn phòng thôi.”

15 phút sau, Jenny đã cầm trong tay chìa khóa của căn hộ và một bản sao của hợp đồng thuê nhà. “Cô có thể chuyển tới vào ngày mai. Buổi sáng tôi sẽ qua đây và dọn dẹp nó một chút.”

“Cám ơn.” Cô và Roxy bắt tay nhau. Cage hộ tống Jenny ra ô tô, nhìn cô ngồi vào chiếc ghế đằng trước, và rồi quay về phía Roxy, người vẫn đang đứng bên cánh cửa trước đang mở của căn hộ.

“Cám ơn vì căn hộ cho thuê.”

“Anh chỉ đặt tôi vào thế đã rồi thôi,” Roxy nói, mỉm cười với anh. “Anh sẽ cho tôi biết nốt chi tiết của ‘vụ thu xếp này’ hay là tôi sẽ phải sử dụng trí tưởng tượng của mình đây?”

“Tò mò à?”

“Đúng một cách chết tiệt.”

Anh cười lớn. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Cám ơn về mọi thứ.”

“Đừng đề cập đến nó nữa. Bạn bè là để làm gì?”

Anh hôn nhanh lên môi cô và vỗ nhẹ lên hông cô trước khi quay bước và ngồi vào xe cùng với Jenny. Cô vẫn ngồi một cách nghiêm trang như một bức tượng, đầu hướng thẳng về phía trước, mũi tên của lòng đổ kị đang xuyên qua ngực cô.

Cô không nghe lõm cuộc đối thoại bên cánh cửa đó, nhưng cô đã nhìn thấy cách họ mỉm cười với nhau và Cage đã cúi xuống hôn cô ta như thế nào. Sự âu yếm dễ dãi khi họ chạm vào nhau đã bẻ gãy sự bình tĩnh của Jenny. Bất chấp việc cô tự nói là không quan tâm, nhưng trái tim cô đang từ từ vỡ đôi.

“Việc đầu tiên trong buổi sáng là chúng ta sẽ chuyển đồ đạc vào,” Cage bắt đầu nói.

“Anh đã làm mọi việc rồi. Em không thể yêu cầu anh - ”

“Em không đòi hỏi anh, được chứ?” anh bức mình nói. “Anh tự nguyện. Tôi nay hãy liệt kê ra mọi thứ mà em cần.”

“Em sẽ không thể chi tiêu nhiều. Chỉ những thứ cần thiết thôi. Tiện thể, chúng ta đang đi đâu vậy?” Cho đến tận lúc đó, cô vẫn không nhớ ra là tối nay cô vẫn chưa có nhà. Cô sẽ ở đâu cả đêm chứ?

“Anh đã không nghĩ là em lại muốn quay trở về chỗ cha xứ.”

“Không.”

“Em có thể về nhà với anh.”

“Anh không có căn phòng nào cả.”

“Trong ngôi nhà rộng lớn đó ư?”

“Chỉ có một chiếc giường.”

“Thì sao? Trước đây chúng ta đã từng chia sẻ với nhau một chiếc giường.” Một lời nhắc nhở nhẹ nhàng và được nói ra bởi một giọng đã khàn đi. Cô không để ý. Vài giây sau anh thở dài và nói, “Anh sẽ đặt cho em một phòng trong nhà nghỉ.”

Ngay lập tức anh dừng xe ngay dưới cổng của một khu nhà nghỉ. “Đợi ở đây nhé.”

Jenny quan sát anh đi vào cái hành lang sáng đèn đỏ. Bất chấp cái tấm kính dày ở phía đằng trước, cô vẫn nhìn thấy viên thư ký trực đêm thả đôi chân của hân khỏi chiếc bàn và đặt quyền tiêu thuyết trình thắm của hân sang một bên. Nụ cười tươi tắn và cái bắt tay vồn vã của hân cho thấy rõ ràng là hân đã nhận ra Cage.

Hắn thậm chí còn không yêu cầu Cage ký vào biên bản thuê phòng, mà ngay lập tức với lấy một chiếc chìa khóa phòng và ném qua mặt quầy. Nghiêng người về phía trước một cách bí ẩn, tư thế chỉ-có-đàn-ông-chúng-ta-biết-với-nhau-thôi, hân nói gì đó mà khiến Cage lơ đãng xua tay gạt đi.

Gã lễ tân liếc mắt qua cửa về phía chiếc xe con. Jenny nhìn thấy cái vẻ ngạc nhiên của hân khi hân nhận ra cô. Mỉm cười với Cage, hân đưa ra một nhận xét khác khiến lông mày của Cage nhướng lên trong cái quắc mắt giận dữ. Hân vẫn còn đứng ở đó khi anh quay về phía chiếc xe sau khi quăng cho hân một câu chúc ngủ ngon hết sức lố lăng.

“Hắn đã nói gì vậy?”

“Không có gì cả,” Cage rít qua kẽ răng.

“Hắn đã nói cái gì đó. Em đã nhìn thấy.”

Cage không trả lời, mà lái thẳng xe tới khu phòng mà thậm chí không cần phải kiểm tra số phòng trên các cánh cửa. Anh dừng chiếc xe một cách đột ngột và giận dữ tắt máy.

“Trước đây anh đã từng tới đây,” Jenny nói theo cảm tính.

“Jenny - ”

“Đúng không?”

“- xuống đi.”

“Có đúng không?”

“Có thể.”

“Thường xuyên?”

“Phải.”

“Với phụ nữ?”

“Phải!”

Ngực cô dâng lên với cơn giận ứ đầy trong tim. Cô hầu như không thể nói gì, thật đau khi cổ hít cho đủ không khí. “Anh đã mang phụ nữ tới đây để giao dịch và đó là cái mà viên lễ tân nghĩ là em sẽ làm với anh. Hắn đã nói gì về em?”

“Không quan trọng cái mà hắn - ”

“Quan trọng với em,” cô kêu lên. “Hãy nói với em.”

“Không.”

Anh chui ra khỏi xe và kéo mấy chiếc túi của cô từ ghế đằng sau. Không đợi xem là cô có đi theo hay không, anh xăm xăm đi về phía cánh cửa của căn nhà nghỉ và mở khóa. Anh quăng đồng hành lý lên chiếc giá trong căn phòng để đồ và búng ngón tay lên chiếc đèn.

“Hắn đã nói gì vậy?” Jenny gắng hỏi từ bậc thềm cửa.

Cage xoay người lại và nhìn cái vẻ cương quyết của cô. Cô trông mệt mỏi và mắt bình tĩnh, giận dữ và tổn thương. Mái tóc cô rối bời và hai gò má cô tái nhợt. Đôi mắt cô thăm lại một màu tím mệt mỏi. Miệng cô hơi run. Cô trông giống như một đứa trẻ đi lạc và một người lính bất khuất.

Anh Chưa bao giờ lại muốn cô hơn thế này. Nhưng anh không thể có cô và đó là thứ duy nhất chăm ngời cho cơn giận của anh. Cô là của anh, mẹ kiếp, nhưng anh lại không thể công khai điều đó. Anh cần cô cũng nhiều như cô cần anh, nhưng tình thế này buộc họ phải ở riêng. Anh đang phải đánh đổi thứ yêu thương nhất cho cái đêm trong thiên đường đó. Niềm khao khát có được cô lại đang biến cuộc sống của anh như trong địa ngục.

Muốn làm đau cô nhiều như anh đang đau, anh bắt ngờ quát lên. “Được thôi, cô Fletcher. Em muốn biết anh ta nói gì chứ gì? Anh ta nói lần này thì tôi sẽ là kẻ nắm giữ vận mệnh kế thừa của gia đình đấy.”

Cô cắn chặt môi để ngăn tiếng hét tổn thương. Sự phẫn nộ dâng lên trong cô, chỉ trực thoát ra ngoài. Cage là nơi duy nhất để trút nó.

“Anh đã thấy cái mà anh đã làm chưa?” cô khóc. “Anh thông báo cho Roxy Clemmons, kẻ mà mọi người đều biết là một trong những ả đàn bà của anh, rằng tôi có thai. Giờ anh lại mang tôi tới một nhà nghỉ nơi mà anh thường xuyên đưa những người phụ nữ khác đến. Ngày mai thôi là cả thị trấn sẽ biết là tôi đã ở đây với anh. Phải, tôi không muốn bị kéo từ cái ổ này tới cái ổ khác như một phần thưởng. Tôi không muốn bất cứ ai hiểu lầm tôi là một trong những cô tình nhân của anh, Cage.”

“Tại sao? Bởi vì tôi quá xấu xa ư? Em không muốn kết giao với cái gã hoang đàng, một kẻ vô đạo mà không ai kiểm soát nổi, kẻ luôn gây rắc rối, kẻ mà tội lỗi luôn xúng xoảnh bên cạnh, lúc nào cũng cặp kè với những người đàn bà chả ra gì phải không?”

Anh tiến về phía cô với dáng vẻ của một kẻ cướp. Cô cố lui khỏi anh, nhưng vị vương vào chiếc váy. “Em không định nói như vậy.”

“Quý tha ma bất nếu em không như vậy,” anh gầm gừ. “Ồ, em đã rất đúng khi cần trọng với những nơi mà tôi có dính dáng tới. Tôi tội tệ. Tôi phải vậy. Đề tiện.” Một bàn tay vươn ra và ôm lấy sau đầu cô. Những ngón tay khỏe mạnh đó xục vào mái tóc cô và kéo đầu cô ra phía sau. “Bởi vì tôi đã mang rất nhiều đàn bà tới căn phòng này, nhưng tôi chưa bao giờ muốn ai nhiều như tôi muốn em cả.”

Anh ôm xiết chặt cổ tay cô bằng bàn tay còn lại và kéo tay cô xuống. “Không!” cô hét lên khi cô nhận ra ý định của anh. Cô kéo tay ra, nhưng anh không buông. Anh đẩy nó quá hông anh và buộc nó thẳng ra áp vào cơ thể anh, ép chặt, để chắc chắn là cô cảm nhận được cái bằng chứng rõ rệt của cái vật đang bị khuấy động đằng sau chiếc khóa quần jean của anh.

“Em đã thấy anh muốn em nhiều thế nào chưa. Anh đã muốn em trong cả một thời gian dài và anh mệt mỏi vì cứ phải che giấu sự thật. Giờ, điều đó khiến em sợ hãi ư? Phát ốm à? Ghê tởm? Nó có khiến em muốn van xin không? Thét lên? Hay lại trốn vào nhà của người linh mục cho an toàn?” Anh tự đặt mình vào lòng bàn tay cô. “Sao, đó chỉ mới là một cái chạm thôi. Jenny, bởi vì đây là cách mà nó luôn vậy.”

Anh hôn cô mà không hề gượng nhẹ. Tháo bỏ toàn bộ cảm xúc của anh, xoắn môi mình trên môi cô, nghiêng đầu sang một bên rồi lại qua bên kia. Lưỡi anh thọc sâu vào, rút ra, rồi lại từ từ chìm lại vào miệng cô, đòi hỏi sự đáp lại.

Rồi anh buông cô ra cũng nhanh như khi anh chớp lấy cô. Anh giật mạnh cánh cửa và kéo nó đóng lại đằng sau anh với một tiếng sầm vang dội.

Jenny lao đảo bước tới giường và ngồi thụp xuống. Cô cố phủ nhận là cô đã thất vọng khi anh không kết thúc cái điều mà anh đã bắt đầu. Cơ thể cô yếu ớt và dao động với khát khao. Gom lại chút sức lực, cô lê chân vào phòng tắm và cởi quần áo ra. Cô tránh nhìn vào chiếc gương, không muốn nhìn thấy những màu sắc trên hai má hay những vết lằn hồng hào trên ngực cô.

Vòi nước thì nóng và tuôn xối xả, quất vào người rất buốt giống như một hình phạt mà cô xứng đáng phải nhận. Những tia nước từ chiếc vòi tuôn trên làn da cô giống như những mũi kim. Cái cảm giác râm ran vẫn theo cô đến tận lúc cô trông vào người chiếc áo ngủ lấy từ hành lý của cô và kéo nó lên. Cô trèo lên giường và cố nhắm chặt mắt lại, hy vọng là điều đó sẽ đóng chặt được tâm tư cô.

Nhưng nụ hôn đó quá gần để có thể gạt nó ra khỏi suy nghĩ. Cô vẫn còn cảm nhận được hương vị của anh trên môi mình, vẫn cảm thấy cái vật nóng bỏng của anh chọc vào tay cô, vẫn nhớ đến cái nhịp điệu của nụ hôn khi lưỡi anh đẩy vào sâu, áp vào lưỡi cô.

Khi tiếng điện thoại vang lên sát bên tai, cô nhảy dựng dậy nhanh như chớp. “Xin chào.”

“Anh xin lỗi.”

Cả hai đều không nói được điều gì trong cả một lúc dài nặng nề. Ngực Jenny run lên với cảm xúc bên dưới bộ đồ ngủ bằng vải phin. Cô kẹp ống nghe giữa má và vai như lúc cô nghiêng đầu về phía Cage. “Được rồi.”

“Anh đã mất bình tĩnh.”

“Em đã kích động anh mà.”

“Hôm nay Chúng ta đã trải qua một thử thách.”

“Cả hai chúng ta đều dễ kích động.”

“Anh có làm em bị đau không?”

“Không, tất nhiên là anh không làm em đau rồi.”

“Anh đã rất hung tợn.” Giọng anh chùng xuống. “Và thô lỗ.”

Cô nhìn xuống tay như thể nhìn được một dấu vết gì ở đó. Cô nuốt xuống. “Em đã sống sót.”

“Jenny?”

“Gì vậy?”

Sự Im lặng kéo dài một lúc lâu. “Anh xin lỗi vì đã hôn em. Anh chỉ xin lỗi về cách mà anh đã hôn em thôi.” Anh hạ thấp giọng, rồi thêm vào, “Và nếu em từng có bất cứ nghi ngờ nào về cách anh cảm nhận về em, thì giờ nó không còn là một bí mật nữa.”

Được ve vuốt một cách dịu dàng nhưng cấp bách, giọng của anh, cổ họng cô rất bỏng với cái nhu cầu cần được khóc thét lên. “Em chưa sẵn sàng để nghĩ về điều đó, Cage. Quá nhiều thứ đã xảy ra.”

“Anh biết, anh biết. Hãy ngủ đi. Giấc ngủ muộn màng. Văn phòng sẽ đóng cửa vào ngày mai. Anh sẽ đón em, đưa em đi ăn sáng rồi đi mua sắm. Hãy sẵn sàng vào lúc 10h đúng nhé.”

“Okay.”

“Ngủ ngon, Jenny.”

“Ngủ ngon, Cage.”

* * *

“Chào buổi sáng, Jenny.”

“Hm?”

“Anh đã nói chào buổi sáng.”

Jenny ngáp dài trong chiếc gối, duỗi dài người bên dưới chiếc chăn, và cố gắng mở mắt. Rồi cô bất ngờ bật dậy. Cage đang ngồi trên mép giường cô, mỉm cười nhìn xuống cô. “Chào mừng quay lại vùng đất của sự sống.”

“Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ mười rồi. Anh đã tới từ lúc đồng hồ điểm đúng 10h, gõ cửa, và không nhận được một câu trả lời nào. Anh đã phải tới chỗ lễ tân để lấy một chiếc chìa khóa dự phòng và tự mình mở cửa.”

“Em xin lỗi, cô nói, vén mái tóc ra khỏi mắt.” Cô bắt đầu đỏ mặt dưới cái nhìn chòng chọc cháy bỏng của anh xuống cái đồng lộn xộn từ gác ngủ của cô và di chuyển cao hơn lên phía ngực cô. “Em đã rất mệt mỏi.”

“Đói không?”

“Sắp chết đến nơi rồi.”

“Anh sẽ gọi bữa sáng trong tiệm cà phê trong lúc em mặc đồ.” Anh thả một nụ hôn gió lên chóp mũi cô trước khi nhấc mình khỏi chiếc giường.

“Em sẽ ra đó ngay,” cô gọi với theo khi anh đóng cánh cửa đằng sau mình.

Cô trông tươi tắn và khỏe khoắn khi cô tham gia với anh 20 phút sau đó ở tiệm cà phê. Cô đóng bộ trong một chiếc váy đơn giản và một chiếc áo sơ mi, nhưng buộc thêm một dải khăn có họa tiết ở eo bên dưới cánh tay. Cô đi một đôi giày thấp bằng da có buộc ở mắt cá chân mà thu hút ngay sự chú ý của Cage khi cô đi ngang qua căn phòng ăn bữa bộn về phía anh.

Anh biết cô đã lấy một trong những hóa đơn chi trả đầu tiên của cô và dùng nó để trang bị cho tủ quần áo. Cô ăn mặc tinh tế hơn so với khi cô còn đính ước với Hal.

“Em đến muộn à?”

“Thức ăn của em mới được mang ra thôi. À nhân tiện, đôi giày của em thật tuyệt.”

“Chúng mới được mua đấy,” cô lơ đãng nói, nhìn những chiếc đĩa thức ăn vừa được đặt lên cho mình. “Tất cả chỗ này là của em sao?”

“Phải.”

“Anh không mong là em sẽ ăn hết đấy chứ?”

“Anh mong là em sẽ giải quyết phần lớn nó. Ăn đi nào. Anh sẽ quan sát cuộc tấn công của chúng ta.”

“Anh không ăn à?” cô hỏi, trái chiếc khăn ăn lên đùi.

“Anh đã ăn trước rồi.” Đầu anh cúi xuống tấm đệm viết nơi mà anh đang đặt cái danh sách những đồ gia dụng trong nhà mà cô cần phải mua.

Jenny sững ra với cái hình ảnh đáng mến mà anh tạo ra. Có tới hàng ngàn tia sáng vàng, nâu và tàn tro trong mái tóc anh, nhưng tất cả chúng chỉ là điểm trang trí cho cái màu vàng sẫm của mái tóc dày bù xù và rối tung vì gió của anh.

Cầm và má anh đã được cạo sạch râu và cái mùi nước hoa cologne sực nức át cả mùi ngào ngạt của cà phê mà người bồi bàn vừa rót vào cốc của Jenny. Đôi lông mày màu hung của anh nhấn lại với sự tập trung.

Anh mặc quần jean và áo sơ mi thể thao, nhưng có một chiếc áo khoác da lụa vắt ngang lên phía sau ghế ngồi của anh. Thật là một cách phối hợp trang phục kì quặc, và chỉ có một người đàn ông duy nhất kẻ đã trắng trợn phá vỡ tất cả các quy tắc thông thường mới có thể làm được điều đó.

Anh phục sức lộng lẫy theo một cách gọi cảm đầy nguy hiểm. Jenny biết được sức lôi cuốn của anh có thể nguy hiểm tới mức nào. Nó lôi một người phụ nữ ra khỏi chiếc vỏ của mình cho đến khi cô ta nhận ra được bản thân mình nhiều hơn. Jenny phải cố dẫn dụ dây mình xuống trước khi cô có thể cắn được chút thức ăn nào.

Khi cô đã giải quyết bữa sáng đủ để làm vừa lòng anh, anh đã thảo xong cái hành trình dạo phố của họ. “Nhớ lưu ý đến cái ngân sách của em đấy,” cô nói khi anh liệt kê ra những cửa hàng mà họ sẽ tới.

“Có lẽ ông chủ của em sẽ trao cho em một đề xuất.”

Cô dừng lại trên đường đi tới chỗ xe của anh và quay lại đối diện anh. Cầm cô chìa ra một cách bướng bỉnh. “Thăng thẩn đi, Cage. Em sẽ không chấp nhận sự cứu tế của anh đâu.”

“Em sẽ kết hôn với anh chứ?”

“Không.”

“Vậy thì im nào và đi thôi.” Anh giữ cánh cửa chiếc xe Corvette mở cho cô và cô biết lí luận thêm nữa cũng vô ích. Khi nào tới chỗ mua sắm cô sẽ phải tự mình đi chọn xem cái nào cô có thể mua và cái nào cô không thể.

Anh có cái thị hiếu thật xa hoa và mọi thứ cô thích chính xác là cái mà cô sẽ lựa chọn với mức giá không đáng kể. “Em không thể trả cho cái ghế sofa này được. Cái kia chỉ bằng nửa giá thôi.”

“Nó xấu như ma ý.”

“Cần phải tính toán mà.”

“Nó cứng vànhư cái thùng vậy. Cái này có lót nệm chân chắc và rất tiện lợi.”

“Chính vì thế nên nó mới đắt. Tiện nghi và đệm lót không phải là cái quan trọng.”

Nụ cười của anh như quý sa tăng và giọng nói thì léo nhéo cạnh khóe. “Tất cả điều đó thì còn phải phụ thuộc vào cái mà em sẽ làm trên chiếc sofa này.”

Người phục vụ bán hàng đứng đủ gần để nghe lỏm được cười khúc khích, nhưng lấy lại ngay khuôn mặt nghiêm trang khi Jenny quay lại và nhìn anh ta chăm chú. “Tôi sẽ lấy chiếc kia,” cô nói với thái độ kiêu kì, nghiêm túc.

Họ cũng có cùng cái luận điệu tranh cãi đó về chiếc giường, ghế, bàn ăn, rèm cửa, đĩa bát, và nồi niêu xoong chảo, thậm chí cả cái vận đồ hộp. Trong mọi trường hợp, anh đều hỏi thúc cô trả cho những đồ đạc có chất lượng tốt nhất. Cô đã keo kiệt một cách cứng rắn.

“Mệt à?”

Cô đang ngả đầu tựa vào lưng ghế của chiếc xe. “Vâng,” cô thở dài. “Em chắc là sẽ không bao giờ chuyển khỏi căn hộ này. Em không thể đi như thế này lại nữa.”

Anh bật cười. “Anh sẽ sắp xếp mọi thứ mà chúng ta đã mua sẽ được chuyển tới chiều nay. Chỉ đến chấp tôi thôi là căn hộ đó sẽ đủ đầy như một căn nhà ấm cúng.”

“Làm thế nào mà anh thu xếp để mọi thứ đều được gửi tới ngày hôm nay chứ?”

“Hồi lộ, đe dọa, bom thư, bất cứ cách gì mà anh có thể.”

Anh mỉm cười một cách ranh mãnh, nhưng cô tin tưởng anh.

“Cái đó nhìn giống xe của em!” Cô ngồi thẳng lại khi anh dừng xe trước căn hộ của cô.

“Nó đúng là xe của em,” Cage ơ hờ nói khi giúp cô bước khỏi chiếc xe Corvette.

“Sao nó lại ở đây được thế?”

“Anh đã đưa nó tới đây.” Anh mở cánh cửa đóng kín của cô và cúi xuống để móc chùm chìa khóa bên dưới tấm thảm sàn nơi anh đã chỉ thị cho người lái xe thuê để chúng ở đó. Anh đưa chùm chìa khóa cho cô. “Anh thực sự nghĩ nó là một phương tiện không phải tuyệt nhất, nhưng anh biết là em đã gắn bó với nó.”

Cô trông hết sức buồn khổ. “Cage, em đã không muốn lấy bất cứ thứ gì từ cha mẹ anh cả.”

Chống tay lên hông, anh nói, “Vi Chúa, Jenny, họ đã tặng em chiếc xe này như một món quà cách đây một năm. Tại sao họ lại cần tới 3 chiếc xe – của họ, Hal, và của em – trong gara khi mà Mẹ thì thậm chí không bao giờ lái xe chứ?”

Cô đi về phía chiếc xe và đẩy anh sang một bên để cô có thể chui vào. “Em sẽ lấy lại nó.”

Anh cúi xuống và thò đầu vào khung cửa sổ đang mở sau khi cô đóng cánh cửa. “Vậy anh sẽ nhận được sự đền đáp của em về việc vận chuyển này,” anh nhắc cô bằng cái giọng đều đều.

Bằng một sự đầu hàng mệt mỏi, cô tựa đầu vào vô lăng. “Một tối hậu thư.”

“Đúng vậy.”

Vừa tức vừa buồn cười với chính mình, cô để anh dẫn cô vào trong căn hộ. Roxy đã thực hiện đúng lời hứa của mình. Các cửa sổ đều đã được mở và không khí trong đã lành tràn ngập căn phòng ngột ngạt của họ.

Khoảng nửa giờ sau thì các đồ đạc của cô mua bắt đầu được đưa tới. “Ồi, anh đã đã nhầm rồi!” Jenny kêu lên khi cô mở cánh cửa để nhận chuyển hàng đầu tiên.

“Không có sự nhầm lẫn nào cả đâu, quý cô. Xin lỗi.” Người đàn ông chuyển điều xi gà to tướng của mình từ bên này sang bên kia khoe miệng và thần nhiên lướt qua cô khi ông ta mang vào một chiếc ghế. “Mang ghế xô pha vào đi,” ông ta thét lại đằng sau với những người trợ thủ, những người đang trôi xuống khỏi chiếc xe.

“Nhưng đợi đã, cái đó không đúng.”

“Nó là cái được ghi trên phiếu.” Ông ta ngồi xuống chiếc ghế và đưa cho cô tờ hóa đơn xanh.

Mất cô nhanh chóng lướt qua tờ hóa đơn, rồi xem lại một cách cẩn thận hơn. “Ồi không! Cage, có vài sự nhầm lẫn tệ - ”

Cô ngừng lại khi bắt gặp nụ cười của anh. Anh đang ngồi thử trên chiếc trường kỷ có nệm mà anh đã chọn, cánh tay anh duỗi dài trên lưng tựa của nó. Anh mỉm cười hết như Santa Claus trong buổi sáng của ngày Giáng sinh.

“Anh đã làm cái gì vậy?” cô nghiêng răng.

“Phá hoại là từ dễ mô tả đấy.”

Đó chính xác là từ được áp dụng. Từng đồ đạc trong đồng hàng hóa được mang tới, cô nhận ra là anh đã đi sau cô và đặt hàng mọi thứ mà cô rất muốn nhưng không thể chi trả. “Làm thế nào mà em trả được cho tất cả chỗ này cơ chứ?” cô thét lên.

“Trả góp. Bất cứ thứ gì em trả ngày hôm nay đều được khi vào sổ nợ. Anh đã tính toán các khoản hàng tháng cho em để em có thể chi trả. Một người phụ nữ độc thân nên mua sắm bằng cách trả góp. Vậy còn vấn đề gì nữa không?”

“Em không thể để anh làm điều này, Cage. Anh đang buộc em phải đưa ra những quyết định đi ngược lại với những quyết định tốt nhất của em đấy. Nhưng hãy dừng lại ngay lập tức. Em sẽ không ở lại trong căn hộ này nếu nó có nghĩa là giữ lại tất cả đồ đạc này.”

“Được rồi.” Hai từ nhượng bộ đó đi kèm với một tiếng thờ dài và một cái buông vai chán nản của anh. Thay vì vậy anh mỉm cười một cách thoải mái. Anh đi tới cửa trước và hét lên lạnh lùng. “Này, các đồng chí, khuôn hết chỗ đồ đạc này trở lại và mang khỏi chỗ của tôi đi nhé. Cô ấy đã quyết định kết hôn với tôi thay vì là sống ở đây một mình rồi.”

“Ồi, Chúa ơi,” Jenny rên lên và dùng tay ôm lấy mặt. “Má ơi!”

Vẫn còn cười, Cage đóng cánh cửa lại và đi về phía cô.

“Anh không còn trò nào tốt hơn trò trẻ con đó hả?”

“Anh không thể nghĩ ra cái gì cả.”

“Anh đã rất tuyệt vời kể từ lúc Hal ra đi. Sao anh lại làm tất cả những điều này vì em, Cage?”

Đôi mắt màu vàng lang thang trên khuôn mặt cô. Anh dùng ngón tay vén lọn tóc ra khỏi thái dương cô. “Bởi vì anh thích màu tóc của em. Đặc biệt khi ánh hoàng hôn chiếu sáng nó như hiện giờ.”

Anh đi chuyển lại gần hơn. Đầu cô ngửa ra sau để cô có thể nhìn lên khuôn mặt như tạc của anh. “Và anh thích mắt em,” anh nhẹ nhàng nói.

Anh vói xuống khuỷu tay cô và tháo phần đuôi của chiếc khăn choàng. Anh từ từ cởi nó ra, như thể anh đang thực hành một bài báo hết sức riêng tư về việc mặc đồ, và lơ đãng ném nó xuống sàn.

“Anh yêu cách em cười. Và cách mà âm thanh của nó khiến anh có cảm giác ở bên trong.”

Anh đặt hai tay lên hai bên hông cô và nhẹ nhàng vuốt ve dọc hai bên chúng. “Anh thích cách cơ thể em được tạo ra.”

Anh cúi đầu và thì thầm vào tai cô. “Và cái đường nét của miệng em.”

Một tiếng đập thành thịch trong lồng ngực khi đôi môi anh giạt về phía cô. Anh nhẹ nhàng nhắm nháp môi cô, lặp lại cho đến khi môi cô tách ra, tất cả ngoại trừ việc cầu xin được chiếm hữu.

Anh để ý đến vẻ khao khát thầm lặng của cô và quỳên đôi môi họ với nhau. Lưỡi anh trượt sâu vào miệng cô và sục sạo một cách hăng say. Sự thô bạo trong nụ hôn của đêm hôm trước phai tàn, nhưng nụ hôn dịu dàng này thật có sức thuyết phục và đánh thức cơ thể cô như một con địa chấn hết như nó đã khuấy động vào đêm hôm trước. Bị khao khát được gần hơn nữa cảm dỗ, cô vô thức dẫn về phía anh. Khi cơ thể cô áp sát vào anh từ ngực cho đến đầu gối, cô gần như kinh ngạc khi nhận ra nó như vậy.

“Chúa ơi, Jenny,” anh thì thầm. Hơi thở của anh nóng và thơm mùi thuốc lá phả lên gò má đỏ bừng của cô. Môi anh ướt đẫm khi anh ngậm dãi tai cô giữa hai hàm răng và lo lắng khuấy động nó với những cái cắn nhẹ nhẹ.

Cô cảm thấy bản thân lại đang rơi vào sự đầu hàng êm ái, mất kiểm soát, quay trở lại với cái cảm giác thông thường của mình và mọi cảm giác của cô đều vượt qua cái ngưỡng của sự liều lĩnh.

“Cage, chúng ta không thể - ”

“Suýt, yên nào.”

Kí ức của cô rộn lên. Cô nên nhớ ra điều gì đó. Cô biết nó.

Nhưng trước khi cô có thể nắm bắt được cái kí ức mơ hồ đó, miệng anh đã lại chiếm hữu miệng cô và mọi suy nghĩ đều biến mất.

Anh nhấc hai cánh tay cô và vòng chúng qua vai anh. Rồi bàn tay anh trượt từ khuỷu tay cô xuống đến phía dưới của cánh tay cô rồi tới những chỗ hẹp ở nách cô. Anh dừng lại một lúc trước khi lại tiếp tục đi xuống cái đường cong của ngực cô. Anh vuốt ve chúng với mu bàn tay. Jenny thở dài trên miệng anh.

“Cảm thấy tốt không?”

Cô thì thầm lời xác nhận. Nụ hôn sâu hơn.

Cô nghiêng đầu để một bên má của cô tựa vào ngực anh. Anh cúi đầu xuống thấp hơn, tìm kiếm không ngừng, tìm kiếm cái hương vị của cô với cái lưỡi ưa sục sạo của anh. Cánh tay anh vòng quanh cô và vẫn kéo cô lại gần hơn. Một bàn tay anh trượt xuống bên dưới eo tới mông cô. Anh ấn cô tựa vào anh, đến nỗi cô có thể cảm nhận được đầy đủ sự cấp bách trong cái khao khát của anh.

Cô rên lên và cọ sát phần giữa của cô vào anh. Cái tâm điểm đàn bà của cô cứ như phát sốt và sưng phồng lên, nhưng nó là một thứ bệnh nan giải mà cô buộc phải chấp nhận. Cô thấy hồi hộp, đau đớn nhưng tuyệt vời.

“Jenny, anh muốn em”

Anh di chuyển bàn tay giữa hai cơ thể họ, ôm lấy ngực cô, xoa nắn nó một cách nhẹ nhàng. Cái rãnh ở giữa những ngón tay anh tìm thấy cái đỉnh nhạy cảm và khiến nó trở nên bị khuấy động và săn cứng lại.

“Ah, thật ngọt ngào.” Anh ca tụng cô như thể cô mới làm một cái gì đó thật phi thường. “Quá ngọt ngào. Anh muốn nhìn thấy nó, cảm nhận được mùi vị của nó, của em.”

Anh cúi đầu xuống và hôn ngực cô qua lớp vải blouson. Lưỡi anh ẩm ướt thúc vào cái đỉnh căng cứng đó. “Anh muốn làm tình với em.” Anh di chuyển miệng mình tới cổ họng cô, nơi mà môi anh có thể chạm vào làn da ẩm ướt của anh. Giọng nói của anh khàn đặc. “Em có hiểu không? Anh muốn ở bên trong em. Tận sâu bên trong.” Môi anh lại đòi hỏi mỗi cô lại, hoang dã, nhiều hơn.

“Này, cả hai người, mở cửa ra.” Một cái nện ục ục trên cánh cửa. “Tôi đã mang tới cả một bữa tiệc đây.”

Cage dứt môi anh khỏi môi Jenny và thốt ra một lời lẽ hết sức thô tục. Rồi anh cố gắng lấy lại nhịp thở. Anh nhìn lại xuống Jenny và mỉm cười gượng gạo. “Chúng ta không thể cố tình làm tổn thương sự nồng nhiệt của cô ấy được.”

Jenny từ mình cố thoát khỏi vòng tay anh.

Anh đi về phía cửa và mở cửa cho Roxy vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Roxy nhảy vào ngay, mang theo một giỏ rượu trong một tay và một túi to các đồ linh kinh tạp hóa trong tay còn lại. “Này, tất cả các thứ này là gì thế?” Cage hỏi, đồ lấy túi đồ từ tay cô. Anh nhìn vào bên trong. “Khoai tây, nước sốt, bông ngô, và bơ.”

“Như tôi vừa nói, một bữa tiệc,” Roxy vui vẻ nói. “Chào, Jenny. Căn hộ ổn chứ?”

“Ồn, cảm ơn cô.”

“Tốt, nó trông thật kinh khủng.” Roxy huyt sáo khi cô ta quan sát đám đồ đạc mới. Cage đã cho những chuyển đồ sắp xếp nó khi họ mang nó vào trong sau khi hội ý với Jenny về nơi đặt mọi thứ. Chúng thật vừa vặn với kích thước của căn phòng.

“Lấy cốc chứ?” Roxy hỏi. “Nào, hãy chúc mừng chỗ ở mới của cô.” Không cần mời, cô ta đi thẳng vào khu bếp, với Cage ngay bên cạnh. Jenny không còn lựa chọn nào khác là đi theo sau, mặc dù căn bếp quả thật rất nhỏ để có thể chứa được cả ba người.

Cage xé một gói khoai ra và mở nắp để đổ lên một chiếc đĩa nhựa đã có sẵn nước sốt. Anh khoét miếng khoai tây chiên của mình xuống đĩa nước sốt và đưa nó cho Roxy. Cô ta cắn một miếng, bật cười vì lúc đó cô ta đang cố giật cái nút trên cổ chai rượu. Cage cho nốt phần khoai tây mà Roxy không ăn hết vào miệng mình. Sau đó anh liếm các ngón tay.

Jenny vẫn ở lại phía sau, cảm thấy lạc lõng giữa niềm vui của họ. Cô không có tâm trạng cho một bữa tiệc.

“Tôi không có cái dịch vụ này cho tất cả những người thuê nhà của mình, cô hiểu mà,” Roxy nói với Jenny khi cô tháo những cái nhãn giá trên những chiếc ly mà họ vừa mua chiều hôm đó. Có vẻ như Roxy không thấy phiền hà về việc để bản thân mình tự nhiên như ở nhà trong căn bếp của một người lạ. “Nhưng kể từ lúc cô trở thành một trong những người bạn của Cage và anh ta là bạn của tôi. . . Ugh!” Cô lẩm bẩm khi anh với lấy cô từ đằng sau và ôm chặt lấy cô, hai tay anh khóa lại bên dưới bộ ngực tròn trịa của cô ta.

“Em thật tuyệt vời. Những người bạn trong lúc hoạn nạn.”

“Tránh xa tôi ra, đồ ngốc, và xắt miếng bơ ra đi.”

Jenny lại có cảm giác lạc lõng. Cô không hòa hợp với họ được. Cô không biết làm thế nào để tham gia trò đùa của họ. Roxy có vẻ biết chính xác cần nói cái gì đến khiến Cage vỡ ra vì cười. Hai tay anh vẫn ngang nhiên chạm vào cô ta không ngừng.

Jenny không biết tại sao sự thân mật mà họ chia sẻ với nhau lại khiến cô bức bối đến vậy. Cô mong chờ họ cư xử với nhau thế nào chứ? Suy cho cùng, họ là tình nhân của nhau mà. Cô biết điều đó. Nhưng biết nó và chứng kiến tận mắt là hai việc hoàn toàn khác nhau. Cô đau đến ngạt tim khi bị Roxy phá ngang giữa chừng nụ hôn thứ hai tha thiết, nồng nàn mà Cage đang trao cho cô với sự xuất hiện không đúng lúc của mình.

Anh có thể nào thoát khỏi nỗi đam mê và trông lại rất vui vẻ nhanh thế sao? Anh thực sự đã quên rằng anh đang hôn cô, nói với cô là anh muốn cô nhiều thế nào à? Anh có thể chuyển cảm xúc của mình từ một người đàn bà này sang một người đàn bà khác nhanh đến vậy à? Hình như là anh có thể. Bằng chứng về niềm đam mê thay đổi như chong chóng của anh đang hiện sò sò trước mặt cô đấy thôi.

Khi chai rượu đã được mở ra, họ chúc mừng ngôi nhà mới của cô. Jenny nhấp một ít thứ rượu vang rẻ tiền đó. Cô đặt chiếc ly của mình xuống, và, với một câu “Xin phép” mà cô thậm chí còn không chắc là họ có nghe thấy qua tiếng cười lớn của mình, cô đi vào phòng tắm và đóng cánh cửa lại. Cô rõ ràng là chui vào đó đúng lúc kịp để nôn vào ngay chiếc bồn.

“Jenny?” Cage gõ lên cánh cửa phòng tắm vài phút sau đó. Giọng của anh thất lại vì lo lắng. “Có chuyện gì vậy?”

“Em sẽ ổn ngay thôi,” cô gọi với qua cánh cửa. Cô lau mặt, súc miệng, và cào những ngón tay qua mái tóc.

“Em bức mình với bọn anh à?” Cage hỏi ngay khi cô mở cánh cửa. “Anh biết em cảm thấy thế nào về việc chè chén. Đây là chỗ ở của em. Bọn anh không định làm em bức mình đâu.”

Ngay giây phút đó, cô biết là mình đã yêu anh.

Có lẽ cô đã luôn yêu anh. Nhưng cho đến tận lúc này, khi anh đang nhìn xuống cô với vẻ ăn năn, hối lỗi thì cô mới nhận ra là cô yêu anh đến chừng nào.

Cô đã tự lừa dối bản thân trong tất cả những năm này, tự nói với mình rằng nếu cô tránh xa anh, niềm đam mê của cô với anh sẽ lu mờ. Nhưng tất cả những lúc này nó lại âm thầm quây chặt lấy tâm can cô như một con chai đang khép kín chiếc vỏ của mình, việc góp nhặt những mảnh hiểu biết về Cage, một ánh nhìn, một cái chạm nhẹ, một âm thanh, cho khi tình yêu của cô dành cho anh giống như một chuỗi ngọc trai quý giá bện chặt lấy hồn cô.

Cô muốn bước vào vòng tay anh, muốn được ôm thật chặt, muốn bám vào sức mạnh của anh. Nhưng cô không làm được. Không thể. Không được phép. Jenny Fletcher và Cage Hendren sao? Không thể nào. Cô đang mang trong mình đứa con của một người đàn ông khác, đứa con của anh trai anh. Thậm chí nếu không phải vậy, họ cũng hoàn toàn không thích hợp với nhau. Có bất kì cặp nào mà có nhiều sự khác biệt hơn không? Việc họ ở cùng với nhau trong bất cứ loại quan hệ lãng mạn nào đều là một viễn cảnh không có hy vọng gì.

Ôi, nhưng cô yêu anh!

“Không, không phải đâu, Cage.” Cô nói, trao cho anh một nụ cười héo hắt. “Em cảm thấy không được khỏe lắm.”

Anh căng ra. “Đứa trẻ sao? Tệ lắm à? Bị chuột rút? Chảy máu? Hay làm sao? Anh gọi bác sĩ tới nhé?”

“Không, không.” Cô đặt một bàn tay lên tay anh để ngăn lại nhưng ngay lập tức rút về. “Em chỉ mệt thôi. Em đã đi bộ cả ngày và em nghĩ nó làm em thấy mệt.”

“Sáng nay anh không biết,” anh nói. “Anh lẽ ra nên bắt em vào giường khi ngay khi chúng ta về nhà.”

“Em còn không có một cái giường nữa.”

Anh quắc mắt với cái cổ găng hài hước của cô. “Rồi, ngay khi nó được chuyển tới anh sẽ nhét em vào đó.” Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô ra phòng khách. “Chúc ngủ ngon, Roxy. Chúng ta phải để quý cô này lại để cô ấy có thể nghỉ ngơi đôi chút.”

Roxy nhảy ra khỏi chiếc ghế sofa mới và nhìn Jenny gần hơn. “Cô trông xanh rớt như tàu lá ấỵ, cô bạn,” cô ta nói, vuốt mu bàn tay lên gò má xanh xao của Jenny. “Tôi có thể làm gì cho cô không?”

Có, rời khỏi đây, Jenny muốn hét lên. Và giữ bàn tay cô tránh xa Cage ra. Nguồn gốc cơn bệnh của cô là lòng ghen tuông. Cô nhận ra nó, nhưng cô không thể gạt nó đi được. Cô chỉ muốn cô nhân tình của Cage biến khỏi nhà của cô. “Không. Tôi sẽ ổn sau khi ngủ một giấc,” cô lịch sự nói.

Lờ đi những lời phản đối của cô, Roxy và Cage chuẩn bị chiếc giường mới của cô, trải những tấm chăn mát lạnh lên nó. “Ngày mai cô sẽ muốn lau sạch chỗ này và làm chúng mềm mại hơn một chút,” Roxy gợi ý. “Nếu cô cần bất cứ sự giúp đỡ nào để mang chúng vào phòng giặt là, hãy gọi tôi nhé.”

“Cám ơn,” cô nói, biết chắc một điều là cô sẽ không bao giờ yêu cầu bất cứ sự giúp đỡ nào của Roxy Clemmons.

Khi cái giường đã khiến họ hài lòng, họ nhặt những chiếc túi và chai rượu của bữa tiệc lên. Ra đến cửa, Cage nắm lấy cả hai tay của Jenny trong tay anh. “Hãy khóa cửa cẩn thận nhé.”

“Em sẽ làm thế.”

“Nếu em cần anh, giữa đêm, hay bất cứ lúc nào, vì bất cứ điều gì, hãy tới chỗ Roxy và gọi cho anh.”

“Đừng lo lắng cho em”

“Anh sẽ lo lắng cho em nếu cảm thấy chết tiệt là cần,” anh cúi kính nói. “Em sẽ được lắp một cái điện thoại ngay ngày mai.”

“Nhưng em đã không yêu cầu - ”

Anh đặt ngón tay trở lên môi cô. “Anh đã yêu cầu đấy, khi em đi vào phòng vệ sinh sau bữa ăn trưa. Giờ, đi ngủ đi và chúc ngủ ngon.” Anh hôn nhẹ lên môi cô. Lưỡi anh quét nhanh qua môi dưới của cô thật nhẹ nhàng và mau lẹ, cô không chắc là cô không hề tưởng tượng ra nó. Khi anh bước vào màn đêm, anh nắm tay Roxy. “Đi nào, Roxy ngọt ngào, anh sẽ đi cùng em đến nhà.”

Jenny đóng cánh cửa sau lưng họ. Cage sẽ về nhà với Roxy. Họ không ngần ngại tiếp tục cái bữa tiệc mà họ đã bỏ lại. Những hình ảnh cả hai ở cùng nhau, miệng gần nhau, cơ thể quện lấy nhau, lướt qua đầu cô. Cô khổ sở nằm trong chiếc giường mới của mình một lúc lâu, không thể đi vào giấc ngủ. Cô bị giày vò với cái suy nghĩ về Cage và Roxy. Cage với bất cứ ai.

Rất muộn sau đó cô mới nghe tiếng chiếc Corvette khởi động ở chỗ nó vẫn đỗ bên ngoài nhà cô và đi khỏi.

Hôm sau là ngày thứ bảy, do đó không có sự vội vàng nào trong việc thức dậy và đi làm. Jenny lật tấm chăn khỏi giường, có sẵn quyết định trước khi Roxy đề cập đến việc là chúng sẽ thoải mái hơn khi ngủ sau khi được giặt sạch sẽ.

Vẫn mặc chiếc áo choàng của mình, cô tự mình pha một ít cà phê trong chiếc máy pha cà phê mới của mình, nó chỉ là một trong hàng trăm thứ mà cô và Cage đã đặt ở văn phòng nội thất nhà ở ngày hôm trước.

Cô đang nhấc cốc đầu tiên lên môi thì có ai đó gõ lên cánh cửa. Ló đầu ra cửa sổ trước tiên để xem đó là ai, cô chán nản dựa vào tường. Cô không mong là đối mặt với Roxy sớm đến vậy sau đêm qua.

“Chào,” Roxy vui vẻ nói khi Jenny hé hé mở cánh cửa một cách chán chường. “Tôi không đánh thức cô đấy chứ?”

“Không.”

“Tốt. Cage sẽ giết tôi mất. Nghe này, tôi vừa làm chiếc bánh ngon lành này. Nó quá nhiều để tôi có thể ăn một mình, và nếu tôi không đem chia cho ai đó, đó chính xác là điều mà tôi sẽ làm đấy.” Cô ta vỗ lên cái hông đầy đặn của mình. “Rồi tôi sẽ sống để hối tiếc về nó.”

Thật khiêm nhả nếu không mời cô ta vào trong, vì vậy Jenny bước lùi sang một bên, nặn ra một nụ cười nhẹ, và nói, “Vào trong đi. Tôi vừa mới pha cà phê xong.”

“Tuyệt.” Roxy đặt cái gói được gói lại bằng lá lên chiếc thớt mới và thản nhiên đặt mình vào một trong mấy cái ghế cong. “Cô có khẩu vị thật kinh khủng,” cô ta đưa ra ý kiến, liếc mắt nhìn xung quanh căn hộ. “Tôi thật sự thích đồ đạc của cô đấy.”

“Cám ơn, nhưng Cage đã giúp tôi chọn nó đấy.”

“Anh ta cũng có cùng một khẩu vị vậy.” Cô ta nháy mắt, nhưng Jenny không chắc cái nháy mắt đó mang ý nghĩa gì. Cô tập trung vào việc rót cho Roxy một cốc cà phê. “Kem hay đường?”

“Đen với Sweet ‘n Low... một người mập mạp nói khi cô ta sắt đồ tráng miệng ướt át,” Roxy nói, tự chế giễu chính mình khi cầm lại cái gói. “Lấy một con dao và hai cái cái đĩa được không?”

Khi chiếc bánh được cắt ra và phần chia của cô được chuyển sang cho cô, cô lịch sự nói, “Cái này trông thật ngon.”

“Thật không? Tôi đã lấy công thức từ một quyển tạp chí đấy.” Roxy bắt đầu ăn phần của mình. Jenny dè dặt hơn nhưng thấy là chiếc bánh trông thật

ngon. “Cô có cần tôi giúp bất cứ chuyện gì hôm nay không, như việc mang chỗ vải lanh đó tới phòng giặt là chẳng hạn?” Roxy hỏi giữa những miếng cắn.

“Không, cảm ơn cô.”

“Chắc không? Tôi đang rảnh.”

“Tôi có thể thu xếp được.”

“Muốn một miếng khác không?” Roxy nói, cầm con dao lỉnh lợ phía trên chiếc bánh.

“Không, cảm ơn. Mặc dù tôi đánh giá cao việc mang nó đến của cô.”

Roxy buông chiếc dao và chống khuỷu tay lên bàn. Cô ta nhìn Jenny chăm chú với cặp mắt màu nâu thật thà không hề lúng túng. “Cô không thích tôi phải không?”

Jenny bị dội ngược lại. Cả cuộc đời mình, cô luôn tránh những cuộc đối đầu và cô không thể tin được là cô lại bị buộc phải rơi vào tình trạng này. Cô mở miệng phản đối cái lí lẽ một cách lịch sự nhất mà cô có thể, nhưng Roxy đã chặn cô lại.

“Đừng bận tâm phản bác nó. Tôi biết cô không thể và tôi biết tại sao. Bởi vì tôi đã ngủ với Cage.”

Màu sắc đang dâng lên má Jenny và cái cách mà đôi mắt cô tránh cái nhìn của Roxy là lời thú tội rõ ràng nhất. Roxy ngả người trong chiếc ghế của mình. “Nào, hãy thu sự thù địch của mình lại và cắt cái về lịch sự để thương đó đi. Sự thật là, tôi chưa bao giờ ngủ với Cage cả. Ngạc nhiên không?” cô ta hỏi khi đọc thấy vẻ hoài nghi trên mặt Jenny.

“Hầu như mọi người đều vậy.” Roxy bật cười. “Ồ, nó không phải là vì không muốn, hay thậm chí là không có cơ hội,” cô buồn rầu nói. “Cage là một anh chàng rất bô trai. Một người đàn bà sẽ phải chết nếu không muốn bán khoản cả đời là việc cưới con ngựa giống đó thì thế nào.”

Jenny nuốt mạnh xuống.

“Cage đã kể cho cô nghe về việc chúng tôi đã gặp nhau thế nào chưa?” Jenny lắc đầu. “Muốn biết không?” Cô coi sự im lặng của Jenny là sự chấp thuận.

“Nó là ở một cuộc khiêu vũ sau một cuộc đua bò. Chồng tôi... cô đã biết là tôi đã từng kết hôn chưa?” Lại một lần nữa Jenny lắc nhanh đầu. “Ồ, tôi đã từng kết hôn. Đêm đó chồng tôi đang ở trong một tâm trạng tồi tệ vì anh ấy đã không thể ở lại trên một vài con bò chết tiết Brahman và đã mất hết tiền thưởng vào tay một gã khác. Dù thế nào đi chăng nữa thì anh ấy cũng luôn trút lên tôi ra như anh ấy vẫn thường làm. Gần như đánh chết tôi.”

“Anh ta đánh cô ư?”

Roxy cười khúc khích vì sự ngây thơ của Jenny. “Phải, nhiều lần là khác. Duy nhất là đêm đó anh ta thực sự say và đã bị văng ra xa một chút. Cage đã nghe thấy tiếng thét của tôi trong khu đỗ xe nơi mà Todd – đó là tên của anh ta – đã kéo tôi ra. Cage đã dẫn cho Todd một trận đánh đáng và bảo anh ta là nếu anh ta còn làm điều đó với tôi một lần nữa anh ta có thể mong chờ một trận đòn khác.”

Cô nhúng ngón tay vào miếng bánh còn lại trên đĩa và liếm hết phần kem bơ. “Chuyện này xảy ra đã nhiều năm rồi. Todd đã mất trí, nghiện rượu, đồ kị, và trút lên tôi. Nhưng tôi yêu anh chàng đó, cô biết không? Bên cạnh đó, tôi không còn ai khác cả. Không có chỗ nào để đi. Không tiền bạc để mua một cái gì đó nếu có.”

“Còn cha mẹ cô?”

“Mẹ tôi đã mất khi tôi lên mười. Cha là một công nhân làm việc trên các đàn khoan. Ông lôi tôi từ giếng dầu này tới giếng dầu khác. Khi tôi kết hôn vào lúc 16 tuổi, ông cảm thấy như ông đã hoàn thành trách nhiệm cuối cùng của một người cha và quay lưng với nó để tới Alaska. Từ đó tôi không còn nghe được tin gì từ gã con hoang bần tiện đó nữa. Vậy là tôi bị dính với Todd.”

“Một đêm hấn nổi điên, tôi nghĩ hấn sẽ giết tôi. Trước đó hấn đã đe dọa, nhưng lần này tôi nghĩ hấn thực sự sẽ làm. Cage đã cho tôi số điện thoại của anh ấy. Tôi gọi và anh ấy đã tới cứu tôi. Anh ấy đưa tôi tới bệnh viện và trả tiền viện phí để tôi chữa trị. Tôi đã ở lại nhà của anh một tháng sau lần đó. Đó là khi mọi người bắt đầu nói chúng tôi lang chạ.” Cô cười cay nghiệt. “Tôi sẽ không được vui vẻ lắm trong sự xua đuổi. Tôi đã bị phá sản thực sự là một điều tốt.”

“Todd đã rất giận dữ. Hấn tố cáo chúng tôi đã đi lại sau lưng hấn hàng tháng trời, điều đó rõ ràng không phải sự thật. Hấn lái xe tới Mexico và nộp đơn li dị. Điều đó thật tốt với tôi. Duy có điều là sau đó tôi thực sự trắng tay, và tôi biết là mình không thể cứ sống mãi ở chỗ Cage.”

“Cage đã nói chuyện với một số bạn thân của anh ấy cũng là đối tác với anh ấy và mua hoàn toàn khu nhà này. Anh ấy sắp xếp cho tôi làm quản lý. Tôi ở trong khu nhà, cộng với lương.”

Jenny chết sững với lời bộc bạch này. Cô đã đọc báo chí, xem ti vi. Cô biết cái kiểu nói cường điệu này đang thịnh hành. Cô chỉ không bao giờ biết bất cứ ai thực sự trải nghiệm cái loại sống đó trong thực tế.

Roxy bắt gặp cái nhìn chòng chọc của cô một cách điềm tĩnh. “Cage là người bạn tốt nhất mà tôi từng có. Anh ấy là người đầu tiên trong cả cuộc đời tôi quán tâm tới tôi. Tôi nợ anh ấy mọi thứ, thậm chí cả cuộc sống này.”

Cô nghiêng người về phía trước ngang qua chiếc bàn. “Nếu anh ấy đòi tôi trả cho anh ấy bằng cách lên giường, tôi sẽ làm. Và có lẽ yêu từng giây phút có nó.” Cô thấp giọng xuống nhấn mạnh nó. “Nhưng anh ấy không bao giờ làm vậy, Jenny. Tôi nghĩ anh ấy biết hết tất cả những điều mà tôi đã làm. Nếu chúng tôi trở thành tình nhân, nó chắc chắn sẽ làm cho cái tình bạn này trở nên hỗn loạn. Và cả hai chúng tôi đều đáng giá hơn cái hành động đó.” Bàn tay cô chồm tới bao phủ bay Jenny. “Cô không phải ghen tị với tôi đâu.”

Sau một lúc lâu nhìn chăm chú nhau, Jenny cup mắt xuống. “Cô không hiểu. Cage và tôi không có....chúng tôi không.....không phải là....”

“Có lẽ là vẫn chưa,” Roxy cảm tính nói.

Jenny có lẽ đã ít nghi ngờ hơn về tương lai mối quan hệ của cô với Cage nếu cô có thể thấy anh đêm hôm trước trong căn hộ của Roxy. Thăng thán một cách hài hước. Roxy đã nhìn thấy nhiều người đàn ông trong mọi tình huống của con người, nhưng cô chưa bao giờ trong thấy một người đàn ông tương tự đến vậy.

Cage ngồi trên sàn nhà của cô, lưng tựa vào chiếc trường kỷ, nhìn chăm chú vào khoảng không, khoác lên mặt cái vẻ ngơ ngếch nhất. Anh đã kể về Jenny cho đến tận khi Roxy phải lùi xềnh xệch anh lên và buộc anh phải về nhà, nói với anh là cô buồn ngủ và nếu cô còn nghe thấy cái tên Jenny thêm một lần nào nữa, cô sẽ phát nôn mất.

Để tránh hỏi tới cuộc trò chuyện của cô ta và Cage cũng như để xin lỗi, Jenny nói, “tôi đã thực sự rất thô lỗ với cô.”

“Giờ,” Roxy nói, bỏ qua lời xin lỗi của Jenny với một cái vẫy tay. “Quên nó đi. Tôi cũng đã từng bị mất mặt vì là một người đàn bà hư hỏng rồi.”

“Tôi thích cô,” Jenny nói thẳng thừng, nhận ra rằng cô đang nói sự thật. Người biết chính xác nơi mà họ đứng với Roxy. Không còn vẻ khách sáo nữa. Cô không cố tỏ ra giả vờ và cũng sẽ không để bất kì ai khác làm điều đó.

“Tốt,” Roxy trả lời như thể họ vừa đạt đến một sự thỏa thuận sau những ngày tranh cãi. “Giờ thì ăn nốt phần chất béo quyến rũ này đi trước khi tôi xoi tái nốt. Cái đích nhỏ nhỏ dễ thương của cô đúng là đạt được rồi đấy, nhưng cái cơ thể béo ú mập phì của tôi chắc chắn như quỷ là không thể.”

Bật cười, Jenny cắt một phần bánh khác của cô. “Tôi đã hứa với Cage là tôi sẽ ăn để tăng cân.”

“Anh ta rất lo lắng cho đứa bé.”

“Thế à?” Cô cố tỏ ra hồ hững nhưng thất bại hoàn toàn.

Roxy mỉm cười. “Anh ta nghĩ cô quá nhỏ bé để mang nó. Tôi đảm bảo với anh ta là cô sẽ đi qua thời kỳ thai nghén với những sắc thái vượt trội.”

“Tôi không lo lắng về mình. Tôi lo mọi người sẽ trừng phạt đứa bé bởi một điều gì đó mà tôi đã làm.”

“Quên mọi người đi.”

“Đó là điều mà Cage đã nói.”

“Và anh ấy đã đúng. Cô có vui về đứa trẻ này không?”

“Có chứ. Rất vui là đằng khác,” Jenny xác nhận lại, đôi mắt cô lấp lánh.

“Với sự thương yêu của mẹ và bác Cage của nó, đứa bé sẽ không có vấn đề nào đâu,” Roxy trấn an cô.

“Cô chưa bao giờ có con sao?”

Nụ cười của Roxy nhạt đi. “Không. Tôi luôn muốn những đứa con, nhưng Todd, anh ta, ừ....làm tổn thương tôi một lần, cô biết không? Đã hủy hoàn toàn mọi thứ và tôi xây thai.”

“Ôi, Chúa ơi, tôi rất tiếc!” Jenny kêu lên bằng một giọng nhẹ nhàng.

Roxy nhún vai. “Chết tiệt, dù sao tôi cũng quá già để có một đứa con và Gary nói điều đó không quan trọng với anh ấy.”

“Gary ư?”

“Anh ấy là người mà tôi đang gặp gỡ,” Roxy nói, sự sôi nổi của cô đã quay trở lại. “Cage đã giới thiệu chúng tôi với nhau. Anh ấy làm việc cho công ty điện thoại. Thực ra thì anh ấy sẽ sớm đến đây để lắp điện thoại cho cô đấy.”

(108)

Từ sự miêu tả của Roxy Jenny hình dung Gary là một điểm giao nhau của những kẻ mê Playgirl và Prince Valliant. Anh ta không thể. Gary có đôi tai to, cái mũi dài, và một nụ cười tươi, nhưng gương mặt anh ta toát lên vẻ rạn rờ và vẻ khiếm tốn.

Điều rõ ràng đập vào mắt Jenny khi anh ta tới đó là anh ta và Roxy đang yêu nhau điên cuồng.

“Tôi đã rất muốn tới bữa tiệc đêm qua và mừng cô trở thành hàng xóm,” Gary nói, lắc tay Jenny, “nhưng đã bị gọi ra ngoài vì một họp đồng. Cô muốn lấp những chiếc điện thoại ở đâu?”

“Những chiếc điện thoại ư?”

“Ba chiếc.”

“Ba cái?”

“Đó là cái mà Cage đã đặt. Tôi gọi ý là phòng ngủ, phòng khách, và nhà bếp.”

“Nhưng - ”

“Cô cứ yên tâm, Jenny, nếu đó là điều mà Cage yêu cầu,” Roxy nói.

“Ồ, được rồi.”

Trong lúc Gary làm công việc của mình thì Roxy giúp Jenny sắp xếp lại nhà bếp. Sau đó họ có thể giặt được tất cả đồng vải lanh phủ giường và khăn tắm trước khi gấp chúng lại và cất đi. Bất chấp những khác biệt của mình, cả hai đều hết sức thích nhau.

“Có ai đối không?” Cage thò đầu qua cánh cửa trước, vẫn để mở kể từ lúc Gary bước vào.

Jenny đã quá yên lòng khi biết được là Cage và Roxy không phải là tình nhân, cô quay về phía cửa khi nghe giọng nói của anh và cười tươi với anh. Cô vội đi về phía cửa, dừng ngay lại khi suýt chút là lao thẳng vào vòng tay anh.

“Nào, đừng dừng lại ở đó,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô thu ngắn khoảng cách đang được duy trì giữa họ và ôm anh, thậm chí còn táo bạo trượt tay vào bên dưới chiếc áo vải bông của anh. “Chào,” cô bẽn lẽn thì thầm khi cô bước lui lại.

“Chào.” Anh vội vàng nói. Đôi mắt anh bận rộn quét qua gương mặt cô. “Nói cho anh biết là cái gì khiến anh xứng đáng với sự chào đón này thế và anh sẽ củng cố nó thêm”

“Em phát điên vì anh.”

“Giữ lại sự cuồng nhiệt đi. Anh thích nó. Ôm anh lại đi.”

“Một lần là đủ rồi.”

“Nhưng tay anh đang đầy thứ và anh không thể ôm lại, vậy em ôm anh lần thứ hai đi.”

Đúng là một con điên đúng nghĩa, nhưng trong suy nghĩ của mình nó mang lại cảm giác hoàn hảo. Cô vòng tay xung quanh anh lần nữa và đan tay lại sau lưng anh, nghiêng đầu ra sau để nhìn lên anh. “Giờ thì em lại điên vì cái gì vậy?” anh hỏi.

“Em sẽ làm gì với ba cái điện thoại đây?”

“Để giúp cho đôi chân của em khỏi phải đi lại nhiều.” Anh hôn cô thật nhanh. “Nhưng em đã rất vui khi gặp anh. Anh có thể nói vậy. Sao vậy?”

“Anh đã mang bữa trưa tới,” cô ôm ờ, hát đầu về phía các chiếc túi mà anh đang cầm.

“Em thích thịt băm với pho mát không?”

“Có hành không?”

“Có,” anh cảnh giác trả lời.

“Tuyệt.”

Cả bốn người đã có một bữa trưa hết sức vui vẻ với nhau. “Tôi nghĩ các anh đã lên kế hoạch cho chuyện này,” Roxy nghi ngờ nói, cắn một miếng khoai tây to.

“Tôi đã không định làm điều này,” Cage thề thốt. “Anh đã lên kế hoạch này à, Gary?”

“Tôi có lên kế hoạch này đâu,” anh ta nói, liếm muối từ những ngón tay. “Làm ơn chuyển cho tôi một trong mấy cái doodads có sốt cà chua kia nào.”

“Roxy và em có lẽ đã có vài kế hoạch cho bữa trưa đấy,” Jenny nhẹ nhàng nói.

Cage mỉm cười với cô, mừng là cô có thể dễ dàng hòa nhập vào sự trêu đùa lúc này. “Chúng ta hãy giả vờ là hai người không có đi.”

“Giả vờ, huh? Đừng có bắt đầu bắt chúng tôi phải đóng kịch thế,” Roxy cảnh cáo. “Đúng không, Jenny?”

“Đúng vậy.”

Nói rồi cô định cắn một miếng thịt bằm có phomats của mình, nhưng Cage đã cúi xuống và hôn lên miệng cô.

Cô không nhớ là có bao giờ mình vui vẻ hay cảm thấy tự do hơn thế chưa. Bất kể việc mang thai của mình, Jenny cảm thấy như cô đã trút được cả trăm pounds. Cô đã bỏ lại ngôi nhà của vị linh mục lại đằng sau như một túp lều cũ nát. Mọi thứ của cô đều dành cho cuộc sống mới.

Nhưng cô không hề trốn tránh trách nhiệm của mình đối với nhà thờ. Cô viếng thăm nó thường xuyên và có Cage đi cùng cô. Họ ngồi gần lối ra và ít khi nhìn thấy Bob ngoại trừ lúc nghe thuyết kinh. Nếu ông biết bọn họ ở đó, ông cũng không tỏ dấu hiệu gì. Họ không nhìn thấy Sarah ở chỗ bà ngồi trong vị trí cố hữu ở hàng thứ hai.

Cô và Cage có thể cảm nhận được những cái nhìn lên lút hướng về phía mình và nghe thấy những tiếng xì xầm bàn tán mà dội lại, nhưng họ đã nói chuyện một cách lịch sự với mọi người. Với Cage bên cạnh, Jenny dễ dàng giữ được đầu cô ngẩng cao và bước đi một cách kiêu hãnh.

Cô bắt đầu yêu cầu nhiều hơn với công việc ở văn phòng. Cô đã tiến bộ từ việc trả lời điện thoại và viết thư từ để giải quyết hồ sơ và nhận ra rằng Cage không bao giờ có ý định để cô làm.

“Em phải tự mang mình ra ngoài đi,” anh nói vào một ngày khi anh ghé qua để bỏ một số thư và thấy cô vẫn còn ở đó.

“Mấy giờ rồi?”

“Sau 5h rất lâu rồi.”

“Cái này thật thú vị. Em đã mất một ít thời gian.”

“Đừng mong là anh sẽ trả cho em tiền làm thêm.”

“Em đang nợ anh mà. Em đã tới chỗ bác sĩ ngày hôm nay trong giờ ăn trưa.”

“Một tiếng rưỡi ăn trưa của em.”

“Bất cứ cái gì. Dù sao, họ đã chạy ngay đằng sau và để em quay về muộn, vậy hãy thôi chỉ trách cứ em đi.”

Cô gấp cái biểu đồ lại. “Nếu anh đã cư xử phù hợp với sự tôn trọng mà anh xứng đáng thì anh nên bị một trận đòn.”

“Hm, nghe ...rất thú vị.” Anh đi tới đằng sau cô nơi mà hiện cô đang đứng ở phía tủ hồ sơ, ôm lấy eo cô, và cắn vào cổ cô.

“Đừng bảo em là anh đang ở trong S & M đấy nhé.”

“S&M?” Anh bật cười, nhắc môi khỏi cổ cô nhưng vẫn giữ cô kẹp giữa anh và chiếc tủ. “Em biết gì về S&M nào?”

“Rất nhiều. Roxy có một quyển sách chỉ dẫn từng bước một.”

“Roxy đang mua chuộc em đấy. Anh lẽ ra phải nhận ra sớm hơn khi giao em cho cô ấy. Đừng có xem thêm bất cứ quyển sách nào của cô nữa.”

“Anh không phải lo là em sẽ dùng bất cứ thứ gì như là dây da hay sợi xích. Tất cả đều có vẻ đau. Bên cạnh đó,” cô trêu, “em không nghĩ những cái trang phục màu đen thiếu vải đó trông lại khá hơn trên phục trang mới của em.”

“Anh nghĩ là phục trang mới của em trông sẽ rất thơm tho trong bất cứ cái gì. Nó thật đáng yêu.”

Anh hạ thấp tay anh xuống bụng cô và xoa nhẹ, trước khi dịch chuyển chúng xuống ve vuốt đỉnh đùi cô qua chiếc váy. Jenny rên rỉ và rùng mình quay lại. Anh thả cô ra, nhưng đối mặt với anh không làm cho cô tự nhiên. Nếu có bất cứ chuyện gì, nó cũng làm cho cái tình trạng của cô không ổn định hơn thôi. “Em phải đi rồi, Cage.”

“Để sau đi.” Anh di vén tóc cô sang một bên bằng mũi anh và đưa mình tới cái chỗ nhạy cảm của tai cô.

“Em đang bị muộn,” cô thờ ơ gấp khi cô cảm thấy cái quét ẩm ướt của lưỡi anh. “Em nên về nhà thôi.”

“Để sau đi.”

Từ đó phát ra trên đôi môi đang mở của cô và khi anh khép miệng mình lại trên môi cô, mọi sự kháng cự của cô vỡ tan tành. Anh chống tay lên chiếc tủ hồ sơ và nghiêng người xuống cô, ấn cơ thể anh tựa vào cô. Anh nhích người ra rồi lại nghiêng người về phía trước, như thể đang chống tay tựa vào chiếc

tử. Càng lúc cơ thể anh càng áp chặt vào cơ thể cô, sự tiếp xúc như phát ra một luồng điện trong cô.

Di chuyển bàn tay tới cổ cô, anh khép nhẹ những ngón tay mình xung quanh nó, làm nụ hôn sâu hơn khi anh làm vậy.

“Hm, Cage, không,” cô phản đối một cách yếu ớt khi cô cố dứt miệng mình ra. Nó là một nụ hôn làm tan chảy mọi thứ và quét sạch tâm trí và cô có thể cảm thấy bản thân mình đang chết dần vì nó.

“Tại sao?”

“Bởi vì nó thật nguy hiểm.”

Anh lại di chuyển áp vào cô một cách khiêu khích. “Anh xin phép.”

Cái bằng chứng về điều kiện sức khỏe của anh đang thăm dò khu vực mềm mại tinh tế giữa hai đùi cô. “Chúng ta không nên...” Anh lại di chuyển và cô rên lên bất chấp những ý định giữ cho mình không bị tác động. “Chúng ta không nên làm điều này ở đây, trong văn phòng làm việc của anh.”

“Nhà anh thì thế nào?”

“Không.”

“Căn hộ của em?”

“Không.”

“Vậy thì ở đâu?”

“Không đâu cả. Chúng ta không nên làm điều này ở bất cứ đâu cả.” Gần đây, mỗi khi anh hôn cô đều khiến cô nhớ lại cái đêm với Hal. Những nụ hôn của Cage đều gọi lại những kí ức sống động một cách đầy ngạc nhiên. Hai anh em đều hôn với cùng một sự mãnh liệt, sự mon trón của họ đều kích thích như nhau. Nhưng không hiểu sao, với sự đáp ứng những nụ hôn của Cage, cô lại cảm thấy mình đang phản bội Hal. Có phải cô đã run rẩy trong vòng tay anh theo cái anh là cô đã làm mỗi khi Cage chạm vào cô không?

“Jenny, làm ơn.”

“Không.”

“Anh đau đấy. Anh đã không ở cùng với một người phụ nữ nào kể từ lúc - ” Anh suýt nữa đã nói, “Từ lúc làm tình với em.” Rồi nói trở đi “một thời gian rất dài rồi.”

“Đó là lỗi của ai vậy?”

“Của em. Anh không muốn bất kì ai khác ngoài em.”

“Hãy tới một trong những nhà chứa cũ của anh ấy. Em chắc là anh sẽ tìm được quý bà nào đó sẵn lòng với anh.” Cô sẽ chết mất nếu anh làm điều đó. Hàng ngày cô đều nín thở, tự hỏi đến khi nào thì Cage sẽ mệt mỏi vì dành quá nhiều thời gian cho cô và quay trở về với các cuộc chè chén của mình. Cô cảm thấy mình sẽ phải nắm lấy vận may của mình. “Hoặc là thanh toán với cửa hàng tạp hóa đi.”

“Hãy mời anh qua đêm đi.”

“Không.”

“Em đã sống ở căn hộ của mình 3 tuần rồi và anh mới chỉ được chính thức mời vào trong có hai lần.”

“Và hai lần là quá nhiều. Anh ở lại quá lâu và không cư xử đàng hoàng lúc ở đó gì cả.” Chứa ối, cô ước gì anh ngừng việc hôn vào cổ cô theo cách đó đi. Cảm giác thật tuyệt. “Mọi người sẽ nhìn thấy chúng ta cùng nhau khắp thị trấn và họ sẽ lại bắt đầu xì xào.”

“Họ đã từng nói về cái gì khác sao? Đâu phải mùa bóng.”

“Anh không nhìn thấy sao? Khi việc em mang thai lộ ra, mọi người sẽ nhảy ngay đến kết luận là - ” Cô ngừng lại.

Đầu anh ngẩng lên và anh nhìn vào mắt cô. “Họ sẽ nhảy đến kết luận gì?”

“Rằng đứa bé là của anh chứ còn gì nữa,” cô đáp, nhìn chăm chăm vào chiếc khay cổ trên áo sơ mi của anh, tránh nhìn vào mắt anh.

“Và điều đó sẽ tệ đến thế sao?” Giọng anh nghe như thể nhai phải sạn, và đầy bức xúc như cô.

“Em không muốn anh bị khiển trách vì cái mà anh không làm.”

“Anh sẽ không quan tâm nếu bị khiển trách. Anh sẽ không thêm đề ý nếu điều đó mang lại cái quyền được làm cha đứa con của em.”

“Nhưng điều đó sẽ không đúng, Cage.”

“Anh đã bị người ta bàn tán vì những điều mà anh không làm trước đây. Mọi người cứ tự nghĩ thế. Nếu họ làm rối tung những sự thật, em cũng không thể làm gì để thay đổi quan điểm của công chúng đâu.”

“Em không tin.”

“Em không nghĩ là Roxy là tình nhân của anh chứ?”

“Không.”

“Em không có khiếu nói dối tí nào cả, Jenny,” anh chế nhạo. “Em thậm chí đã gọi cô ấy là một trong những ả đàn bà dơ bẩn của anh. Em nghĩ bọn anh đang cặp kè với nhau. Đó là lí do em khó chịu trên đường về nhà đêm đó sau khi anh lôi em ra khỏi chiếc xe buýt.”

“Nếu em đã khó chịu thì đó là do em đã bị săn đuổi bởi một gã điên, kẻ đã có gan dừng hẳn một chiếc xe buýt Grey và bắt cóc một ai đó ra khỏi nó.”

Ngon lửa giận hờn của cô khiến anh thích thú. “Chúa ơi, em thật dễ thương.” Anh hôn lên chót mũi cô. “Nhưng em không đánh trống lảng được đâu. Anh đã nghĩ Roxy và anh đang có vấn đề phải không?”

“Ồ, anh có thể trách em sao?” cô nói một cách đề phòng. “Anh không thể giữ được tay khỏi cô ấy.”

Anh siết chặt lấy xương sườn cô nơi mà tay anh hiện đang đặt lên. “Anh cũng không thể giữ tay mình khỏi em, vậy chúng ta đều biết đó không phải là bằng chứng để kết luận hai người ngủ cùng với nhau.”

Cô cảm thấy nóng bừng từ trong ra ngoài. “Cái duy nhất mang em quay lại với ý định ban đầu của mình. Anh không nên lúc nào cũng chạm vào em thế.” Giọng của cô thiếu kiên quyết thậm chí đối với ngay cả bản thân.

“Em không thích khi anh chạm vào em sao?”

Ai không thích chứ? Ai không muốn cái cách ngón cái của anh quết nhẹ lên phần dưới ngực cô trong khi những ngón tay mạnh mẽ của anh trườn lên những chiếc xương sườn của cô chứ? “Anh chắc chắn là thích chạm vào em rồi,” anh thì thầm khi bàn tay anh vuốt ve lưng cô và kéo cô đến gần cho một nụ hôn khác mà cô không có sức để phản kháng.

“Mời anh ăn tối đi, Jenny. Ăn tối ở nhà em có vấn đề gì không?”

“Bởi vì khi Cage Hendren ăn tối ở nhà của một người đàn bà, nó nghiêm nhiên là bao gồm nhiều hơn chỉ là ăn một bữa cơm.”

Miệng của họ tiếp tục bám lấy nhau và tách ra một cách nhẹ nhàng, ve vuốt. “Léo mép.”

“Dựa trên sự thật mà.”

“Ok, anh thừa nhận. Anh muốn dành một buổi tối riêng với em. Hít thở sâu một chút nào. Điều đó có gì sai sao?”

“Mọi thứ.”

“Được rồi,” anh thờ dãi. “Anh đã đề nghị em hết sức dễ thương, nhưng là em muốn thô bạo đấy nhé. Anh sẽ không để em rời khỏi văn phòng này cho đến khi em mời anh tới căn hộ của em ăn tối đâu. Giờ, anh vẫn có thể tiếp tục đứng đây hôn em, duy có điều, anh đang rất bị khuấy động.”

Anh chen đôi chân vào giữa chân cô và nêm chặt hông họ lại với nhau. “Nhanh thôi, những nụ hôn sẽ không đủ. Anh sẽ lần mò tới những chiếc khuy đó trên áo blouse của em. Đảm bảo đấy. Chính xác là 4. Sẽ mất 3 giây, gần như là 3 giây rưỡi. Rồi anh sẽ biết áo nóc của em màu từ đỉnh hương hay xanh. Anh sẽ biết hoàn toàn, nhưng anh không theer nói chính xác màu của nó. Và rồi - ”

Cô đẩy anh ra. Nụ cười của anh thật quý quái, nhưng anh nói cứ như một cậu nhóc hư hỏng người vừa mới đọc tất cả những tạp chí A. “Anh rồi vào tối thứ sáu.”

“Đừng quá đáng thế, Cage,” cô nói một cách mỉa mai.

“Jenny, nơi nào có em dính dáng đến thì anh đều dễ dàng như Ruda Beth Graham lớp 10 vậy.”

“Ôi, anh thật kinh khủng!” cô đẩy anh sang một bên và cầm chiếc ví lên. “Anh lại đang ra tối hậu thư cho em đấy, nhưng hãy đến lúc 7h nhé.”

“Sáu.”

Cô ném cho anh một cái nhìn chê trách và đặt tay lên nắm cửa. “Jenny?” Cô quay lại. “Cái áo ngực đó màu gì vậy?”

“Nó chỉ để em biết thôi,” cô xắc xược nói khi bước ra khỏi cánh cửa.

“Và để anh khám phá,” Cage nói với một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Jenny xoa tay lên bụng với hy vọng làm dịu cơn bồn chồn bên trong. Cô liếm môi. Cô vuốt tóc. Cô hít thở một hơi sâu và mở cánh cửa trước.

Cage đang đứng trên ngưỡng cửa nhà cô. Anh mặc một chiếc quần được cắt may màu nâu, chiếc áo sơ mi màu kem, và một chiếc áo khoác thể thao có hình con lạc đà. Bộ quần áo không thể nào phù hợp hơn nữa với mái tóc màu cát của anh.

Mái tóc anh thẳng tắp và bóng bẩy, nhưng, như thường lệ, chả theo một kiểu nào. Vẫn bù xù như thể anh vừa mới nhảy ra khỏi giường. Thật ra, nó là cái thể hiện bản tính của anh. Đôi mắt anh trông như đầy khói thuốc Mexicantopaz khi chúng quan sát Jenny. Một góc miệng gợi cảm của anh nhếch lên thành một nụ cười ranh mãnh.

“Chào,” cô nói một cách rụt rè.

“Em ăn tráng miệng rồi à?” anh lễ nhè. “Nếu vậy, anh chắc là đã bỏ qua bữa tối.”

Cơn nhộn nhạo lại dâng lên và chàng chàng bắt chặp cái nỗ lực làm dịu nó xuống của cô trước đó.

Những cảm xúc trào qua cô thật nực cười. Cô đã dành cả buổi sáng với Cage ở văn phòng anh, thu gom thư từ của cả tuần. Họ đã làm việc cùng với nhau, bằng một tình bạn vô tư.

Sự căng thẳng giữa họ xuất phát từ đâu vậy nhỉ? Nguyên nhân của cái triệu chứng râm ran này là gì? Không khí vỡ vụn ra với sự thu hút giới tính ngầm ngầm, và cô biết Cage cảm thấy nó cũng rõ ràng như chính cô.

Trong thời gian dài làm việc cùng nhau, họ đã có thể kiểm soát được cái dòng hải lưu ngầm ngầm này. Nhưng cái thời khắc họ tháo cái rào cản nghiệp vụ ra thì niềm đam mê giữa họ lại bắt đầu khuấy tung lên và sôi sục như nước trong một chiếc bồn nóng.

Jenny đã rời khỏi văn phòng vào buổi trưa, như cô vẫn làm vào mỗi thứ sáu. Nhưng chiều nay cô đã không nghỉ ngơi. Cô đã tự quăng mình vào các công việc chuẩn bị cho buổi tối. Cô muốn bữa ăn, căn hộ, chính bản thân cô phải hoàn hảo.

Từng giờ trôi qua sự mong đợi của cô lại tăng cho đến tận lúc này, khi cô đứng đối mặt với anh, cô lại cảm thấy yếu ớt.

“Những cái đó là dành cho em à?” Anh đang cầm một bó hồng phấn lớn với những bông thạch thảo. Cả bó hoa được gói trong một tấm giấy bọc mỳ xanh lá cây và chúng lấp đầy không khí với mùi hương ngọt ngào nhất của tự nhiên.

“Em có người chị em xinh đôi nào không?”

“Không.”

“Vậy anh nghĩ chúng là dành cho em.” Anh chuyển chúng sang cho cô và cô dịch sang một bên để anh có thể bước vào trong phòng. Anh dừng lại trước khi bước được hai bước. “Cái gì - ”

Anh nhìn xung quanh một cách sợ hãi. Căn phòng đã trải qua một sự xê dịch kể từ lần cuối cùng anh nhìn thấy nó. Jenny đã dành hàng giờ buổi trưa và chiều dạo quanh các cửa hàng giảm giá và gara khuyến mại để ‘tiết kiệm’.

Với sự giúp đỡ của Roxy, cô đã biến căn hộ thành một ngôi nhà, và cô tự hào với kết quả đó. Cô đã 26 tuổi, chưa kể đây là lần đầu tiên trong đời cô có cái đặc quyền lựa chọn những đồ nội thất cho căn nhà của riêng mình. Không như căn phòng của cô trong ngôi nhà của cha xứ, không tìm được bất cứ một sự xáo trộn nào. Sở thích của cô thật đơn giản và tao nhã, nhưng ấm áp.

“Anh có thích nó không?” Cô hỏi một cách lo lắng, vịn vào hai bàn tay.

“Thích nó ư? Anh có thể di chuyển cả tối nay đây.”

Cô bật cười, biết là anh không định làm bất cứ cái gì không đúng đắn, chỉ có sự khen ngợi cô cho một công việc được hoàn tất chu đáo.

“Anh đã trả một khoản kha khá cho một người trang trí nội thất cho căn nhà của mình đấy. Anh lẽ ra nên tận dụng em mới phải. Anh không biết là em lại có tài năng ẩn dấu về lĩnh vực này đấy.” Cage lướt qua cô một cách đầy xem xét với đôi mắt nheo lại. “Em còn có tài năng ngầm nào khác không?”

Cô thấy cảm động và nhẹ nhõm. “Anh nên xem Roxy bày biện đám cưới. Bọn em đã tìm được chúng ở một cửa hàng di động đấy. Người đàn ông đó đòi

50 đô la cho tất cả chỗ cây đó. Roxy trả có 10 đô rồi gọi Gary tới để xếp và trở chúng lên trước khi người đàn ông đổi ý. Em đứng đằng sau việc mua bán này nên chả ai trong số họ ép uống gì được cả.”

Gương mặt anh hết sức thư thái đối với cô mà không mấy may có chút nghi ngờ. Có một vở kịch trong những lời nói ở một vài chỗ, nhưng cô cảm tốt hơn là nên yêu cầu anh giải thích cụ thể.

Cô háng giọng. “Em cũng đã mua một chiếc xích đu bằng gỗ ở đó, 5 đô la. Tất cả mà nó cần là một tấm màn phủ có màu.”

“Anh thích những cái mà em đã làm với bức tường đó.”

“Cái công trình này là một vết tàn dư còn lại mà em đã tìm được ở trung tâm thương mại K đấy. Roxy đã giúp em gắn nó lên tường còn em thì làm chúng thẳng ra.” Cô đã sử dụng những phần còn lại để tạo ra những chiếc gối ôm cho chiếc ghế sofa.

Những màu sắc là cô đã chọn làm điểm nhấn cho nội thất của căn phòng thật yên tĩnh, cái màu đầu chín kì cục, màu xanh hải quân, xám đen và màu be. “Những cây nến đó có mùi thật tuyệt,” Cage nói, gạt đầu về phía khu vực đầy lò cuốn phía cuối bàn.

“Em đã tìm được những cái đế nến bằng đồng đó ở một cửa hàng đồ cổ đấy, một trong những nơi tối om ở chuột ở trên đường cao tốc Pecos. Em đã phải gạt cả đồng mạng nhện sang một bên để lấy chúng ra đấy. Mất đến hai chiếc hộp Brasso và ba đêm bôi mỡ lên cánh tay để đánh bóng chúng đấy.”

“Mọi thứ trông thật tuyệt.”

“Cám ơn anh,” cô e dè đáp lời.

“Đặc biệt là em.” Anh đột nhiên nghiêng đầu để hôn cô. Cô mong đợi một nụ hôn kiểu anh em, chào hỏi nhau và nhẹ nhàng. Thay vì vậy, môi anh đòi hỏi và lưỡi anh khuấy động. Sau một lúc, cô thờ hồn hên lùi ra.

“Tốt hơn em nên mang những bông hoa này cắm vào lọ trước khi chúng héo rũ ra.”

Hoặc trước khi em thế, cô nghĩ khi hấp tấp đi vào trong bếp để tìm một cái gì đó có vẻ như là một chiếc lọ để cắm những bông hồng. Cô không có bất cứ cái nào cả, và chúng cuối cùng lại nằm trong một cái bình đựng nước hoa quả. Cô đã thực sự cắm một bó thạch nam cho bữa ăn đặt ngay ở giữa bàn ăn, do đó cô mang bó hồng vào phòng khách và, với một nụ cười hồi lỗi vì cái thứ đang đựng chúng, đặt chúng lên chiếc bàn pha cà phê.

“Đó là một cái mới hả?”

“Vâng,” cô lo lắng trả lời “Roxy đã mang nó ra và buộc em mua nó.”

“Anh mừng là cô ấy đã làm thế.”

Chiếc váy dài và chiếc áo khoác ngoài cỡ là lụa thô với màu sắc tự nhiên của nó, và không giống bất cứ thứ gì mà Jenny đã mặc trước đó. Một chiếc đai to bản thắt xung quanh eo cô. Cô đi một đôi giày đế bằng có dây buộc ở mắt cá chân mà Cage đã trông thấy trước đây. Mái tóc cô được túm hết lên, nhưng trông nó lộn xộn một cách có tính toán để cho một vài lọn tóc mềm mại buông xuống trên cổ và má cô.

“Nó được may theo kiểu Gypsy,” cô nói, tự động nhận ra dưới cái nhìn đánh giá của anh. “Em chỉ để Roxy nói với em về nó vì chiếc áo choàng có một cái đuôi áo dài và sẽ đủ chật để mặc khi em bắt đầu thấy bụng.”

“Quay một vòng xem nào.” Cô từ từ quay đúng 360 độ cho đến khi quay trở lại đối mặt với anh. “Anh thích nó,” anh nói với một nụ cười chậm rãi. “Em em có chắc là em ở đó không thể? Tất cả đồng quần áo này giống ngay trang quá.”

“Em đang ở đây, ổn mà,” cô nói, vỗ nhẹ lên bụng. “Em vừa tăng được 2 cân đấy.”

“Tốt cho em! Bác sĩ có nói mọi thứ đều okay không?”

Lông mày anh nhăn lại lo lắng. “Em đã đi được nửa quãng đường trong quá trình mang thai rồi đấy, nhưng em gần như không thấy biến đổi gì.”

“Gần như không biến đổi gì ư? Anh có lẽ phải thấy em lúc không có quần áo gì trên người ấy.” (NLB: cô nàng này sao mà ngây thơ thế, :lmao:)

“Anh rất thích điều đó.”

Biểu hiện của anh thật quá sức gọi cảm “Ý của em là,” Jenny nói nhanh, “Em sẽ cho anh xem một phần cái bụng của em. Bác sĩ nói đứa nhỏ đang phát triển rất tốt. Cậu nhóc đã có kích thước phù hợp đối với bào thai 5 tháng.”

“Cậu nhóc ư?”

“Bác sĩ nghĩ nó là một cậu bé dựa trên tiếng tim đập. Thông thường, các cậu bé thì có tiếng tim đập chậm hơn các cô bé.”

“Vậy anh chắc là không bình thường rồi,” Cage thì thầm. “Tim anh đang nện ỳnh ỳnh đây này.”

“Tại sao?” Đôi mắt màu hổ phách của anh dường như hút lấy cô như một thỏi nam châm. Cô yếu đuối ngã về phía anh.

“Anh vẫn đang nghĩ về việc nhìn thấy em không có quần áo gì.”

Niềm thôi thúc ngả về phía anh gần như không thể cưỡng lại được, nhưng cô cố kéo lại cho mình ít kỷ luật đủ để không làm điều đó. Kéo bản thân mình cả về ý thức lẫn thể xác tránh xa khỏi anh, cô quay lại hướng về phía cánh cửa đã mở một nửa dẫn họ vào trong bếp. “Em cần kiểm tra bữa tối.”

“Chúng ta có cái gì vậy? Ngủ mùi rất tuyệt.”

Anh đi tới phía cánh cửa đang hé ra đúng lúc để nhìn thấy cô nghiêng người xuống kiểm tra các thứ đang sôi trên bếp. Cảnh tượng đó trông thật quyến rũ và khơi lên những cái thèm khát khác của Cage, thứ làm cho dạ dày anh cồn cào hơn.

“Măng tây nhồi thịt ăn với sốt....Anh có thích măng tây không?” Anh gạt đầu và cô trông đã bớt căng thẳng. “Khoai tây với rau mùi và bơ, bánh mì nóng và kem Milky Way.”

“Em đang đùa à? Kem Milk Way ư?”

Anh bỏ qua sự chế giễu và đẩy cánh cửa mở ra. Ngay khi cô đẩy một đĩa bánh mì lò, anh tóm lấy tay cô và quay cô đối mặt với mình. “Đang cố gây ấn tượng với anh à?”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Em đã tạo ra nhiều rắc rối cho anh.” Anh bắt lấy một lọn tóc tự do của cô và cuộn nó quanh ngón trỏ của mình. “Tại sao vậy, Jenny?”

“Em thích nấu ăn.” Cô quan sát, bị mê hoặc, khi anh nâng lọn tóc của cô lên môi anh và hôn nó, cùng lúc kéo khuôn mặt cô một cách đầy nguy hiểm tới gần mặt anh. “Và....và....ừ, cha mẹ anh đã không thích thử. Em thích thử các công thức mới, nhưng họ lúc nào cũng muốn ăn cùng - ”

Miệng anh ngừng cái bài huyền thuyên hùng hồn đó bằng một nụ hôn. “Anh có được lựa chọn món tráng miệng không?” anh hỏi bằng một tiếng thì thầm khi anh nhắc môi khỏi môi cô.

“Không.”

“Anh chọn em,” anh nói, lờ đi lời phản đối của cô. “Em là thứ ngọt ngào nhất mà anh từng được nếm đấy.”

Anh di chuyển về phía trước cho đến khi anh xoay cô tựa vào kệ bếp. Lưng cô ép vào nó. Cơ thể Cage vừa vặn với cơ thể cô như thể các mảnh ghép trong một bức tranh mà không có bất cứ sự phân biệt ai là phụ nữ, ai là đàn ông. Vài giây sau cô chẳng thẹn thùng gì mà đáp ứng lại những cái khụy tay khôn khéo đang áp vào eo cô và tay cô leo dần lên phía trên lưng anh. Cái ôm đầy nhiệt độ kéo dài cho đến khi mùi khen khét của những chiếc bánh mì nướng sộc khắp căn bếp nhỏ.

“Cage,” Jenny thở hổn hển, lấy lại hơi thở đủ để đẩy đi những tiếng vang trong tai cô, “những chiếc bánh mì đang bị cháy.”

“Ai lại tạo ra cái chết tiệt này vậy?” Anh gầm gừ trên cổ cô.

“Em.” Cô đẩy anh ra. “Em đã làm nó rất kì công đấy.”

Anh thở dài và bước lui lại để cô có thể lấy những chiếc bánh ra khỏi lò. “Em có phiền không nếu anh cởi áo khoác ra?”

“Anh ảm quá hả?”

Để trả lời, một trong hai hàng lông mày màu cát của anh nhướng lên. “Nóng, Jenny, em yêu, là nóng.”

Anh tham gia với cô ở chiếc bàn vài phút sau trong chiếc áo sơ mi không. “Chỗ này trông thật ngon lành,” anh nói, kéo ghế cho cô trước khi ngồi xuống. Cô phục vụ anh và bồn chồn đợi lời phê bình của anh sau miếng cắn đầu tiên. “Tốt hơn thứ mẹ anh đã từng tạo ra,” anh nói.

Vui lòng, cô mỉm cười và bắt đầu ăn. “Anh đã gặp họ chưa, Cage?”

“Ai cơ? À, cha mẹ anh hả? Chưa. Dù sao thì cũng chẳng nói gì. Em thì sao?”

“Chưa. Em cảm thấy có lỗi về việc đã tạo ra cái khoảng cách này giữa họ và anh.”

Anh bật cười buồn bã. “Jenny, cái khoảng cách đó đã có kể từ lúc anh đủ lớn để tự đi được.”

“Nhưng việc em dọn ra ngoài và đưa trẻ đã làm cho mọi thứ tồi tệ hơn. Em ghét điều đó. Em đã hy vọng là các sẽ thu ngắn được khoảng cách đó với nhau. Giờ họ cần anh.”

Đôi mắt anh đảo quanh căn hộ. “Em biết đấy, anh nghĩ họ sẽ ghen tị nếu họ có thể thấy cái mà em đã làm ở đây?”

“Ghen tị ư?”

“Phải. Anh nghĩ là họ đã muốn em cần họ cũng nhiều như họ cần em. Và em thì không thể. Em không cần. Họ sợ để thoát sự kiểm soát của em với cái cơ hội mà em sẽ khám phá ra. Nên họ giữ em lại trong vòng tay họ bằng trách nhiệm, bổn phận.”

“Điều đó thật không công bằng, Cage. Họ không hề lời kéo.”

“Anh không nói sai đâu,” anh nói, phủ nhẹ lên tay cô. “Anh đã không có ý nói là họ làm tất cả những điều này một cách cố ý. Họ đã bị khiếp sợ cái ý nghĩ là bản thân họ ích kỷ.”

“Nhưng thử nghĩ mà xem, Jenny. Anh đã không là đứa con trai mà họ muốn, nên họ đã bỏ bê anh hoàn toàn và chửi mắng mọi hy vọng và sức lực của mình lên Hal. May mắn thay cậu ấy là một ứng cử viên hoàn hảo cho cái mà họ nghĩ và họ chăm lo cậu ấy một cách kỹ lưỡng. Rồi em xuất hiện. Em là một cô gái nhỏ ngọt ngào, biết vâng lời, người sẽ đem đến cho họ một đứa con đầu yêu kiều.”

“Em chắc là giờ họ không còn cảm nhận theo cách đó nữa đâu.”

“Anh chắc là cả hai người họ sẽ không, nhưng thật khỏe cho mọi người theo cách này. Em là một người tự do. Điều đó không có nghĩa là em yêu họ ít hơn.” Anh lắc đầu bối rối. “Đó là cái mà họ không bao giờ có thể hiểu được. Anh yêu họ. Anh đã muốn họ yêu anh. Nếu họ thể hiện với anh một chút nỗ lực thôi, anh sẽ không trở nên khó kiểm soát như thế này. Nó sẽ không cần thiết.” Mắt anh quay trở lại nhìn vào mắt cô. “Em nổi loạn theo cách của riêng em. Có lẽ lần này họ sẽ được mở mắt.”

“Em hy vọng thế. Em ghét phải nghĩ về việc họ phải ở một mình trong căn nhà to lớn đó sau khi phải chịu đựng cái chết của Hal. Em nghĩ không sớm thì muộn, có hay không có sự hỗ trợ của chúng ta, họ sẽ thừa nhận sự mất mát thôi.”

“Thế còn em thì sao, Jenny? Em đã thừa nhận nó chưa?”

Dừng việc ăn uống lại, cô đặt con dao và chiếc nĩa bắt chéo nhau lên đĩa của mình. “Em nhớ anh ấy. Hal và em đã rất gần gũi. Bọn em đã từng nói chuyện với nhau hàng giờ.” Một mạch máu căng lên trên thái dương Cage, nhưng cô không chú ý khi cô bắt đầu ngồi suy tư. “Anh ấy là một người ngọt ngào biết bao. Em không nghĩ là anh ấy sẽ định làm tổn thương bất kỳ ai.”

“Em vẫn còn yêu cậu ấy phải không?”

Cô định nói, “Em không chắc là em đã từng yêu anh ấy chưa,” nhưng cô kịp giữ mình lại đúng lúc. Trong nhiều năm trời, cô đã nghĩ là cô yêu Hal. Có phải cô chỉ là cố gắng tự thuyết phục bản thân mình nó là như vậy không?

Cô đã có một tình cảm lâu dài và sâu sắc với anh, nhưng những nụ hôn của anh chưa bao giờ khiến cô váng vất như của Cage cả. Trái tim cô chưa bao giờ đập rộn lên mỗi lần Hal đi vào phòng. Không, cô chưa bao giờ cảm thấy khao khát này, đau đớn vì nhu cầu cần có Hal như cách mà cô có với Cage. Nó là một cơn dai dẳng kéo dài, bền bỉ như nhịp đập của trái tim cô.

Ngoài sự tôn trọng dành cho Hal, cô không thể bàn về cảm nhận của cô dành cho anh với Cage được. Cô tránh việc trao cho anh một câu trả lời rõ ràng. “Em sẽ luôn yêu Hal theo một cách đặc biệt.”

Cage không quen với việc bị lảng tránh. Anh chưa bao giờ theo đuổi một vấn đề gì và sẽ không chịu nhượng bộ nó đối với Jenny. “Nếu cậu ấy vẫn còn sống, em có muốn kết hôn với cậu ấy không?”

Đôi mắt cô lấp lánh về phía anh, rồi quay đi. “Có một đứa trẻ đề - ”

“Nếu không có đứa bé thì sao?”

Cô ngập ngừng, bởi cô phải nhớ đến những điều dính tới cái thời gian trên giường với Hal. Nó có phải chỉ là một trong những ngôi sao chói đầy ma lực của cảm xúc quét qua cuộc sống trước khi nở bung ra không? Một thứ kí sinh? Phải chăng đêm đó họ đã quá xúc động đến nỗi mất hết cả lí trí?

Cô đã bắt đầu tin vào tình huống đó. Nó cũng thật tuyệt đối với cô, giờ thì cô biết rằng niềm đam mê của mình đối với một người khác không cần thiết phải có một giới hạn nào cả. Cô bị khuấy động bởi những nụ hôn của Cage hệt như cô đã từng vào cái đêm với Hal.

Biết là anh đang đợi câu trả lời của mình, cô nhẹ nhàng đáp, “Không, em không nghĩ vậy. Sau khi tự sống bằng chính mình, em nhận ra rằng Hal và em đã không có triển vọng để là một cặp vợ chồng. Bạn bè. Những người bạn tốt. Có lẽ là anh trai và em gái. Nhưng em không nghĩ là em là kiểu vợ mà Hal cần đối với cuộc sống mà anh ấy đã chọn.”

Cage giữ các cảm xúc của anh bên dưới sự kiểm soát đến nỗi sự nhẹ nhõm và phần chân cũng không hề lộ ra. “Đề anh giúp em với những chiếc đĩa này,” anh nói, đứng lên.

“Anh còn chưa ăn đồ tráng miệng mà.”

“Anh đang để cho sự mong đợi dâng cao.”

Sự chuyển hướng của anh là một lời ám chỉ rõ ràng, nhưng lại một lần nữa Jenny nghĩ tốt nhất là không nên đeo đuổi nó. Đôi mắt anh lấp lánh ánh vàng nhưng chỉ một phần là do ánh nến rọi vào.

Họ nói chuyện một cách dễ dàng trong lúc lau dọn nhà bếp. Cái giềng dầu thứ hai đã được khai thác trên mảnh đất nhà Parsons và cái thứ ba đã sẵn

sàng để khoan. Cage đang để mắt đến một dải đất khác nữa mà anh chắc chắn là miệng của một mỏ dầu.

Jenny yêu sự vui vẻ mà anh đã tạo ra khi anh nói về sự liều lĩnh. Anh đã thành công, nhưng tiền không phải là động lực của anh. Sự thử thách, mạo hiểm, và chinh phục mới là cái thúc đẩy anh. Anh hầu như là mạo hiểm, nhưng cô biết rõ. Anh lái xe nhanh, nhưng anh biết cái mà anh đang làm đằng sau cái vô lăng của chiếc xe. Anh sử dụng cùng một kỹ năng trong các cuộc thương thảo làm ăn của mình.

Anh sắp kem ra đĩa, tự nhiên liếm chiếc đĩa như anh đã làm, trong khi Jenny sắp xếp cà phê trên một chiếc khay. Cả hai đi vào trong phòng khách. “Đừng làm dây bất cứ cái gì lên chiếc sofa mới đó của em đây,” Jenny rầy rà khi Cage nhấc chiếc thìa kem lên miệng.

“Tội lỗi, hết sức tội lỗi.” Anh để mùi vị của thìa kem lan tỏa trong miệng.

“Vậy người ta nói là sự thật à?”

“Cái gì?”

“Thì đường đến trái tim của một người đàn ông thì phải đi qua cái dạ dày ấy.”

Chiếc thìa kem dừng ngay bên dưới miệng anh. Lưỡi anh quét một vệt lên chiếc đĩa nông, rồi anh từ từ đẩy nó vào miệng khi anh nhìn Jenny. “Anh nghĩ đó là một cách đấy, nhưng anh có thể nghĩ ra một con đường khác vui vẻ hơn nhiều. Có muốn anh chỉ cho em thấy không?”

“Kem hay đường?” cô hỏi với một giọng cao, nhát gừng.

Anh cười khúc khích với bàn tay run rẩy của cô khi cô rót cà phê cho anh. “Jenny, em đang rót cà phê cho anh đủ dùng hàng năm đấy. Em biết là anh uống cà phê đen mà.”

“Em quên mất.”

“Như quý ấy. Em đang run rẩy về những điều mà anh vừa nói.”

“Thật là báng bỏ và thô thiển.” Cô vẫn không thể nhìn thẳng vào mắt anh. Hai má cô nóng bừng.

“Em đúng là một kẻ ngược đời,” anh quan sát, ngả lưng ra tấm đệm để uống ly cà phê của mình. Anh đã giải quyết xong phần kem của mình và đặt chiếc đĩa trống không lên khay.

“Một kẻ ngược đời ư?”

“Phải. Em đang mang thai, vậy mà bất cứ khi nào nhắc về chủ đề sex thậm chí chỉ bóng gió thôi em cũng đều lảng tránh.”

Hàm răng còn đầy vị ngọt của cô đột nhiên chua ngắt và cô đẩy chiếc đĩa kem của mình sang một bên sau khi ăn thêm một tí chút nữa. “Anh nghĩ em là một kẻ giả bộ đoan trang, một người còn lại của thời trung cổ, một con khủng long của thời nữ hoàng Victoria đang cố sống còn ở cái thời đại của tình nhục lên ngôi này ư?”

“Đừng có áp đặt những lời đó lên anh. Anh đã không có ý ám chỉ bất cứ điều gì như thế cả. Sự ngây thơ của em đáng được quý trọng.”

“Em không hề ngây thơ,” cô thì thầm, cảm cô gấp xuống chạm vào ngực. Cô nhắm mắt lại, cổ kéo nhịp thờ lên. Những tiếng rên rỉ hoàn toàn vọng lại trong đầu cô thậm chí là bây giờ khi cô nhớ lại cơ thể cô đã nở bung ra như một bông hoa neon đầy màu sắc như thế nào. Cô có thể cảm thấy lại lưng cô cong lên, hông cô nâng lên, tứ chi run rẩy, mọi thứ đầu trở nên thèm khát cái trải nghiệm đam mê đó.

“Em đã nói em vẫn còn là trinh nữ cái đêm - ”

“Em đã.”

“Chưa bao giờ trước đó sao?”

“Chưa.”

“Gần gũi?”

“Chưa.”

Cage đặt cốc cà phê của anh lên khay. Anh di chuyển tới gần cô hơn, đặt cái khuỷu tay đang gấp lại của anh lên lưng của chiếc ghế sofa. Anh dùng đốt ngón tay vuốt nhẹ lên má cô. “Đêm đó cảm xúc của em hẳn phải rất mãnh liệt để cho đi cái mà em trân giữ trong một thời gian dài như vậy.”

“Em chưa bao giờ cảm thấy như vậy trong cả cuộc đời mình.”

Trái tim Cage đập dồn dập trong ngực anh. Anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì để được tha thứ, nhưng điều đó chưa bao giờ cản trở được anh. “Hãy nói cho anh biết em cảm thấy thế nào đi.”

Từ trong tiềm thức, Jenny vô tình nâng tay mình lên ngực anh. Những ngón tay của cô cào vào chiếc túi ngực trên chiếc áo sơ mi của anh. “Nó giống như em đã từng bước nhận ra bản thân mình và đã được thấy điều đang diễn ra với ai đó khác. Em đã đánh rơi toàn bộ sự kiềm chế của mình. Em đã quăng sang một bên những giới hạn mà em vẫn thường áp đặt cho chính mình. Em đã thoát ra trong những thời khắc đó. Em hoàn toàn trở về với bản năng, và tâm hồn em chưa bao giờ lại được dâng cao và thăng hoa hơn thế.” Cô mở mắt nhìn anh như một cô gái mới lớn đầy bối rối. “Anh có hiểu em nói gì không?”

“Có. Hoàn toàn hiểu,” anh trả lời một cách ngọt ngào.

“Không có cái gì mà bọn em đã làm có vẻ gì là nhộp nhúa và sai trái cả. Tất cả đều tuyệt vời. Em đã muốn yêu và được yêu. Không thể nào dùng lời lẽ mà mô tả được hết tình yêu của bọn em; em đã muốn nó được minh chứng.”

“Và Hal lại sẵn lòng?”

“Không phải ở lần đầu.”

Bàn tay anh ôm lấy một bên mặt cô. “Nhưng em đã nói là anh ấy cũng tham gia mà.”

“Đó là một cách hoàn hảo để nói về việc em đã dụ dỗ anh ấy.”

“Được rồi, em đã quyến rũ anh ấy. Rồi chuyện gì đã xảy ra?”

Cô mỉm cười và cúi đầu một cách xấu hổ. “Rồi anh ấy còn hơn cả vui lòng. Anh ấy chưa bao giờ như thế với em trước đây.”

“Như thế nào?” Nếu Jenny nhìn vào gương mặt Cage, cô sẽ đọc được ngay cái biểu hiện thèm khát trên đó.

Cô khép hờ mắt, như thể cố trấn tĩnh mình và cẩn thận lựa chọn từ ngữ. Cage nghiền ngẫm cái vệt mà lưỡi cô di chuyển khi nó thấm ướt môi dưới của cô trước khi cô tiếp tục.

“Cường tráng, một chút hoang dại, đầy nhục dục.” Cô bật cười nhẹ. “Em không biết mô tả anh ấy thế nào cả.”

“Thô bạo? Hết sức thô bạo?”

“Không, em đã không định nói thế.”

“Dịu dàng?”

“Vâng. Mặc dù suy cho cùng, anh ấy đã cực kỳ dịu dàng, nhưng...đầy đam mê.”

“Có phải em đã sợ khi anh ấy tụt chiếc áo ngủ của em ra không?” Đôi mắt cô mở bừng ra nhìn anh một cách tò mò và Cage đã tự rửa xả mình vì sự ngu ngốc không kiềm chế đó. “Em đã mặc áo ngủ mà, phải không?”

Vài phút trước thôi, cái giọng nói nhẹ nhàng dễ nể của anh đã thật du dương, và như bị thôi miên, cô đã đáp trả lại nó. Nhưng câu hỏi sau cùng của anh đã bứt cô ra khỏi cái tâm trạng lâng lâng đó. “Em lẽ ra không nên nói với anh về chuyện này, Cage?”

“Sao lại không?”

“Nó thật xấu hổ,” cô nắc nhẹ. “Bên cạnh đó, nó thật không công bằng với Hal. Tại sao anh lại muốn biết về đêm đó?”

“Bởi vì anh tò mò.”

“Thật bệnh hoạn!”

“Không bệnh hoạn đâu, Jenny, bình thường mà.” Anh nghiêng người về phía cô, buộc cô phải ép vào cái đệm góc của chiếc ghế sofa. Anh chống một tay lên chiếc nệm phía sau, tay còn lại đặt trên chiếc tay vịn, và giam cô trong cái hình tam giác mà tay anh đã tạo ra. “Anh muốn biết em nghĩ sao về việc làm tình.”

“Tại sao?” Cô hỏi với một tiếng thốt ra gần như muốn khóc.

Anh cúi thấp đầu cho đến khi những lời nói của anh thoảng như một làn gió nhẹ nhàng nhưng mạnh mẽ lướt qua môi cô. “Bởi vì anh muốn làm tình với em. Em luôn cố cưỡng lại anh mọi lúc. Anh muốn biết điều gì khiến em tự bộc lộ mình đêm đó. Điều gì khiến cho em chỉ sống ở thời điểm đó? Người tình của em đã làm gì mà khiến em phá bỏ mọi giới hạn và quét đi mọi rào cản mà bình thường em vẫn dựng lên quanh mình? Điều gì mới khiến em trở về với bản năng của mình? Một lúc ngắn ngủi thôi, Jenny, điều gì mới khiến được em?”

Bất chấp bản thân mình, cô bị khuấy động bởi cái tông giọng yêu cầu của anh và cái sức mạnh vững chắc của cơ thể anh khi nó kéo căng qua người cô. Ngực cô nhấp nhô với hơi thở gấp gáp. Đôi mắt cô không thể rời khỏi đôi mắt đầy cuốn hút của anh.

“Có phải nó là một sự sắp đặt để phá vỡ được sự kiềm chế của em không?” anh hỏi. “Anh ấy đã tạo ra một cảnh cực kỳ lãng mạn đến nỗi em không thể kiềm chế nổi bản thân mình ư?”

Cô lắc đầu và nghe thấy bản thân mình trả lời. “Nó xảy ra trong phòng em.”

“Chúa biết là nó không hề gọi cảm tí nào.”

“Trời rất tối.”

Cage vói ra đằng sau phía trên cô, gần như chồm lên cô, và tắt ngọn đèn ở phía cuối bàn. Cho đến tận bây giờ cô đã không hề chú ý là anh đã tắt hết ánh sáng trong nhà bếp và chỗ ăn tối khi họ rời khỏi. Họ chìm vào bóng tối, chỉ còn ánh sáng của những cây nến. Họ im lặng một lúc lâu, những chiếc bóng chập chờn trên các bức tường và làm nổi bật những đường nét gỗ ghê trên gương mặt anh. “Như thế à?”

“Không. Tối hoàn toàn. Em không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.”

“Không gì ư?” Những ngón tay mạnh mẽ của anh luồn vào mái tóc của cô và giữ đầu cô đứng yên, buộc mắt cô phải giao với mắt anh.

“Không.”

“Em không thể nhìn thấy gương mặt người tình của em ư?”

“Không.”

“Em không muốn?”

“Vâng, vâng, vâng.” cô rên lên và cố quay mặt đi. Anh không để cô làm vậy.

“Vậy thế này thì tốt hơn. Lần này hãy nhìn gương mặt người tình của em đi, Jenny. Vì Chúa, hãy nhìn anh đi.”

Miệng anh áp mạnh xuống miệng cô và cô đã sẵn sàng đón nhận nó. Môi cô đáp ứng lại sự giận dữ chiếm hữu của môi anh và hé ra để tiếp nhận cái đẩy của lưỡi anh. Cánh tay cô trượt bên dưới anh và bồng quanh lưng anh. Cô vuốt ve các cơ bắp gồ lên bên dưới chiếc áo sơ mi của anh.

“Anh ấy đã nói gì với em, Jenny?” Anh ngắt những nụ hôn quá và miệng cô. “Có phải Anh ấy đã nói với em về những cái mà em muốn và cần được nghe không?”

Trong lúc môi anh đùa giỡn với môi cô, suy nghĩ của cô lại bắt đầu một cuộc dò tìm trong kí ức. “Anh ấy đã nói...” Cô ngừng lại. “Anh ấy đã không nói bất cứ cái gì cả.”

“Không nói gì ư?”

“Không. Em nghĩ anh ấy thờ dài tên của em... một lần.”

“Anh ấy đã không nói với em là em đẹp và đáng khao khát thế nào à?”

“Em không thể mà.”

“Có, tình yêu của anh, em có mà. Quá đẹp.” Hơi thở của anh ấm áp và ẩm ướt khi anh thì thầm trực tiếp bên tai cô. “Em có thể cảm nhận được anh cứng đến mức nào, Jenny. Làm sao mà em có thể nghĩ em không đáng khao khát chứ? Anh khao khát em. Anh muốn em nhiều hơn anh đã từng muốn bất cứ người đàn bà nào.”

“Cage,” cô thì thầm khi anh cuối cùng cũng giải phóng miệng cô sau một nụ hôn cháy bỏng. Anh nhẹ nhàng liếm môi cô, đánh nhẹ lên các góc miệng một cách đều đặn.

Bàn tay anh trượt tới eo cô và tháo chiếc đai ra. Anh chạm vào cổ họng cô và vuốt ve ngực cô bằng các đầu ngón tay chai sần. “Anh ta có nói với em là làn da em mịn màng như lụa không?”

Đầu anh cúi xuống thấp hơn để vùi mũi và miệng anh vào chỗ trũng giữa cổ cô. “Và rằng em có mùi vị thật tuyệt như thiên đường chưa?” Anh thả một nụ hôn nóng bỏng vào cái chỗ hõm trên cổ cô, sử dụng lưỡi của anh.

Cô không hề để ý đến những chiếc khuy trên chiếc áo blouse của cô đang được tháo ra cho đến khi cô cảm thấy anh di chuyển nó sang bên cạnh. Lời thì thầm khàn khàn của anh nghe như thể là một tiếng chửi thề nhưng cũng giống như là một lời cầu nguyện. Anh rên lên. Anh chạm vào cô đầy yêu thương. Jenny nhắm mắt lại và thích thú với niềm khoái cảm mà những ngón tay và lòng bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve của anh tạo ra.

“Anh ấy nên nói với em là ngực em thật đẹp.” Anh hôn qua chiếc áo ngực của cô. “Rằng những núm vú của em thật thanh nhã, ngọt ngào và hoàn hảo. Anh ta lẽ ra nên nói tất cả những điều đó. Bởi vì nó là sự thật.” Một cách khéo léo, anh tháo chiếc móc của dây kéo và đẩy nó ra khỏi những cái gò đang cứng lên đó. “Ah, Jenny, hãy để anh yêu em.”

Và vẫn giữ cô bên trong bàn tay đang khum lại, anh làm nổi nó.

Jenny không biết những nụ hôn lại có thể kích yêu và đầy khoái lạc đến vậy, đôi môi đó có thể bám một cách cuồng nhiệt mà không hề gây ra đau đớn,

hay một chiếc lưới lại có thể lạnh lẽo đến vậy mà không hề có sự vội vã nào.

Sự vuốt ve của anh cứ tiếp tục cho đến khi cô trôi tuột vào cái đại dương mệnh mông của khoái cảm. Những mạch nước của đam mê chảy tràn từ các đầu dây thần kinh cho đến tận đầu ngón chân. Cô biết thật sai trái khi sống lại cái đêm tình yêu của Hal với em trai của anh.

Nhưng cô đã bước qua cái giới hạn thông thường của cảm xúc cách đây lâu lắm rồi và giờ không thể rút lui. Cô đã trở thành nạn nhân trong cái bẫy yêu của Cage. Jenny Fletcher giờ sẽ được liệt vào danh sách đen những cô tình nhân của anh, nhưng không hiểu sao cô lại không thể làm gì ngoài trừ việc tin rằng đêm nay cũng rất khác biệt đối với Cage.

“Em có thích cái cảm giác cơ thể anh ấy áp vào em không, Jenny?”

“Có.”

“Cái va chạm của làn da anh ấy?”

“Anh ấy đã không hề cởi quần áo,” cô thú nhận một cách nhẹ hẫng khi miệng anh tiếp tục vờn nghịch trên ngực cô.

“Thế còn em?”

“Có, em đã...”

“Trần truồng?”

“Vâng.”

“Vậy em cảm thấy thế nào về điều đó?”

Cô nghĩ lại về thời điểm đó khi bộ đồ ngủ của cô tuột khỏi cơ thể và cô đã nói dối về sự trần truồng và khả năng dễ bị tổn thương bên dưới người tình của cô. “Em cảm thấy xấu hổ. Em chỉ muốn...”

“Cái gì?”

“Đừng để ý.”

“Chuyện gì vậy?” anh thúc giục.

“Về việc cảm thấy anh ấy áp vào em.”

Anh tự nhắc bản thân mình lên và buộc mắt cô phải nhìn vào mắt anh. “Cởi khuy áo của anh đi.”

Cô ngập ngừng một lúc trước khi cô hạ thấp mắt khỏi anh và nhìn vào chiếc khuy áo đang khép chặt đầu tiên trên chiếc áo sơ mi của anh. Cô nhìn những ngón tay mình di chuyển một cách thiếu suy xét đến nó, như thể đáp ứng lại cái đòi hỏi không nói thành lời. Chiếc khuy tuột ra khỏi nút áo. Tất cả những chiếc khác lần lượt theo sau.

Cô phát ra một âm thanh khao khát nhẹ nhàng trong cổ họng khi ngực anh lộ ra. Mái tóc màu nâu cháy của anh xõa xuống những cơ bắp như tạc hệt như một chiếc quạt màu vàng to lớn. Những núm vú của anh sẫm lại trong ánh sáng mờ mờ.

Những giọt nước mắt dâng lên trong mắt Jenny. Sự hoàn hảo về bản chất đàn ông của anh khiến cô muốn khóc. Anh thật đẹp. Tay Cô tóm lấy vạt áo anh trong tay và hất nó ra sau qua vai và cánh tay anh xuống thấp nhất có thể. Hai tay cô lướt nhẹ trên anh. Làn da của anh màu nâu và bóng mượt, có vài đốm tàn nhang màu đồng trên chóp vai anh. Những đầu ngón tay của cô vạch một đường trên những đường tĩnh mạch màu xanh của anh trên các cơ bắp gồ lên.

Anh từ từ cúi xuống cô cho đến khi ngực anh chạm vào ngực cô, làn da với những dải lông thô ráp chạm vào làn da mịn màng, những cơ bắp rắn chắc áp vào những đường nét mềm mại nữ tính.

“Jenny, Jenny, Jenny.”

Miệng họ khớp với nhau một cách chắc chắn hệt như cơ thể họ. Anh cẩn trọng áp sát vào cô, hơi nhích sang một bên, không thì cô sẽ không thể chịu đựng được toàn bộ trọng lượng của anh. Anh cảm thấy những tiếng đập thình thịch của tim cô ngay bên cạnh anh. Các đỉnh ngực cô cảm nhận một nỗi đau ngọt ngào bên làn da đầy lông của anh.

Anh yêu cô. Chúa ơi, anh yêu cô. Và anh không thể tin là cô cuối cùng cũng chấp nhận là của anh.

“Em không vui vì chúng ta đang ở trên một chiếc trường kỉ nằm ư?”

“Hm. Đây là cái mà anh đã nghĩ đến khi anh buộc em mua nó ư?”

“Điều này và hơn thế nữa.”

Họ hôn nhau. Không ngừng. Đây khiêu gọi.

“Jenny, vào giường nhé.”

“Cage - ”

“Anh sẽ không làm em đau. Anh thề đấy.”

“Không phải điều đó.”

“Thế thì là cái gì?”

“Ôi, làm ơn đừng chạm vào em ở đó,” cô thở hổn hển.

“Nó không tốt ư?”

“Ôi, Chúa ơi. Quá ớn. Cage, làm ơn - ”

“Như thế ư? Ở đó?”

“Vâng.”

Miệng họ lại gặp nhau.

“Chạm vào anh đi,” anh nài nỉ.

“Ở đâu?”

“Bất cứ đâu.”

Cô đặt bàn tay lên ngực anh. Nút vú anh săn cứng lại như một viên đá thạch anh nhỏ chọc vào các đầu ngón tay cô.

“Ôi, Chúa ơi, anh chết mất. Vào giường với anh đi, Jenny.”

“Em không thể.”

“Em không muốn anh ư?”

Cô trả lời bằng cách cong người áp vào cơ thể cứng rắn của anh. Anh hiểu nó có nghĩa là Có. Đứng lên, anh đưa tay ra cho cô. Cô đặt tay cô vào lòng bàn tay anh và vui vẻ đứng lên khỏi chiếc trường kỷ. Họ tiến về phía phòng ngủ.

Cánh cửa trước rung lên với một tiếng gõ cửa rầm rầm, theo sau nó là một tiếng chửi thề cấu kính của Cage. :lmao:)

“Cái quỷ gì thế này!”

Jenny ngã phịch xuống chiếc ghế sofa, giật mạnh chiếc áo blouse của mình, xò cánh tay vào tay áo, và dò dẫm với những chiếc khuy. Cô nhét chiếc áo ngực đã bị tháo bung ra bên dưới chiếc đệm gần nhất.

Cage có vẻ chả hề lo lắng về sự lộn xộn đầy tính tổ cáo của mình. Anh lao ra phía cửa trước với đuôi áo sơ mi bay phàn phật và kéo nó mở ra với một cái giật kinh người.

Roxy và Gary đang đứng trên bậc cửa.

“Ở đâu đang cháy hả?” Cage gầm gừ.

“Không.”

“Vậy thì chúc ngủ ngon.”

Anh cố đóng sầm cánh cửa vào mặt họ, nhưng Roxy đã giữ nó lại đúng lúc. “Tuy nhiên, có một vấn đề quan trọng liên quan đến sự sống và cái chết. Nếu Gary không kết hôn với tôi ngay tối nay, tôi sẽ tự tử đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Kết hôn!” Jenny kêu lên, bước vòng qua Cage. Sự ngạc nhiên thay thế cho sự ngỡ ngàng. Cô đã quên ngay cái tình trạng lộn xộn của mình cho đến khi mắt Roxy nhướng lên trên trục.

“Chúng tôi đã làm gián đoạn cái gì đó quan trọng à?” Roxy hỏi, nhướng lông mày lên một cách vô tội. Vẻ cau có của Cage càng trầm trọng hơn.

“Xin lỗi về điều đó, anh bạn,” Gary lẩm bẩm một cách đầy hối lỗi.

“Vậy hãy làm điều này nhanh lên và đi đi.”

“Cage, Anh không nghe thấy Roxy vừa nói gì ư? Họ sẽ kết hôn.”

“Đúng rồi.” Roxy vòng cánh tay mình qua cánh tay Gary và kéo nó áp sát vào bộ ngực đầy khiêu gợi của mình. “Đó là nếu hai người đi cùng với chúng tôi tới El Pasovà, lái theo chiếc xe của Gary.”

“Em nói nghiêm túc đấy chứ?” Cage hỏi, mắt anh nhìn tới nhìn lui giữa hai người họ. Giờ cơn giận của anh đã được kềm lại. “Hai người thực sự sẽ kết hôn?”

“Phải!” Roxy rạng rỡ nói.

“Ồ, này, thật tuyệt!” Cage vỗ vào tay của Gary, rồi quay sang ôm chầm lấy Roxy.

“Chúc mừng, Gary,” Jenny nói. Vừa nói, cô vừa ôm chầm lấy anh làm hai chóp tai to lớn của anh đỏ bừng lên. Cô vòng tay qua cả Roxy. “Tôi rất mừng cho chị.”

“Tôi cũng vậy, cô bé, tôi cũng vậy. Anh ấy là điều tốt nhất đã từng xảy đến đối với tôi. Tôi không xứng đáng với anh ấy.”

“Có, chị rất xứng đáng.” Jenny mỉm cười với cô và họ lại ôm chầm lấy nhau.

“Giờ, việc lái xe tới El Paso là cái gì vậy?” Cage hỏi khi hai người phụ nữ đã buông nhau ra, đang chăm nhẹ lên đôi mắt uơn ướn của mình.

“Chúng tôi đã đặt riêng một chuyến bay trưa từ đó tới Acapulco vào ngày mai. Gary thật quá cổ hủ,” Roxy trêu, “anh ấy nghĩ chúng tôi nên kết hôn trước kì trăng mật.”

“Do đó chúng tôi sẽ phải lái xe tới El Paso tối nay để lo thủ tục. Chúng tôi muốn hai người đi cùng để có thể mang xe của Gary về, nếu hai người không ngại lên đó trong vòng một tuần nữa và mang chúng tôi về nhà lại. Bên cạnh đó, sẽ tuyệt vời hơn vì cả hai người cùng ở đó với chúng tôi khi chúng tôi tuyên bố là trối buộc đời nhau.”

Gary đứng lên, nở một nụ cười mê muội và gật đầu xác nhận lời giải thích của Roxy.

Cage nở nụ cười rạng rỡ thường ngày của mình. “Chuyện nhỏ. Em thế nào, Jenny?”

Đã quá 10h. Cô không thể hình dung được việc tổ chức một chuyến đi vào lúc nửa đêm thế này.

Khoảng cách từ đây tới El Paso không là bao ngoại trừ cát, cây cối của vùng sa mạc và sóc chuột.

Nhưng cái ý tưởng về một chuyến đi dữ dội như vậy thật thích thú và không giống như bất cứ cái gì cô đã từng làm trước đây. Cô đã yêu quý Roxy và Gary một cách khùng khiếp và muốn là một người làm chứng cho đám cưới của họ.

“Có vẻ rất tuyệt đối với em!”

Mọi người di chuyển nhón nháo hết cả lên và cuối cùng phải quyết định là sẽ tập trung ở trước cửa nhà Roxy 20 phút sau đó.

“Tôi nghĩ là chúng ta đã có mọi thứ,” Roxy hét lên, vung vẩy chai sâm panh phía trước mặt. Cô khóa cánh cửa lại phía sau mình sau khi đã chắc chắn là căn hộ sẽ an toàn trong vòng 1 tuần. Hành lí của cô và Gary đã được cất vào trong cốp của chiếc xe. “Trợ lý giám đốc, bà Burton, sẽ để mắt đến mọi thứ trong lúc em đi vắng, Cage,” cô giải thích khi trèo lên ghế trước bên cạnh Gary.

“Không có vấn đề gì đâu. Jenny và tôi sẽ ở quanh đây, vậy nên đừng lo lắng gì cả. Hai người chỉ cần tập trung vào cái kỳ trăng mật kỳ quái đó là được.”

“Em định là thế,” Roxy nói, xích lại gần Gary. Cô chạm vào anh ở nơi đủ nhạy cảm để khiến anh nhảy dựng lên. Chiếc xe chòng chành khi anh gằn như mất kiểm soát nó.

“Điều này không tốt tí nào,” Cage nói. “Gary không thể vừa lái xe vừa âu yếm với Roxy được. Dừng lại ở nhà tôi và lấy chiếc Lincoln của tôi đi. Rồi hai người có thể ngồi ở ghế sau trên toàn bộ quãng đường tới El Paso.”

“Em thậm chí còn thích ý tưởng đó đấy!” Roxy hăng hái đồng ý. “Anh yêu, anh thấy sao?”

Gary lắc nhẹ đầu.

“Bên cạnh đó,” Jenny thêm vào một cách khô khan, “nếu Cage lái xe, chúng ta sẽ chỉ mất nửa thời gian để đến đó.”

“Em biết rồi, đúng là phụ nữ, nếu em không ngừng thông minh như vậy đi thì anh sẽ phải cân nhắc quyết liệt đến việc làm em im lặng đấy.” Cage quăng cô vào một cái ôm cứng nhắc và đặt lên miệng cô một nụ hôn nóng bỏng không thấy cái kết đầu cho đến khi họ ra tới cái gara của anh.

“Đến giờ rồi!” Roxy thét lên như trọng tài trong một cuộc đấu thể thao.

Cage nhẹ nhàng buông một câu chữ thể khi Jenny gỡ mình khỏi vòng tay của anh. “Dù gì thì Em cũng phải hít thở mà, Cage,” Jenny thì thầm khi cô tự động vuốt thẳng lại quần áo và mái tóc của mình.

Ai cũng nghĩ lời bình luận đó rất nực cười và họ cười ha hả khi chuyển hành lý từ xe của Gary sang xe của Cage. Chiếc Lincoln cũng lâu đời như chiếc Corvette, và cũng chưa từng được sử dụng. Có vẻ được khóa kỹ một thời gian dài và những vết màu bạc bóng loáng như những chiếc khay của Lone Ranger.

“Tự nhiên như ở nhà nhé,” Cage mỉm cười qua vai về phía các vị khách ở đằng sau.

“Chúng tôi định sẽ thế,” Roxy trả lời. Cô ngả người vào trong góc, kéo anh chàng Gary đang kinh ngạc, nhưng chắc chắn là vui đến phát điên, lại phía cô.

Cage bật cười khi anh hướng chiếc xe ra phía đường cao tốc. “Đó là lần cuối cùng mà chúng ta sẽ nghe thấy họ cho đến khi chúng ta đến El Paso.” Ngay sau đó một tiếng rên rỉ thỏa mãn cất lên từ hàng ghế phía sau. “Ồ, có lẽ là không,” anh sửa lại, cười khùng khục.

Chiếc Lincoln lao đi ở sọc giữa của hai làn đường cao tốc như thể nó ăn từng dặm đường. Cage đã tăng tốc đến 90 hoặc hơn, nhưng Jenny cảm thấy an toàn. Họ có thể nhìn thấy những ánh đèn pha của những chiếc xe khác cách đó hàng dặm đường trước khi nhìn thấy nó. Không có bất cứ cảnh sắc nào lọt được vào mắt họ.

“Thoải mái chứ?” Cage hỏi cô sau vài khắc im lặng. Anh đã bật một kênh FM nhẹ nhàng trên radio. Âm điệu từ giàn loa thỉnh thoảng bị ngắt bởi một âm thanh ngân nga, kì quái khiến những người nghe nắm bắt được về các điều kiện thời tiết.

“Hm, có,” Jenny thờ dãi.

“Buồn ngủ không?”

“Không buồn ngủ lắm.”

“Em trông thực sự là khùng khiếp đấy.”

“Cứ nghĩ thế đi.”

“Em biết mà, kể cả khi chiếc xe này kì quái về tiêu chuẩn đời mới thì chúng ta cũng không bị đòi hỏi sử dụng hết toàn bộ ghế đằng trước.”

“Nghĩa là sao?”

“Nói theo tiếng địa phương là, hãy ngồi lùi sang đây.”

Cô mỉm cười và trượt qua để ngồi sát bên cạnh anh. “Điều đó tốt hơn đấy.” Anh quàng cánh tay phải qua vai cô và ngay lập tức bao phủ ngực cô bằng tay anh.

“Cage!” Cô kéo tay anh ra.

“Anh đã phát triển và hoàn hảo khi rời khỏi trường cấp ba. Đừng nói với anh là sau tất cả những năm này nó lại không có tác dụng nhé.”

“Nó không có tác dụng với em,” cô nghiêm giọng trả đũa.

“Nó không bao giờ có tác dụng với những cô gái dễ thương,” anh cầu nhàu. “Nhưng em không thể nào chê trách một anh chàng đang cố thử được.” Anh nhướn mày và quăng bàn tay trở lại đến nỗi những ngón tay anh tự do gài vào cổ cô. “Em đang nghĩ gì vậy?”

Thật tự nhiên, cô để đầu mình ngả lên vai anh. Bàn tay cô nằm trên đùi anh và cô để yên nó ở đó. “Nghĩ về việc chuyện này thật sự buồn cười. Em chưa bao giờ làm bất cứ cái gì điên rồ và không cân nhắc như thế này trước đây.”

“Chuyện này là điên rồ và không cân nhắc ư? Chúng ta chỉ lái xe xuống đường cao tốc thôi. Tất nhiên, có một màn yêu đương hơi vô hại một chút đang diễn ra giữa hai người rõ ràng là đang phải lòng nhau và sắp kết hôn.”

“Em không nói là sẽ kết hôn với anh mà.”

Anh khựng lại một chút nhưng đầy nghiêm túc. “Anh đang nói đến Roxy và Gary.”

Sự xấu hổ quét qua Jenny như một cơn thủy triều. Cô rút bàn tay ra khỏi đùi anh và cố tạo khoảng cách giữa họ. Cage không để điều đó xảy ra. Anh giữ cô tựa vào anh, mặc dù cô đang cố ngồi thẳng lên.

“Quay lại đây,” anh thì thầm một cách dữ dội. “Và em có thể ngừng việc dịch ra được rồi bởi vì anh sẽ không để em làm thế đâu.” Khi cuộc chiến của cô lắng xuống, anh nói, “Anh đã sượng phát điên khi em nghĩ là anh đang nói về chúng ta. Em rõ ràng có ý là chúng ta là hai người đang phải lòng nhau. Chúng ta có phải là hai người đang yêu nhau không, Jenny?”

“Em không biết,” cô thì thầm, đầu cô cúi xuống.

“Tất nhiên, Anh chỉ có thể nói cho chính mình thôi.” Đôi mắt anh rời khỏi đường cao tốc. “Anh yêu em, Jenny.”

Cô ngẩng đầu lên và say đắm với cái biểu hiện dữ dội trong mắt anh. Họ nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu khi chiếc xe cứ tiếp tục lao đi trên đường cao tốc. Cuối cùng anh hướng sự chú ý của mình lại với con đường.

“Anh biết điều mà em đang nghĩ. Em đang nghĩ rằng anh đã từng nói những lời đó với hàng tá phụ nữ rồi. Ồ, đúng đấy. Anh đã nói bất cứ thứ gì cần thiết vào lúc đó để buộc được họ lên giường với anh. Anh đã làm tình trong những cơn say, những lúc cặp kè, giận dữ, chán nản hoặc ham vui. Bất cứ lí do gì mà em có thể nghĩ ra.”

“Và thỉnh thoảng anh đã làm nó thậm chí cả khi anh không muốn, nhưng bởi anh cảm thấy có lỗi với người phụ nữ đó và biết cô ta cần một người đàn ông. Anh đã đi lại với những người đàn bà xinh đẹp và một vài người còn cực kì xinh đẹp. Anh chưa từng cân nhắc hay suy xét đúng sai cả.”

“Nhưng anh thề với em, Jenny,” anh nói một cách nghiêm túc, lại quay đầu về phía cô, “rằng anh chưa bao giờ thấy yêu cả. Cho đến tận bây giờ. Em là người đàn bà duy nhất anh từng yêu. Nó đã bắt đầu cách đây lâu lắm rồi. Cách đây nhiều năm.”

“Nhưng anh không nhìn thấy bất cứ cảm giác nào trong việc đeo đuổi nó. Mọi người sẽ nghĩ là anh là điều sai trái đối với em. Em sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy nếu anh định tiếp cận em một cách nghiêm túc. Mẹ và Cha sẽ giận giữ điên cuồng. Và bên cạnh tất cả những điều đó, còn có Hal, và anh không muốn làm tổn thương anh ấy.”

Những giọt nước mắt lăn dài xuống má khi cô lại tựa lên vai anh. “Sao bây giờ anh lại nói điều này với em?”

“Em không nghĩ là đã đến lúc em phải biết rồi sao?” Cánh tay anh ôm siết lấy cô và anh đặt một nụ hôn lên thái dương cô. “Em có yêu anh không, Jenny?”

“Có, em nghĩ là có. Em định nói là, có, em biết là em yêu anh. Chỉ là em bối rối quá.”

“Bối rối ư?”

“Cuộc đời em đã được sắp đặt và lên kế hoạch một cách quá hoàn hảo, được kiểm soát quá cẩn thận, cho đến cách đây vài tháng. Từ cái đêm Hal rời đến Trung tâm của người Mỹ thì không còn gì giống như trước đây nữa. Đêm đó đã biến đổi em. Em đã thay đổi. Em không thể giải thích được điều đó.”

Cage nhắm mắt lại một lúc. Rồi anh muốn nói với cô. Anh muốn nói, “Em đã thay đổi bởi vì chúng ta đã làm tình và nó thật tuyệt và cơ thể của chúng ta nói cho chúng ta về cái gì đó mà chúng ta đều biết nhưng đã lờ nó đi hàng năm trời – em đã bị dính vào với cái gã em trai xấu xa đó.”

Nhưng anh không thể nói điều đó với cô. Không phải là bây giờ. Chưa đến lúc. Nó là một bí mật mà anh sẽ giữ lại cho đến tận cuối đời, kể cả là khi anh không thể thừa nhận đứa con của chính mình. Jenny đã bị tổn thương đủ rồi. Anh sẽ không làm cô bị tổn thương thêm nữa.

“Anh thích một sinh vật lớn lên trong tình trạng bị giam cầm, người mà chỉ vừa mới bị ném vào tự nhiên hoang dã. Anh có những cảm nhận riêng về quy luật của cuộc đời. Một ngày nào đó sẽ có được mọi thứ cùng lúc. Nó phải là một quá trình lâu dài.”

Cô ngẩng đầu lên và nói với cái nét mặt nhìn nghiêng của anh. “Đừng bắt em phải phạm tội, Cage. Mọi thứ quá phức tạp. Em chỉ vừa mới thoát ra khỏi những cảm xúc của mình đối với Hal trước khi em nhận ra em thực sự cảm thấy thế nào về anh.” Một lần nữa tay cô lại đặt lên đùi anh. Những ngón tay của cô nắm lại trên phần da thịt rắn chắc đó. “Em chỉ biết rằng nếu ngày nào đó anh bỗng dưng rời khỏi cuộc sống của em, em sẽ không thể chịu đựng nổi.”

Tay Anh nắm lấy tay cô. “Em biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Roxy và Gary không cắt ngang chúng ta phải không?”

“Chúng ta sẽ làm tình.”

“Chúng ta vẫn sẽ làm tình thôi.”

“Và nó thật sai trái.”

“Sao mà em lại có thể nói như thế khi mà chúng ta chỉ vừa mới thừa nhận là chúng ta yêu nhau?”

“Vẫn còn có một ai đó khác nữa.”

“Hal ư?”

“Con của Hal,” cô nhẹ nhàng trả lời.

Cage im lặng một lúc lâu trước khi anh nói một cách nặng nề, “Đứa trẻ cũng là của em mà, Jenny, một phần sống của em. Anh yêu em. Anh yêu đứa bé. Nó chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Hầu như không đơn giản tí nào.” Cô ngả đầu lại vào vai anh và một lúc sau cô thú nhận, “Em đã muốn làm tình với anh tối nay. Kể cả khi điều đó làm em bối rối.”

“Tại sao?”

“Em không thể nói rõ được. Có phải người em muốn chính là anh không, hay chỉ là một đêm làm tình khác giống như cái đêm em đã có với Hal? Điều đó nghe thật đáng khinh và nhớp nhúa, em biết, nhưng không biết làm sao khi nó dẫn đến việc làm tình, em lại không thể phân định rạch ròi hai người trong suy nghĩ của em.”

Trái tim Cage nảy lên. “Nó sẽ thật tuyệt vời với chúng ta. Anh hứa đấy. Nó sẽ chính xác là cái mà em muốn. Nhưng một khi anh có em rồi, anh sẽ không bao giờ để em đi đâu.” Anh đã phải từ bỏ cô vì Hal. Anh sẽ không sẵn sàng từ bỏ cô lần nữa. “Hãy chắc chắn là em sẵn sàng để đưa ra một sự thú nhận trước khi em làm tình với anh.”

Cô mỉm cười với anh, một nụ cười ngượng ngịu, gọi cảm khiến trái tim anh đập nhanh hơn. Nhưng thay vì phải nhấn chân ga xuống mạnh hơn, anh lại đạp phanh và từ từ dừng chiếc xe lại trên rìa đường cao tốc.

“Chúng ta dừng lại làm gì vậy?” Gary chuẩn choáng hỏi từ ghế đằng sau.

“Tôi đói,” Cage nói.

“Ai lại nghĩ về thức ăn vào lúc này cơ chứ?” Roxy phản nản.

“Tôi không nghĩ tới thức ăn.” Cage kéo Jenny vào vòng tay anh và hạ thấp miệng xuống môi cô.

Phải mất một lúc sau chiếc Lincoln mới lại tiếp tục chạy trên đường cao tốc.

“Tôi nghĩ nó cực kỳ lãng mạn,” Jenny nói với một cái ngáp thật lớn mà cô đã cố gắng một cách không thành công để che nó bằng bàn tay mình.

“Anh nghĩ là chúng ta đã giống như là dính chùm bởi cái bọn Barrow đó,” Cage nói. “Nếu anh là vị thẩm phán đó, anh đã cấm cửa rồi.”

Họ đã quây tung bên ngoài khu văn phòng công cộng, và vị thẩm phán đã miễn cưỡng chấp nhận thực hiện cái nghi lễ đám cưới này. Cô dâu và chú rể sau đó đã được chờ tới một khách sạn nơi mà họ sẽ có vài giờ ít ỏi trước khi di dời tới sân bay. Sau khi uống vài cốc cà phê trong một bữa tối kéo dài 24 giờ và tiếp nhiên liệu cho chiếc Lincoln, Cage đã quay nó hướng về nhà.

“Chúng ta có thể lấy một phòng và ngủ vài giờ,” anh đề nghị với Jenny.

“Không. Em cảm thấy rất ổn. Em nghĩ là em thích rời khỏi ngay hơn, để rồi vỡ tan tành.”

Cage nhìn cô và bật cười. Một vài lúc trong suốt cả đêm cô đã đầu hàng việc vắn cao mái tóc lên và đã tháo hết tất cả mọi chiếc kẹp ra. Những lọn tóc màu nâu xõa tung ra xung quanh vai cô một cách lộn xộn. Chiếc váy mới của cô cùng chiếc áo blouse đã nhăn nhúm một cách hết hy vọng. Cô trông giống một ngôi sao gọi cảm của điện ảnh Pháp trong suốt cả buổi sáng sau đó.

“Em trông buồn cười lắm không?”

“Rất đáng yêu. Thư giãn và ngủ đi,” anh nói, vỗ lên đùi gợi ý cô nên gối đầu lên nó.

“Em e là anh sẽ ngủ gục mất nếu em không ngồi nói chuyện với anh.”

“Không đâu. Cà phê sẽ giữ cho anh tỉnh táo. Bên cạnh đó, anh đã từng làm những điều rồ dại và thiếu suy nghĩ như chuyện này rồi.” Cô nhìn mặt với anh và anh bật cười. “Nào,” anh giục cô.

“Anh chắc chứ?”

“Hoàn toàn.”

Cô nằm nghiêng xuống, duỗi người và nhiều nhất có thể, và đặt đầu cô lên đùi anh. Nhắm mắt lại, cô thở đều. “Điều đó thật tốt.”

Giữ mắt mình tập trung vào con đường, anh kéo chiếc áo blouse của cô từ bên dưới chiếc đai và kéo nó ra để làm lung cô thấy thoải mái. Cô thở dài. “Anh sẽ làm hư em mắt.”

“Đó là niềm vinh dự của anh.” Làn da cô mềm mượt như satin. Và ấm áp. Tay anh vuốt ve dọc xương sống cô, dịu dàng lấy đi sự căng thẳng và nhưc mồi khỏi cô. Cuối cùng anh ve vuốt từ xương sống của cô ra đằng trước theo cách của anh. Bên dưới cánh tay đang được nhấc lên của cô anh nhìn thấy bầu ngực đầy đặn mềm mại đó.

“Cage...”

“Ồn mà,” anh nhẹ nhàng nói.

Cảm giác thật quá tốt, Jenny lặng lẽ chấp nhận và thư giãn trở lại.

“Chiếc áo nịt của em đâu rồi?”

“Em phải giấu nó bên dưới tấm nệm của chiếc ghế sofa khi anh ra mở cửa.” Anh cười lục khục và cô mỉm cười với cái nền vải của chiếc quần trên chân anh. “Em đã không có một cơ hội nào để lấy nó trước khi chúng ta rời đi.”

“Anh rất vui,” anh thì thầm một cách đầy ý nghĩa, và sự xoa dịu của bàn tay anh thay đổi theo những lời của anh.

“Em cũng vậy.”

Anh tiếp tục vuốt ve cô. Ý định của anh không phải là khuấy động mà chỉ là xoa dịu cô. Trái tim anh ngập tràn tình yêu khi biết được cô hoàn toàn tin tưởng anh, đủ để cho phép sự thân mật này diễn ra. Trong một vài phút ngắn ngủi sau đó anh biết là cô đã ngủ dựa vào hơi thở đều đặn của cô.

Sự cảm dỗ đã chiến thắng và anh để những ngón tay mình quét ngang qua núm vú cô. Cái chạm của anh hết sức khẽ khàng, nhưng cũng đủ đem đến một sự hưởng ứng ngay tức thời, kể cả trong giấc ngủ. Cô bị khuấy động, ngọ ngoáy cả thân người và cọ sát đầu vào lòng anh hơn, cho đến khi cô lại một lần nữa chìm sâu vào giấc ngủ và vẫn còn bị khuấy động.

Cage cắn chặt răng trong cơn vật lộn với niềm khoái cảm. “Jenny,” anh thì thầm cho chính mình nghe, “có một điều mà em không phải lo lắng. Cho đến khi nào đầu em vẫn còn trong lòng anh, anh sẽ không ngủ gục được.”

Chiếc xe vẫn tiếp tục lao đi trong bầu trời xám xịt của buổi bình minh.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Jenny ngồi dậy và dụi mắt vì ánh sáng mặt trời. Cô xoay đầu qua lại trên vai một lần và kéo dần cần cở.

“Ở nhà. Nào. Anh nghĩ là em có thể đang đói. Anh sắp chết đói rồi.”

Mặc dù chiếc cửa chắn gió đầy những tiếng kêu lộp độp nhưng cô thấy là họ đang ở ngay cái nhà nghỉ ở ngoại ô La Bota nơi mà Cage đã đưa cô đến trước đây. Anh đã đỗ xe ở phía trước cửa cửa hàng cà phê.

“Em không thể đi vào đó trong bộ dạng thế này được!” cô thét lên.

“Vô lý. Em trông cực kỳ kinh khủng.”

Anh chui ra khỏi chiếc xe và, sau khi dừng lại vươn vai một lúc, anh đi vòng qua bên chỗ của Jenny. Cô đang nỗ lực hết sức để vuốt phẳng lại quần áo và đầu tóc.

“Em trông kinh quá,” cô nói khi anh giúp cô ra ngoài, một tay đặt dưới khuỷu tay cô. Cô đu người tựa vào anh và ôm cứng lấy cánh tay anh. “Ôi, chân em tê cứng cả rồi. Anh có lẽ phải giúp em đứng lên đây.”

“Anh sẽ không từ nan,” anh thì thầm vào tai cô. “Em có thể đã biết rõ là anh đã tự tung tự tác thế nào trong lúc em đang ngủ mà.”

“Điều đó nghe giống như là anh đã làm cái gì đó.” Cô cố tỏ ra giận giữ, nhưng cặp mắt long lanh của cô đã tố cáo ngược lại.

“Hey, cái này là cái gì vậy?” Có cái gì đó đã thu hút ánh mắt của anh trong ánh sáng mặt trời buổi sáng. Anh vói ra đằng sau chiếc ghế của cô và nhấc lên một chai sâm panh vẫn chưa mở nắp. “Xem này, em biết là cái gì không? Chúng ta đã quên mở chai sâm panh này rồi.”

Jenny phát ra một âm thanh nho nhỏ và giật lấy chiếc chai. “Chúng ta sẽ sử dụng nó sau bữa sáng.”

“Uh-Ồ. Anh đã tạo ra một con yêu quái. Em sẽ là người phụ nữ đáng giá để giữ đấy. Anh lẽ ra nên bắt đầu tách em ra khỏi bia rồi mới phải.”

Đập cho anh một cái đầy vui vẻ và một mối, họ chệnh choạng lê từng bước về phía cánh cửa của cửa hàng cà phê. Cage mở cánh cửa ngay khi một cặp khác kéo nó ra trong lúc đi ra.

Bob và Sarah Hendren.

Đi ra ngoài ăn sáng riêng vào mỗi sáng thứ bảy là một thói quen truyền thống của họ. Kể từ lúc hai người con trai đủ lớn để tự lo cho bản thân, nhà Hendren đã thích thú dành ra hai giờ riêng biệt đó vào các cuối tuần. Các yêu cầu về công việc của Bob cho phép họ có được một chút thời gian riêng của mình, nên họ đã coi mỗi thứ bảy như là một dịp và dùng các ngày trong tuần quyết định nơi mà họ sẽ đi vào lần tới, luôn luôn lựa chọn các nhà hàng khác nhau.

Cả hai đứng chết trân khi họ trông thấy bộ dạng của Jenny và hàm râu không cạo của Cage. Nỗ lực của Jenny chải mái tóc của cô lại chỉ gọi lên sự chú ý cho cuộc gặp gỡ lộn xộn này. Mỗi cô hồng hào một cách tự nhiên từ những nụ hôn liên tục và đam mê của đêm trước. Mascara của cô đã bị nhòe hết trong lúc cô ngủ. Cặp đôi lớn tuổi quan sát một cách tỉ mỉ, họ sẽ nhìn thấy vết lem luốc của nó trên vạt quần của Cage.

Nhưng sự chú ý của họ lại tập trung vào Jenny, người đã thay đổi một cách đáng kể từ lúc họ gặp cô lần cuối và người hiện giờ đang vô tình ôm một chai sâm panh vào ngực mình.

“Chào, Cha, Mẹ.” Cage là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng căng thẳng đó. Anh đã rút tay ra khỏi vòng eo của Jenny để làm dịu đi sự lúng túng của thời khắc này, nhưng anh e là cô không thể nâng đỡ được chính mình. Cô đã đổ sập vào anh một cách nặng nề.

“Chào buổi sáng,” Bob nói mà không hề có một chút lịch sự nào thấy rõ.

Sarah không nói gì, mà tiếp tục nhìn chăm chú vào Jenny. Họ đã không đối mặt với nhau kể từ sau cuộc gặp gỡ kinh hoàng ở nhà cha xứ khi bà kết tội Jenny về việc đã quyến rũ Hal. Nét mặt cứng đờ của bà rõ ràng là bà vẫn nghĩ bà đã đứng về lời buộc tội của mình.

“Sarah, Bob,” Jenny nài nỉ nói, “chuyện này không phải như thế này đâu. Chúng cháu...Cage và cháu đã lái xe...lái xe...”

Cage đỡ lời cho cô khi cô lúng túng không biết giải thích thế nào. “Chúng con đã lái xe trở hai người bạn tới El Pasodem qua để họ có thể làm đám cưới. Chúng con đã quay về ngay sau đó.” Anh đang cố gắng nhấn mạnh là cả hai đã không hề bỏ đi cả đêm với nhau, mặc dù anh nghĩ hiện giờ tốt hơn là nếu họ làm thế. Dù sao thì Bob và Sarah cũng sẽ không biết về nó, và cả cái tình huống này, cái mà bản thân anh cũng cảm thấy là hết sức khó chịu, sẽ tránh được.

Jenny cười một cách lo lắng, sợ hãi, mặc dù ai đó vừa mới kết tội cô vì một tội ác ghê tởm và cô không thể xác định được nó có phải là một trò đùa hay không. “Chai sâm panh là dành cho đám cưới. Tất cả bọn cháu đã quên mất nó. Xem không? Nó thậm chí còn chưa được mở. Chỉ là hiện giờ bọn cháu đang hành động một cách ngốc nghếch và - ”

“Em không phải giải thích bất cứ cái gì với họ cả,” Cage cau kính chen vào.

Anh không giận dữ với cô. Anh biết cô lúng túng, và anh sẽ làm bất cứ điều gì để giải thoát cô khỏi điều đó. Nhưng anh đang giận giữ với cha mẹ mình vì sự đánh giá và tự động đi đến cái kết luận sai lầm đó. Anh không thể trách họ vì đã nghĩ xấu về anh, nhưng lại không thể thể khi họ trút hết sự nghi ngờ đó lên Jenny?

“Cô đã giống như một đứa con gái của ta,” Sarah nói bằng một giọng run rẩy. Những giọt nước mắt đọng lại trong mắt bà. Bà nén chúng trở lại trong khi mím chặt môi hơn.

“Cháu vẫn vậy,” Jenny rên lên với một chút tha thiết. “Cháu muốn vậy. Cháu yêu cả hai người và cháu đã rất nhớ hai người.”

“Nhớ chúng tôi ư?” Giọng nói chói tai của Sarah đã gạt phăng đi cái ý niệm đó. “Chúng tôi đã nghe nói về căn hộ mới của cô. Cô đã không hề băn khoăn về việc cho chúng tôi biết địa chỉ của mình, ít nhất gì cũng hãy dành thời gian để tới gặp chúng tôi chứ.”

“Bởi vì cháu đã không nghĩ là bác muốn gặp cháu.”

“Cô đã quên chúng tôi nhanh như cô đã quên Hal,” Sarah kết tội cô.

“Cháu sẽ không bao giờ quên Hal. Làm sao mà cháu có thể quên chứ? Cháu yêu anh ấy. Và cháu đang mang đứa con của anh ấy nữa.”

Lời nhắc nhở nhẹ nhàng đó đã đập tan sự kiềm nén những giọt nước mắt của Sarah và bà thổn thức trong vòng tay của Bob.

“Bà ấy bị bối rối,” ông lặng lẽ nói. “Bà ấy đã rất nhớ cháu, Jenny. Bác biết là hai bác đã không đón nhận cái tin về đứa bé tốt lắm, nhưng hai bác đã có thời gian để xem xét lại. Hai bác muốn là một phần trong cuộc đời của nó. Thậm chí sáng nay chúng ta đã bàn về việc gọi cho cháu và sắp xếp một sự đền bù. Trách nhiệm của người Cơ đốc giáo chúng ta là phải giữ mối liên hệ trong gia đình. Bác không thể là hình mẫu mà bác lẽ ra nên là với điều này giữa chúng ta.”

Vị mục sư (nói về Bob, nhưng k biết gọi ông ý là mục sư có đúng không, ai nhớ thì nhắc hộ đề NLB sửa nhé, :D) nhìn về phía Cage, nhìn cái chai sâm panh đang bị kết tội, về cái hình ảnh tai tiếng mà cả hai người đã tạo lên. “Nhưng bây giờ, nhìn thấy cháu thế này, bác lại không biết thế nào cả.” Ông lắc đầu một cách buồn bã và quay đi, giữ Sarah một cách an toàn trong vòng tay mình khi bà khóc.

“Ôi, làm ơn,” Jenny nói, bước một bước về phía trước và mở rộng vòng tay mình như thể muốn với ra chạm vào họ.

“Jenny, không,” Cage nói nhẹ nhàng và kéo cô trở lại. “Chờ chút đi. Họ phải xác định rõ suy nghĩ của mình đã.”

Anh dẫn cô trở lại chỗ chiếc xe không hề tranh cãi gì nữa. Cô chắc chắn là không tùy tiện để bị nhìn thấy ở nơi công cộng vào lúc này. Do đó, ngay khi quay vào trong xe, cô bắt đầu khóc.

Đường như đối với Jenny, cứ mỗi lần cô tiến về phía trước một bước thì cô lại bị tụt lại phía sau những hai bước. Cô đã tự hạ thấp bản thân và cảm dỗ Hal làm tình với cô, nhưng dù thế nào thì anh cũng đã bỏ đi.

Trong khi anh đi xa thì cô lại nhận ra rằng cô không hề yêu anh như một người vợ nên yêu chồng của cô ta. Anh đã chết, bỏ cô lại với cái tội lỗi đó, như thể cô đã ruồng bỏ anh và không hề cố gắng khác đi.

Chấp nối cuộc đời cô lại với nhau, cô đã bắt tay vào một công việc mới, để rồi lại khám phá ra cô đã có thai. Giờ thì cô lại là một kẻ bị ruồng rẫy đối với những người thân yêu mà cô đã coi như gia đình từ thời niên thiếu.

Cô đã không muốn quay lại với cái cuộc đời mà cô đã sống trước khi Hal bỏ đi. Nó thật ngột ngạt và cô không thể chịu đựng kiểu sống ngột ngạt đó lần nữa. Sau khi đã trải qua sự tự lập, cô lại muốn đắm mình vào nó. Cô đã đạt được một mức độ tự do, nhưng cái giá phải trả là gì? Sự phóng thích của Jenny Fletcher thật quá đắt. Cô đã phải trả giá bằng tình yêu và mối ràng buộc của những cái mà cô đã yêu quý nhất.

Những giọt nước mắt của cô mặn đắng khi chúng lăn dài trên mặt cô xuống đến miệng. Biết rằng sự mệt mỏi và mang thai là một phần nguyên nhân chính cho cái tình trạng sụt mướt này nên cô để cho bản thân mình đắm chìm trong nó. Cái rào chắn của cảm xúc đang bị cuốn đi và cô để nó xảy ra, không chú ý xem nơi mà Cage lái xe đến là nơi nào cho đến khi động cơ của chiếc Lincoln dừng hẳn.

Cô ngước đầu khỏi tay và lau mắt. “Đây là nhà của anh mà,” cô lưu ý một cách không cần thiết.

“Ừ.”

Anh bước ra và đi vòng sang bên để giúp cô. “Chúng ta làm gì ở đây?”

“Anh sẽ đi xem để cho em ăn một bữa sáng đủ chất. Và,” anh nhấn mạnh khi cô mở miệng định phản đối, “không bàn cãi gì hết.”

Dù sao thì cô cũng quá mệt để tranh cãi, nên cô không nói gì. Anh mở khóa cánh cửa trước và cô mệt mỏi theo sau anh lên gác để vào căn phòng tiện nghi của chủ nhà. “Phòng tắm là của em trong mười phút.” Anh lục lọi trong một ngăn kéo và lôi ra một chiếc áo ngắn tay của trường đại học kỹ thuật Texas. Cái chữ T đôi màu đỏ nằm trên nền cotton đen đã bị phai đi sau nhiều lần giặt ủi. “Tắm nước nóng đi và mặc chiếc áo này vào khi em xong. Nếu em không xuống trong mười phút nữa, anh sẽ vào đó lôi em ra đấy.” Anh hôn nhanh cô và cô bị bỏ lại một mình.

Nước tắm vừa đủ nóng, xà phòng thơm ngát và đầy bọt, dầu gội đầu đắt tiền và những chiếc khăn tắm sộp mềm. Khi cô kéo chiếc áo phông qua đầu. Cô cảm thấy khá hơn một trăm phần trăm và cực kỳ đói.

Cô đứng thập thò ở ngưỡng cửa của nhà bếp, cảm thấy dễ bị tổn thương và phơi bày. Mái tóc cô ẩm ướt và thứ duy nhất cô có bên dưới chiếc áo phông là chiếc quần lót. Vạt áo dài tới giữa đùi cô, nhưng cô vẫn cảm thấy ngượng ngập và lúng túng.

Cage có vẻ chẳng chú ý gì đến sự ngấn ngùi của trang phục hay vẻ bẽn lẽn của cô cả. Anh nói ngay khi anh nhìn thấy cô, “Nào, đừng cứ đứng ở đó mãi. Hai người vẫn tốt hơn là một đấy.”

“Em có thể làm gì?”

“Phết bơ lên bánh mì đi.”

Cô làm và vài phút sau họ đã ngồi xuống với một đĩa thịt hun khói và trứng khói bốc nghi ngút. Con dao cuộn phăng hết mọi nghi lễ lịch sự, và cô cầm cùi đào xới chiếc đĩa. Sau vài đợt thỏa mãn cái miệng háu đói của mình, cô bắt gặp cái nhìn thích thú của Cage chiếu vào cô. Ngượng ngùng, cô lau miệng bằng một chiếc khăn giấy và từ tốn uống cốc nước cam mát lạnh. “Anh nấu ăn ngon thật.”

“Đừng để anh cản trở em.” Khi cô giải quyết gọn ghẽ đĩa đồ ăn của mình xong, cô cảm thấy kiệt sức đến nỗi cô chỉ có thể nâng được cốc trà thảo mộc mà Cage đã ngâm sẵn cho cô.

“Nhanh lên trước khi em quẳng nó xuống,” anh nói, đẩy chiếc ghế của mình ra sau.

“Em sẽ đi đâu?”

“Về giường.” Anh ôm lấy cô trong vòng tay mình.

“Giường của anh ư?”

“Phải.”

“Em nên mặc lại váy và đi về nhà. Thả em xuống, Cage.”

“Không cho đến khi chúng ta đi tới chỗ chiếc giường.”

Cô nên ngăn anh lại trước khi anh tiến thêm một bước lên gác, nhưng cô không thể tập trung đủ sức lực. Giấc ngủ kéo dài trong chiếc xe đã không đủ

tác dụng. Cô không thể nhớ là đã bao giờ cảm thấy bị vắt kiệt sức vậy chưa. Đầu cô ngã vào ngực anh và mắt cô dúi hết lại. Anh thật quá khỏe. Tài giỏi. Đáng tin cậy. Và cô yêu anh.

Cánh tay áo của anh rủ xuống cọ vào phần sau cặp đùi trần của cô. Nó gọi cho cô nhớ lại cái đêm cùng với Hal và cách mà quần áo của anh buong chạm vào làn da cô, nó thật khơi gợi biết bao.

Cage đặt cô xuống bên cạnh chiếc giường nhưng vẫn giữ một cánh tay quanh cô khi anh lật tấm vải trải giường ra. Rồi anh nhẹ nhàng đặt cô xuống bên dưới tấm chăn vẫn còn mùi tươi mới. “Ngủ thật sâu vào,” anh thì thầm khi anh kéo mép tấm chăn trùm lên cô. Anh gạt một lọn tóc rối bù ra khỏi má cô.

“Anh sẽ làm gì?”

“Rửa bát đĩa.”

“Điều đó thật không công bằng. Anh đã lái xe cả đêm rồi. Anh đã nấu ăn.” Suy nghĩ của cô đang trong lúc khó khăn để sắp xếp lại các từ ngữ cho đúng thứ tự. Mỗi cô thậm chí còn khó khăn hơn trong việc phát âm.

“Em có thể quyết định nó cho anh vào một lúc khác. Giờ em và em bé cần phải nghỉ ngơi.” Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô, nhưng cô không cảm nhận được nó. Cô đã thực sự chìm sâu vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Cô mất một lúc để định hướng xem mình ở đâu khi thức dậy. Cô nằm đó không di chuyển, ngó nghiêng xung quanh với cặp mắt nhắm nghiền cho đến khi cô nhận ra căn phòng ngủ của Cage.

Rồi toàn bộ ký ức quay trở về. Cô nhớ đến chuỗi sự kiện đã dẫn cô đến giấc ngủ trong giường của anh. Quá nhiều thứ đã xảy ra kể từ lúc cô mở cánh cửa nhà cô cho anh vào đêm qua và trông thấy anh đứng đó với bó hoa hồng trên tay.

Trời hầu như đã tối trở lại. Bầu trời bên ngoài các ô cửa kính đã tím thẫm lại, gần như đỏ tía. Mặt trăng trắng mờ dường như chỉ cách cửa sổ có một quãng. Và một ngôi sao sáng chói, giống như một cái đốm xinh đẹp đặt bên cạnh thành một nụ cười, mọc hơi chếch xuống bên dưới của mặt trăng.

Cô ngáp và duỗi người ra rồi cuộn người trở lại. Cô ngồi dậy và lắc cái đầu rối bù của mình. Chiếc áo phông xoắn lại quanh eo cô. Đôi chân trần trụi và trơn mượt của cô, do cô đã tận dụng cái dao cạo của Cage khi cô tắm, trượt một cách nhẹ nhàng trên những tấm chăn mà cô đã đá ra khi cô nhấc đầu gối lên và cong lưng để ưỡn người về phía trước.

Cô khẽ thốt lên hốt hoảng.

Cage đang nằm ngay bên cạnh cô, vẫn hoàn hảo, một cánh tay choãi ra. Không một múi cơ nào di chuyển khi anh nằm ngửa ra, cánh tay anh giờ lên, hai tay anh kê dưới đầu, quan sát cô. Dường như không thích hợp để nói bất cứ điều gì, do đó Jenny quay khỏi cái nhìn chăm chú trong im lặng của anh và chỉ nói xin chào bằng mắt của cô.

Anh đã tắm trong lúc cô ngủ. Người anh có mùi của xà phòng giống như thứ cô đã dùng. Cầm anh đã được cạo sạch râu, và cô băn khoăn với một nụ cười nhẹ là không biết cô có làm cùn bàn cạo của anh không.

Mái tóc anh vẫn được để theo cái kiểu rối tung xòe như mọi khi. Sự hỗn loạn của những sợi tóc màu vàng nhạt đó thật bụi bặm, ngạo mạn, và hết sức Cage, cô thèm muốn được luồn những ngón tay của mình qua chúng. Nhưng chạm vào anh dường như cũng không thích hợp lắm.

Trong cái khoảnh khắc đó, sự vuốt ve khơi gợi nhất là mối giao cảm bằng mắt. Vậy nên Jenny không làm gì khác ngoài việc nhìn lại anh với cùng cái cường độ mãnh liệt như anh đang nhìn cô. Sự rung động kéo dài giữa họ giống như những chuỗi âm thanh o o dai dẳng. Cảm giác của cả hai khớp một cách hoàn hảo với người kia, nhưng lúc này họ ngầm đồng ý với nhau là chỉ áp ủ những cảm giác của mình.

Đôi mắt anh không hề dao động, nhưng cô biết là anh đang quan sát tất cả mọi thứ của cô – từ mái tóc đến khuôn mặt, cái miệng và bầu ngực. Làm sao mà anh lại bỏ qua ngực của cô cơ chứ? Jenny có thể cảm nhận được chúng đang run lên vì xúc cảm, đỉnh đầu của chúng đang kích mạnh vào nền vải mềm mại của chiếc áo phông như thể thi nhau thu hút sự chú ý của anh.

Hoặc không thể nào anh lại bỏ qua cái hình chữ V nơi nôm chặt cái quần con đang hiện ra bên trên cặp đùi trần của cô. Chắc chắn là nơi đó không thoát khỏi cặp mắt đang mờ đi đó rồi. Dưới cái nhìn chăm chú cháy rực của họ, những phần cơ thể dễ kích động của cô ầm lên một cách đáng kể và bắt đầu rộn lên với cơn đau ngọt ngào. Cũng như Jenny không thể rời mắt khỏi anh.

Cô để ý là mặt dưới của cánh tay anh không rám nắng như nhiều như phần còn lại của anh. Cô muốn được cắn hàm răng mình vào những bắp cơ rắn chắc trên các thớ thịt của anh, nhưng cô biết là Cage sẽ sốc lắm nếu cô làm vậy. Chẳng phải phụ nữ bị yêu cầu là không được chủ động đẩy sao? Bên

cạnh đó, cách cư xử như vậy nằm ngoài khả năng của cô.

Chôm lông ở nách anh trông mềm mại và rậm rạp. Chúng có gây cảm giác nhột nhạt không nhỉ? Không nghi ngờ gì. Sao cô lại dám nghĩ ngợi như vậy chứ? Đôi mắt cô sụp xuống xấu hổ trong một thoáng trước khi cô lại ngước chúng lên.

Kể từ sau đêm ở Monterico, cô đã mờ mắt vì cái hình ảnh bán trần trụi của anh. Giờ thì thông thả hơn, cô nghiền ngẫm nó một cách kĩ càng và chi li đến từng chi tiết, những cơ bắp vòng lên trên ngực anh, lún phún lông, cách nó mở rộng rồi thuôn dần theo cái cấu trúc xương. Bụng anh phẳng lì và rắn chắc. Rốn của anh lún xuống ngay giữa chiếc bụng hẹp.

Anh đang nằm với chân bắt chéo lại ở mắt cá chân. Hai bàn chân trần trụi. Anh đang mặc một chiếc quần jean.

Và chúng không được cài nút.

Đó là một chiếc quần jean thông thường của công nhân dân khoan và những anh chàng cao bồi, với chiếc khuy nhỏ lỗi thời. Các đường may đã bạc hết màu và sờn mòn. Chiếc quần ôm lấy cặp đùi dài của anh và khum lấy cái vật đàn ông của anh. Một dải lông kéo dài xuống cái khu mờ tối đang mở đó.

Jenny nhận ra là cô đang nín thở một lúc lâu rồi. Cô nhắm mắt lại và thở một hơi dài chậm chạp. Thật dễ để hình dung chuyện gì đã xảy ra. Ngay khi Cage kết thúc màn tắm rửa, anh đã rơi ngay vào cơn buồn ngủ và ngã ra ngay cái giường mà không bận tâm đến việc cài khóa quần jean. Dù gì thì anh cũng đã lái xe cả đêm.

Anh đã được che đậy, chỉ là...

Trái tim cô nện mạnh, Jenny lại mở mắt. Gần như nén lại ý muốn của mình khi chúng trôi đến vật áo của Cage. Bụng anh nhấp nhô lên xuống theo từng hơi thở, khiến các cơ bắp của anh cũng nhấp nhô theo như trong một điệu múa ba lê say đắm và gợi tình.

Jenny bị mê hoặc. Cô cảm thấy bị thôi thúc. Sao lại phải đè nén nhỉ?

Cô chạm vào anh.

Những đầu ngón tay của cô lần mò trong cái trung tâm của dải lông rậm rạp như đang sờ đôi phần thân trên của anh. Chúng kéo dài cuộc hành trình xuống đến tận rốn của anh. Ngón tay trở của cô e dè kiểm tra độ sâu của cái vể lõm lí thú đó và ngoáy đám lông xung quanh nó.

Anh thật âm áp và sống động. Năng lượng phát ra từ anh và bắn một luồng điện lên các đầu ngón tay cô. Anh thật quá nam tính. Cô cảm thấy yếu đuối và an toàn dựa vào sức mạnh của anh. Bị quyến rũ một cách không cưỡng lại được, tay cô di chuyển xuống thấp. Dải lông ngực kéo dài xuống chiếc quần jean đang mở của anh tối hơn, rậm rạp hơn và lay động trong bàn tay cô.

Cô do dự và quay đầu lại. Khi nhìn vào gương mặt Cage, cô khẽ thốt lên.

Những giọt nước long lanh trong mắt anh. Anh đã không hề di chuyển, không hề thay đổi vị trí bắp bênh của mình, không nói một từ nào, nhưng mắt anh lại chứa đầy cảm xúc. Điều đó ném Jenny vào một nơi vượt quá cái giới hạn của thể xác.

Tình yêu chưa bao giờ hiện hữu đối với anh. Anh chưa bao giờ được âu yếm hay được đối xử tử tế đầy tình cảm. Sự vuốt ve yêu thương chưa bao giờ có trong cả quãng đời niên thiếu của anh. Anh đã bị cướp hết mọi sự trao tặng không vị kỷ đó.

Jenny không còn do dự. Thay vì vậy, cô thậm chí còn không nghĩ về nó. Suy nghĩ của cô không còn gì để phải cân nhắc cả.

Bàn tay cô biến mất trong chiếc quần jean của anh.

Một tiếng rên rỉ chân thành thốt ra từ ngực của Cage. Buông tay xuống, anh nắm chặt tấm chăn bên dưới anh. Anh nghiền chặt răng trong lúc mặt nhăn nhúm lại vì đam mê và ngửa đầu vào chiếc gối. Những giọt nước mắt đọng lại trên khóe mắt anh khi anh nhắm chặt chúng lại để ngăn cơn lũ đam mê đang quét qua anh như một dòng sông đang chảy siết.

Anh móc ngón tay cái vào cạp của chiếc quần jean và đẩy chúng xuống qua hông, rồi đạp chân cho đến khi anh có thể đẩy chúng ra hoàn toàn.

Jenny nhìn xuống tay mình, mắt cô mờ đi vì háo hức. Anh lấp nó đầy hơn. Anh thật to lớn, cứng và nóng. Cô ngắm nhìn anh với đôi mắt háo hức, mong chờ.

Hành động hoàn toàn theo bản năng, cô quay lại và nằm xuống gần anh, áp má cô lên đùi anh. Mái tóc cô phủ lên anh như một tấm khăn choàng lụa mềm mại. Anh luôn những ngón tay vô thức qua nó được dẫn lối bởi sự đụng chạm.

Cô nhúc nhối với tình yêu dành cho anh và muốn anh biết cô đã nghĩ anh tuyệt vời thế nào, cả thể xác lẫn tâm hồn. Cô nhấc đầu khỏi đùi anh, cúi xuống và hôn anh.

Điều xảy ra sau đó vượt quá sự tưởng tượng hay sự nhận thức của cô. Với một tiếng rên nhỏ Cage quay đầu anh lại và bắt đầu quay sang cô. Chiếc quần con của cô không hiểu được lọt ra kiểu gì, mặc dù cô có thể nhớ một cách chắc chắn là nó được mặc thế nào.

Cô cảm thấy tay anh trên đùi cô, vuốt ve, mon trón và tách chúng ra. Anh chạm vào cô theo một cách hết sức thân mật.

Rồi miệng anh ở đó., ảm áp, ảm ướt và dịu dàng.

Anh âu yếm cô và cô mon trốn anh với môi và lưỡi cô. Thế giới trở thành một cái bát kem và cô đang bị chìm trong đó. Khí quyển ngập tràn, ngon lành và mượt như nhung. Trong cái vương quốc này không tồn tại những khía cạnh lờ mờ của cảm xúc, không có những phản ứng khó khăn, không cả những thực tại thô ráp. Mọi thứ đều êm thấm, trọn vẹn và nắm bắt được. Không có sự xấu xa và mơ hồ. Tất cả đều đẹp và sáng ngời.

Khi anh quay lại và chống người phía trên cô, anh thì thầm, “Mở mắt ra đi, Jenny. Hãy nhìn người đang yêu em.”

Mắt cô lập tức mở ra. Chúng đều đã mờ đi với đam mê, nhưng Cage biết cô nhìn thấy và nhận ra anh. Với một cú đẩy nhanh, anh dấn mình vào cái nơi ảm áp, trơn trượt của cô. Khi anh đã an toàn ở sâu bên trong cô, anh mỉm cười nhìn xuống gương mặt sáng bừng của cô.

Anh quan sát những mảng cảm xúc đang nhảy múa trên những đường nét khuôn mặt cô trong sự hưởng ứng với cái nhịp điệu âu yếm của anh. Anh nhìn về bản khoả trong đôi mắt mơ màng của cô khi anh thay đổi nhịp độ và mang cô đến những đỉnh mức cao hơn của sự khuấy động.

Anh quan sát ánh sáng cháy lên trong tâm hồn cô khi cô đạt tới sự thỏa mãn của mình... và anh nhìn cái tia yêu thương của cô khi anh cũng đạt đến sự thỏa mãn của mình.

“Em thật là báu vật đối với anh và anh yêu em, Jenny. Luôn luôn là vậy.” Môi anh kề sát tai cô. Những lọn tóc vàng khô cứng của anh lẫn vào với những sợi tóc nâu sậm của cô trên chiếc gối. Má anh cảm giác nóng bừng như má cô khi anh kéo chúng áp vào nhau. “Anh yêu em.”

Anh ngước đầu lên và nhìn xuống mắt cô, đôi mắt đang lấp lánh như những viên ngọc lục bảo. “Em cũng yêu anh, Cage.” Cô vươn tay chạm vào má anh, lông mày anh, môi anh, như thể đang thuyết phục bản thân rằng anh đang hiện hữu thật sự ở đó và tất cả chuyện này không phải là một giấc mơ.

“Nhớ điều mà anh đã hứa với em chứ?”

“Vâng. Anh đã giữ lời hứa của mình. Nó thật tuyệt, hết như anh đã nói.”

“Em thật đẹp.” Anh di chuyển.

“Không, ở lại trong em đi.”

“Anh định sẽ làm thế,” anh thì thầm trên môi cô. “Nhưng anh thậm chí còn chưa được hôn em.” Anh bù đắp thiếu sót đó bằng một nụ hôn thật sâu, giữ lưỡi anh nằm trong miệng cô cho đến lúc cô thở không ra hơi.

Kéo chiếc áo phông lên, anh kéo nó qua đầu cô và ném nó sang một bên. Anh hạ thấp tia nhìn xuống ngực cô và nhẹ nhàng mon trốn một bên nó.

“Anh đang nói về cái mà anh đã nói đây, Jenny. Anh đã yêu em lâu lắm rồi, nhưng anh đã không thể làm bất cứ điều gì về nó. Em thuộc về Hal. Anh đã chấp nhận điều đó mà không hề tranh giành như mọi người đã thấy, cả em nữa.”

“Em đã cảm thấy có cái gì đó giữa chúng ta. Em đã không biết đó là cái gì.”

“Ham muốn.”

Cô mỉm cười và lồng những ngón tay vào mái tóc anh. “Nó là bất cứ cái gì, em đã rất sợ nó.”

“Anh đã nghĩ là em sợ anh.”

“Không. Chỉ là cảm giác mà anh tạo ra cho em.”

“Có phải đó là lý do em tránh anh không?”

“Em thể hiện điều đó rõ thế cơ à?”

“Hm.” Anh bị bộ ngực cô kích thích với những đường nét và những đỉnh nút sẫm màu của chúng. Anh âu yếm khám phá chúng. “Anh thích đi lòng vòng còn em thì lại muốn lặn ngụp trong sự bao bọc.”

“Anh thật là nguy hiểm khi cứ đi vòng quanh. Anh sẽ làm bất cứ cái gì để không bị bỏ lại một mình trong cùng một căn phòng với anh. Anh dường như tiêu hủy hết mọi khí oxy. Em đã không thể thở nổi.” Cô rên nhẹ lên khi anh nghiêng đầu cô đi và làm ướt núm vú cô bằng lưỡi anh. “Anh vẫn đang lấy hết hơi thở của em đây.”

“Anh không thể giữ những điều mà em còn đang bí mật với anh.” Anh khuấy động bên trong cô. Anh lại cứng trở lại.

Cô xoa lòng bàn tay lên những bắp cơ rắn chắc ở mông anh và đẩy anh vào sâu hơn bên trong. Anh vuốt ve ngực cô, nghịch cái núm vú cho đến khi nó săn cứng lại và đỏ lên, rồi hạ thấp miệng anh xuống nó.

Jenny nhìn anh vuốt ve cô, nhìn cái đường cong trên má anh khi anh thỏa mãn niềm mong mỏi có cô của mình. Cô ước gì cô có thể lấp đầy được sự

trống trải bên trong anh, xóa bỏ tất cả những lần mà anh cần tình yêu nhưng đều không được đáp đền trong quá khứ của mình.

“Cage, hãy sử dụng em đi. Sử dụng em đi.”

“Không, Jenny,” anh nói, lưỡi anh đánh nhẹ. “Anh đã sử dụng những người đàn bà khác. Lần này thì khác.”

Cô muốn tập trung vào những cách làm vui lòng và thỏa mãn anh, nhưng cô lại bắt đầu bị nhấn chìm trong niềm khoái cảm mà anh đang mang lại cho cô. Sự khuấy động của anh ngày càng dâng cao cho đến lúc anh lấp đầy cô trở lại. Những bức tường của cơ thể cô đóng chặt lại quanh sự cương cứng của anh. Cô run lên với từng cú đẩy mạnh mẽ và cong người lên để đón nhận chúng.

Rồi một cảm giác khác tăng dần lên ở giữa người cô. Ban đầu, sự di chuyển khe khẽ đó nhỏ đến mức cô nghĩ là cô đã tưởng tượng ra chúng. Nhưng rồi những cơn run rẩy trở nên mạnh hơn và cô nhận ra cái gì đã tạo ra chúng.

Khi nhận ra điều đó, cô thấy hoang mang. Cơ thể cô cứng đờ bên dưới Cage và thay vì cố gắng để biết rõ hơn về anh, cô lại giấy ra. “Không, không, dừng lại.” Cô nắm chặt lấy đầu anh và nhấc nó ra khỏi ngực mình. Cô vận người thoát khỏi anh và khép chặt hai đùi lại với nhau. “Dừng lại, dừng lại.”

“Jenny?” Hơi thở của anh gấp gáp và ồn ào. Phải vài giây sau mắt anh mới tập trung trở lại được và nổi hoang mang ngự đầy trong đó. “Có chuyện gì vậy, Jenny? Anh đã làm em đau à?”

Trái tim anh thất lại sợ hãi khi cô quay lưng lại với anh, co gối lên đến ngực và cuộn tròn cơ thể mỏng manh của mình lại. “Ồi, Chúa ơi, có chuyện gì vậy. Em bị sao? Hãy nói với anh đi.”

Cage chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi và bất lực đến vậy trong cả cuộc đời mình. Vài giây trước thôi anh và Jenny vẫn còn đang làm tình. Cơ thể cô đầy sự hướng ứng và háo hức. Vậy mà giờ cô lại khóc lóc và hành động như thể mọi nỗi đau đớn khổ sở đang tràn ngập trong cô.

Anh đặt một tay lên vai cô. Cô nao núng với cái động chạm của anh. “Chuyện gì vậy? Anh có nên gọi cho bác sĩ không?” Câu trả lời duy nhất của anh là một tiếng thốt thức khe khẽ. “Vi Chúa, Jenny, dù sao thì em cũng phải nói với anh nếu em bị đau chứ.”

“Không, không,” cô rên lên. “Không phải như thế.”

“Vậy thì là cái gì?” Anh cào mảy ngón tay qua mái tóc, rồi nôn nóng đẩy nó khỏi thái dương mình. “Có chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao em lại ngăn anh lại? Anh đã làm em đau phải không?”

“Em cảm thấy đờ ỉa bé đi chuyện.”

Những lời nói đó được thì thầm với cái gối bằng một giọng nhẹ tênh. Lúc đầu Cage không thể nghe ra chúng, nhưng khi anh tách từng âm tiết và rồi ghép chúng lại với nhau, anh thở ra nhẹ nhõm. “Đó là lần đầu tiên?”

Cô gật đầu. “Bác sĩ đã nói là em sẽ bắt đầu cảm nhận được nó ngay. Đây là lần đầu tiên.”

Đằng sau cô, Cage mỉm cười. Đứa con của anh đã nói chuyện với anh. Nhưng Jenny rõ ràng là đang lo lắng về nó. Anh lại chạm vào vai cô và lần này không nhấc tay ra kể cả khi cô cứng người lại một cách không muốn. Thực ra, anh nằm xuống bên cạnh cô và cố kéo cô vào vòng tay mình.

“Ồn mà, Jenny. Nó sẽ không làm đau gì đứa nhỏ đâu nếu chúng ta cẩn thận.”

Cô đột nhiên ngồi bật dậy và nhìn anh. “Anh không hiểu gì sao?”

Cage nhìn cô nghi hoặc khi cô nhảy ra khỏi giường, kéo tấm chăn cho đến khi rút được nó ra khỏi những tấm chăn nhàu nát khác và cuộn nó bao quanh mình. Cô đi về phía cửa sổ và ngã vai tựa vào khung cửa, quay lưng lại với căn phòng.

Anh đau đớn và giận dữ và không che giấu nó khi anh nhảy phắt khỏi giường, nhấc chiếc quần jean lên, và xô vào chân, kéo mạnh nó qua hông một cách đầy giận dữ.

“Anh nghi ngờ là anh không hiểu đây, Jenny. Tại sao em không nói cho anh biết đi?”

Cô không nghe thấy tiếng bước chân anh trên tấm thảm dày, và nó cảnh báo cô khi cô quay lại và thấy anh đứng quá gần như vậy. Lông mày anh nhăn lại với cái nhìn trừng trừng. Chiếc quần jean lại không được cài cúc và mái tóc anh rối bù sau cuộc càn quét của những ngón tay anh qua nó.

Anh đứng là hiện thân của người đàn ông gọi cảm và thật quá lòi cuồn, cô đã phải đấu tranh hết sức quyết liệt để kháng cự lại anh.

“Anh có thể không để tâm đến bất cứ sự đúng mực nào trong hành vi cư xử của một con mèo hoang nhưng em thì có.”

“Em đã nghĩ điều mà chúng ta đang làm là hành vi của một con mèo hoang à?” anh hỏi, giọng nói của anh đang run lên vì giận.

“Em đã không nghĩ cho đến khi em cảm thấy đứa con em đang di chuyển.”

“Anh nghĩ nó thật tuyệt. Anh ước gì em đã chia sẻ điều đó với anh.”

“Nó là con của một người đàn ông khác, Cage! Anh không nhận ra điều đó biến em thành loại đàn bà nào ư?”

Con giận của cô bộc phát và chứa trong nó là cả sự xấu hổ và đau đớn. Cô gục đầu xuống khi những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống. Cage nhìn thấy vai cô bắt đầu run rẩy với cơn thổn thức. Bàn tay nhỏ bé yếu đuối của cô nắm chặt tấm chăn xung quanh mình hết như nàng Eva quấn chặt chiếc lá xung đầu tiên nhằm che giấu sự ngượng ngùng của mình.

“Điều đó biến em thành loại đàn bà nào?”

Cô lắc đầu, lần đầu tiên không thể nói to được suy nghĩ của mình. Cô hít một hơi để ngăn những giọt nước mắt. “Cái mà chúng ta đã làm với nhau... cách mà em đã hành động khi chúng ta... làm tình...”

“Tiếp đi,” anh giục khi cô ngừng lại.

“Em không biết bản thân mình nữa. Em yêu anh, nhưng em đang mang đứa con của anh trai anh.”

“Hal đã chết rồi. Chúng ta thì vẫn đang sống.”

“Em đã bác bỏ nó, thậm chí với chính bản thân em, nhưng cha mẹ anh đã hoàn toàn đúng khi nói em đã cố rủ quyến Hal lơ là nhiệm vụ của anh ấy.”

“Em định nói gì?” Lòng này Cage nhủ lại thắc mắc.

“Đêm đó khi anh ấy tới giường em, ôm lấy em, anh ấy đã không có ý định làm tình với em. Em đã hôn anh ấy và van xin anh ấy ở lại với em, từ bỏ chuyến đi và kết hôn với em.”

“Em đã nói điều này với anh trước đây. Em đã nói là anh ấy đã bỏ đi, rồi lại quay trở lại.”

“Phải.”

“Vậy em không thể nào tự kết tội mình là đã cố quyến rũ anh ấy. Hal đã tự quyết định mà không hề có bất cứ sự ép buộc nào từ em.”

Cô lại dựa đầu vào khung cửa sổ và nhìn vào một điểm vô hình nào đó bên kia cánh cửa chớp. “Nhưng anh không thấy sao? Anh ấy có lẽ chỉ quay quay lại đển kiểm tra em, để hôn chúc ngủ ngon thêm một lần nữa. Em đã tuyệt vọng và anh ấy hẳn đã cảm nhận được điều đó.”

Bên trong Cage thất lại. Liệu anh có thể tiếp tục lời nói dối này bao lâu nữa? Tại sao nó không đơn giản là một cái chết tự nhiên như bao cái chết khác và để Hal lại một mình trong cái thế giới âm ty đó? Tại sao nó cứ phải quay trở lại để ám ảnh anh mỗi lần anh thoáng chạm vào cái hạnh phúc với Jenny chứ? Hệt như một cái rào chắn độc địa, lỗi lầm đó luôn ngăn anh chạm tới ngưỡng cửa của thiên đường.

“Nó vẫn cứ là quyết định của Hal,” anh lập lại một cách kiên quyết.

“Nhưng nếu đêm đó chưa bao giờ xảy ra, anh có thể vẫn còn sống. Em đã không đủ nhạy cảm để lo lắng về việc mang thai, nhưng có lẽ Hal thì có. Có lẽ đó là điều mà anh ấy đã nghĩ tới khi anh ấy trở nên đủ thận trọng để ngừng lại.”

“Em còn không có lương tâm hơn khi dụ dỗ anh ấy tránh khỏi cái nhiệm vụ cao cả theo lời gọi của Chúa khi tất cả thời gian đó em đã thực sự yêu anh, một tình yêu mà em đã quá yếu đuối và sự can đảm để thừa nhận. Giờ em lại ngủ với anh trong lúc đang mang đứa con của Hal. Đứa trẻ sẽ không bao giờ biết cha nó là bởi vì em.”

Cage đứng lặng yên trong một lúc trước khi đi đến bên giường và ngồi xuống mép của nó. Anh dang rộng đầu gối, chống hai khuỷu tay lên đó, và ôm lấy đầu khi anh nhìn chăm chăm xuống tấm thảm giữa hai chân mình.

“Em không có lí do gì để cảm thấy tội lỗi cả, Jenny.”

“Đừng cố làm cho em thấy khá hơn. Em ghê tởm chính mình.”

“Hãy nghe anh, nghe anh nói đi,” Cage nói rõ ràng, ngẩng đầu lên. “Em không có bất cứ lỗi lầm gì về chuyện đó cả, không cảm dỗ Hal vào giường của em, không làm anh ấy lơ là khỏi nhiệm vụ, và chắc chắn là không trong cái chết của anh ấy. Và cả không có tội lỗi gì trong việc làm tình với anh trong khi đang mang đứa con của Hal cả.”

Cô bối rối quay lại nhìn vào anh. Ánh trăng chiếu sáng một bên mặt cô, và bên còn lại chìm trong bóng tối. Điều đó có lẽ tốt hơn, Cage nghĩ. Anh sợ điều mà anh có thể nhìn thấy trên khuôn mặt cô khi anh nói với cô.

Anh thở một hơi nặng nhọc và nói thật khẽ, mặc dù không có sự ngập ngừng nào trong lời thú nhận của mình. “Hal không phải là cha của đứa bé trong bụng em đâu, Jenny. Mà là anh. Anh đã tới phòng ngủ của em đêm đó, không phải Hal. Chính anh là người đã làm tình với em.”

Mắt cô vẫn nhìn và mở lớn ra khi cô chiếu cái nhìn về phía anh từ bên kia căn phòng. Thật chậm rãi cô trượt mình xuống dọc bức tường và ngồi sụp xuống sàn nhà. Tấm chăn đỏ xuống xung quanh cô. Tất cả hiện rõ lên khuôn mặt cô, tái đi vì không thể tin, và tay cô với các đốt ngón tay nắm lại đến trắng bệch ra.

“Không thể nào,” cô nói không ra hơi.

“Đó là sự thật.”

Cô lắc đầu điên cuồng. “Hal đã tới phòng em. Em đã nhìn thấy anh ấy.”

“Em đã nhìn thấy anh. Căn phòng đã rất tối. Anh lúc đó đứng quay lưng lại với anh sáng khi anh mở cửa phòng. Anh đã không thể là bất cứ cái gì ngoài một cái bóng.”

“Đó là Hal!”

“Anh đã đi ngang qua phòng em và nghe thấy tiếng em khóc. Anh đã định đi gọi Hal. Nhưng anh ấy đã xuống nhà, đang mê mải nói chuyện với Cha và Mẹ. Do đó anh đã đi vào để kiểm tra em.”

“Không,” cô lầm bầm nói, vẫn lắc đầu quày quặt.

“Trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì, em đã ngồi dậy và nhảm anh là Hal.”

“Em không tin anh.”

“Vậy làm sao mà biết nó đã xảy ra thế nào chứ? Em đã với lấy anh. Mặt em đầm nước mắt. Anh có thể nhìn thấy chúng qua ánh đèn phản chiếu trước khi anh đóng cánh cửa lại. Anh thừa nhận là lẽ ra anh nên nói rõ mình là ai ngay khi em gọi anh là Hal, nhưng anh đã không làm thế. Lúc đó, Anh đã không muốn và cho đến giờ anh vẫn mừng muốn chết là anh đã không làm thế.”

“Em không muốn nghe.” Cô bịt tai lại.

Không nao núng, anh tiếp tục nói. “Anh đã biết là em đang đau khổ, Jenny. Em đã bị tổn thương và cần được giải tỏa. Thẳng thắn mà nói, anh đã không nghĩ là Hal sẽ trao cho em cái mà em cần.”

“Nhưng anh thì có,” cô rít lên buột tội.

“Anh đã.” Anh đứng lên khỏi giường và đi về phía cô. “Em đã yêu cầu anh ôm em, Jenny.”

“Em đã yêu cầu Hal.”

“Nhưng Hal đã không có ở đó phải không?” Cage hét lên, cơn giận của anh bùng lên. “Anh ấy đã xuống nhà nói chuyện về tầm nhìn, về tiếng gọi và mục tiêu, trong khi lẽ ra anh ấy cần phải chăm sóc cô vợ chưa cưới của mình.”

“Em đã làm tình với Hal!” cô thét lên trong sự cố gắng điên cuồng bác bỏ những cái mà anh đang nói với cô.

“Em đã rất buồn. Em đang khóc. Hal và anh đủ giống nhau đến nỗi em đã nhầm anh thành anh ấy. Bọn anh đều cùng mặc quần jeans và áo sơ mi như nhau. Anh đã không nói bất cứ điều gì nên em đã không thể phân biệt được giọng nói của anh.”

“Nhưng em sẽ biết sự khác nhau đó.”

“Em có thể phân biệt anh với ai chứ? Em đã không hề có một gã tình nhân nào khác.”

Cô cố quên đi việc cô đã lo lắng thế nào về việc dụ dỗ “gã tình nhân” đó ôm cô và hôn cô, cũng như cô đang cô quên đi những viên thuốc ngủ mà cô đã lấy đêm đó. Cô đang không tỉnh táo, suy nghĩ của cô u mê rồi ư? Sau đó cô đã không hề nghĩ đến việc nó hầu như có thể là sự tưởng tượng của cô ư? Tất cả không phải dường như chỉ là giấc mơ thôi ư?

“Em đã không tìm anh,” Cage nói. “Em đang tìm Hal. Đơn giản là không bao giờ anh nghĩ nó có thể là một ai đó khác.”

“Nó là một sự thú nhận tuyệt vời như việc anh là một kẻ nói dối đáng ghê tởm đến nhường nào.”

Mắt anh nhắm lại. “Đêm đó em có vẻ không nghĩ anh là một kẻ đáng ghê tởm. Em dường như đã không hề để tâm đến anh.”

“Dừng lại. Dừng - ”

“Em đã trườn lên anh như một con gấu đang mùa yêu.”

“Im đi.”

“Thừa nhận đi, Jenny, em chưa bao giờ hôn như thế trước đó. Hal chưa bao giờ hôn em như thế phải không?”

“Em - ”

“Thừa nhận đi!”

“Em sẽ không làm thế!”

“Ồ, em có thể bác bỏ tất cả nếu em muốn, nhưng em biết là anh nói đúng mà. Anh đã chạm vào em và cả hai chúng ta đều vỡ tung ra như pháo hoa.”

Jenny nhắm chặt hai mắt lại. “Em đã không biết đó là anh.”

“Có gì quan trọng chứ.”

Mắt cô mở bừng ra. “Đó là một lời nói dối!”

“Không, không phải, và cái gì đó còn hơn thế, em biết là không phải mà.”

Cô ép những ngón tay lên môi. “Làm sao mà anh có thể hèn hạ thế chứ? Làm sao mà anh lại có thể lừa dối em như thế? Làm sao mà anh có thể - ” cô nghẹn lại.

Cage quỳ xuống phía trước cô. Con giận của anh giảm xuống và giọng nói của anh run lên tha thiết. “Bởi vì anh yêu em.”

Cô lặng người nhìn lại anh.

“Bởi vì anh cần được bao bọc trong em nhiều như em cần tình yêu của một người đàn ông vậy. Anh đã muốn em nhiều năm rồi, Jenny. Ham muốn, phải, nhưng còn hơn thế nữa, hơn rất nhiều. Đêm đó, em đã ở đó, nằm trên giường, trần truồng, ấm áp, ngọt ngào và khơi gợi. Lúc đầu anh nghĩ là anh chỉ ôm em, hôn em vài lần trước khi anh nhận ra chính bản thân mình. Nhưng khi anh ôm em, cảm nhận hương vị của em, cảm nhận được lưỡi em áp vào lưỡi anh, chạm vào ngực em” – anh nhún vai bất lực – “nó đã không thể dừng lại dòng thác lũ đó.”

“Anh đã rất ngạc nhiên là em vẫn là một trinh nữ. Nhưng thậm chí khi phát hiện ra, điều đó cũng không đủ để ngăn anh lại. Mọi thứ anh làm là yêu em đêm đó. Tất cả mọi điều anh nghĩ tới là an ủi nỗi đau của em với tình yêu của anh. Đó là lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy như anh đang làm điều gì đó có ý nghĩa. Nó thật rõ ràng và đúng đắn, Jenny. Em đã bộc lộ bản thân em với anh.”

“Em đã nghĩ em đang nói chuyện với Hal.”

“Nhưng không phải. Chính anh mới là người tình của em. Nghĩ lại về đêm đó và so sánh nó với đêm nay đi. Em biết là anh không hề nói dối mà.”

Anh đứng lên và bắt đầu bước đi hết chiều dài tám mét từ giường ra đến cửa sổ. “Anh đã làm tình với em một lần, anh đã không thể từ bỏ em. Anh muốn chinh phục được em một cách từ từ. Anh đã lên kế hoạch tán tỉnh em để ngay khi Hal trở về nhà em sẽ sẵn sàng hủy bỏ lời đính hôn của em với anh ấy mà không đau đớn nhất có thể và đến với anh.”

Anh ngừng đi lại và mỉm cười nhìn xuống cô. “Cái ngày em nói với anh em đã có thai, anh vẫn chỉ có thể kìm giữ. Anh đã muốn nhảy cẫng lên, ôm lấy em, và khiêu vũ với em khắp cửa hàng thuốc đó. Tối nay khi em nói với anh đứa bé đang đập, anh cũng có cảm giác tương tự như vậy.”

Vẫn giữ những suy nghĩ về những điều được tiết lộ chỉ cách đây vài phút, Jenny nhìn về phía trước giường. Nó thật kinh khủng. Rất kinh khủng. Nhưng cô tin anh. Nó đánh thức tất cả các giác quan. Sao cô không nhận ra là trước đây cô không hề biết. Giờ nó rõ ràng như ban ngày. Rất rõ ràng. Nhưng như anh đã nói, cô đã không tìm kiếm nó.

Hay là cô đã? Cô đã biết ư? Trong sâu thẳm tâm hồn mình, cô đã biết đúng không? Không. Chưa lòng lạnh, không!

“Tại sao anh không nói với em, Cage? Em đã làm tình với một người đàn ông mà lại nghĩ đó là một người đàn ông khác! Tại sao anh lại không nói với em?”

“Lúc đầu là bởi anh đã nghĩ là em vẫn yêu Hal. Nó sẽ phá hủy em nếu nghĩ là em đã không công bằng với anh ấy.”

“Em đã thế.”

“Em không phải vậy, mẹ kiếp. Nếu có bất cứ ai, thì đó là anh!”

Ngực cô nặng trĩu với cảm xúc khi cô run rẩy tới tận đầu ngón chân. “Đã hàng tháng trời rồi. Tại sao anh lại không nói với em?”

“Anh đã không muốn làm tổn thương em.”

“Anh nghĩ là giờ em sẽ không bị tổn thương sao?”

“Em không nên thế. Em được tự do mà. Đó là lỗi của anh, Jenny, không phải của em. Em vô tội và anh đã cố gắng để có em.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em có một thiên hướng kinh hoàng để giành lấy trách nhiệm đối với lỗi lầm của người khác. Em đã giữ bản thân mình phải có trách nhiệm với những khuyết điểm của mọi người. Cha mẹ anh, Hal, anh.”

Anh thờ dài. “Nhưng đó không phải là lý do duy nhất.” Anh buồn bã nhìn vào mắt cô. “Anh đã muốn làm cái gì đó đúng đắn. Anh cảm thấy như thể anh

mắc nợ Hal khi không nói với em. Trong khi anh tự do trưởng thành trong địa ngục, rượu chè và chơi gái thì anh ấy đã dành cả đời để làm những điều đúng đắn. Anh đã lấy cái gì đó xứng đáng thuộc về anh ấy... mặc dù anh đã có thể chứng tỏ điều đó, bởi vì anh đã yêu em”

Anh bước lại gần cô hơn. “Anh đã muốn em là một phần cuộc đời anh, nhưng anh biết cái giá mà anh phải trả rất đắt. Một kẻ không ra gì như anh không có quyền mà không phải trả một giá xứng đáng.”

“Anh đang nói về cái gì vậy, Cage? Đối với em cho đến tận tối nay anh mới đáng bị trừng phạt. Anh đã phải trả giá gì chứ?”

“Một trong số chúng là em đã thết tên của người anh trai anh ngay lúc em lên đỉnh trong lần đầu tiên đó.” Cô gấp đầu xuống. “Cái giá khác là em lúc nào cũng nghĩ Hal chính là người đầu tiên đưa em đến với niềm đam mê. Một cái khác nữa là cái đêm ở Monterio khi anh đã có thể ôm em trong lúc em ngủ nhưng vẫn không thể bộc lộ tình yêu của anh. Cái giá đắt nhất là em đã nghĩ rằng con anh, đứa con của anh, đáng có một người cha khác hơn là anh.”

Cô gần như là tha thứ cho anh ngay sau đó. Cô gần như đầu hàng sự chấn động trong giọng nói của anh và sự chiếm hữu dữ dội trong mắt anh. Cô gần như là đã nhào vào vòng tay anh và đòi hỏi tình yêu của anh.

Nhưng cô không thể. Cái mà anh đã làm thật đáng sợ, và một lỗi lầm to lớn như thế không thể nào coi như không có. “Vậy sao bây giờ anh lại nói với em?”

“Bởi vì em đang tự đổ lỗi cho mình về cái chết của Hal. Anh không thể chấp nhận điều đó, Jenny. Anh đã đi thực thi nhiệm vụ của mình với một cơ thể và một lương tâm trong sáng. Cái chết của anh ấy không đáng giá gì tới em cả. Em không có cách nào có thể ngăn ngừa nó lại. Anh sẽ không để em sống nốt quãng đời còn lại trong sự trách cứ bản thân vì nó và nghĩ rằng em thậm chí còn phải chịu trách nhiệm một cách mơ hồ về việc đã tạo ra một đứa con cô.”

Anh với lấy tay cô. Nó nằm lạnh giá và không sức sống trong tay anh. “Anh yêu em, Jenny.”

Cô giật tay ra. “Tình yêu không thể xây dựng dựa trên sự lừa dối, Cage. Em đã nói dối em hàng tháng trời. Anh muốn em làm gì đây?”

“Yêu lại anh.”

“Anh biến em thành một đứa ngu ngốc.”

“Anh đã tạo ra một người đàn bà trong em.” Anh quay khỏi cô, cố gắng kiểm soát cơn giận của mình. “Nếu em ngừng việc sàng lọc mọi thứ qua cái máy lọc về tính đúng đắn, lương tâm tội lỗi của em đi thì em sẽ thấy mọi thứ rõ ràng hơn. Đêm là điều tốt đẹp nhất đã từng xảy ra với cả hai chúng ta. Nó đã giải phóng cả hai chúng ta.”

“Tự do ư?” Cô khóc nức lên. “Tự do ư? Em sẽ phải chịu đựng hậu quả của đêm đó cho đến tận cuối đời.”

“Em đang ám chỉ đứa con của anh giống như một gánh nặng ư?”

“Không, không phải đứa bé,” cô thốt lên. “Là tội lỗi. Về việc làm tình với một người em trai trong lúc lại đang được đính hôn với một người khác.”

“Ồi...” Anh đắm vào những bức tường với tiếng chửi thề. “Chúng ta lại quay trở lại với điều đó sao?”

“Phải. Và em thấy mệt mỏi về nó. Đưa em về nhà đi.”

“Không đời nào. Không cho đến khi chúng ta giải quyết triệt để chuyện này.”

“Đưa em về nhà đi,” cô cứng rắn nói. “Nếu anh không đưa, em sẽ lấy cặp chìa khóa của một trong những chiếc ô tô của anh và sẽ tự lái xe về đây.”

“Em sẽ ở lại đây hoặc anh sẽ - ”

“Đừng có dọa em. Em không sợ anh nữa đâu. Mọi sự đe dọa của anh giờ là vô nghĩa. Anh còn có thể làm những điều gì tồi tệ hơn với em nữa sau những cái mà anh đã làm chứ?”

Cầm anh siết lại giận dữ. Cô nhìn mắt anh đầy lên cơn giận dữ sôi sục, rồi ngay lập tức nó trở lên lạnh giá. Đột nhiên anh quay người khỏi cô. Đi về phía tủ đồ, anh lôi một chiếc áo sơ mi ra khỏi móc và xò vào một đôi bốt. “Mặc quần áo vào đi,” anh nói cộc lốc qua đôi môi gần như không di chuyển. “Anh sẽ quay lại với em trong năm phút nữa.”

Khi anh quay lại, cô đã sẵn sàng. Cô theo anh xuống nhà và đi qua cửa trước. Trời rất tối khi họ đi ngang qua khoảng sân để tới chỗ gara. Anh mở cửa chiếc xe Lincoln và cô ngồi vào.

Họ im lặng trong suốt quãng đường đi vào thị trấn. Bàn tay anh nắm chặt vô lăng như thể muốn nhấc nó khỏi khung. Anh lái rất nhanh. Khi anh dừng lại bên ngoài căn hộ của cô, cô đu người về phía trước với một cái chạm mạnh. Nghiêng người qua cô, anh mở cánh cửa và đẩy nó mở ra. Cô bước ra ngoài.

“Jenny?” Anh nghiêng người qua chiếc ghế ngồi. “Anh đã làm những điều tồi tệ. Gần như là tệ tiệt. Nhưng đây là một lần anh cố làm một điều gì đó đúng đắn. Anh đã muốn làm điều gì đó có ý nghĩa cho những người thân của anh, em, và con của anh.” Anh bật cười buồn bã. “Thậm chí khi anh cố làm cái gì đó đúng đắn, nó cũng bị cho là xấu xa. Có lẽ đó chính là sự thật về cái mà mọi người luôn nói về Cage Harden. Hẳn đúng là không bao giờ tới

được.” Anh với tới cánh cửa và kéo nó đóng sầm lại.

Rồi với một tiếng nghiêng của bánh xe trên sỏi, chiếc xe lao về phía trước và nhanh chóng biến mất khỏi khu đỗ xe.

Jenny lẻ người vào căn hộ. Cô cảm thấy kiệt sức, trống rỗng. Có phải chỉ mới đêm qua thôi, cô và Cage còn đang chia sẻ với nhau bữa tối đầy ánh nến? Phải rồi, còn có cả những bát kem và những chiếc cốc cà phê của họ vẫn còn đang để chiếc bàn cà phê mà, bị bỏ quên ở đó khi họ rời khỏi để trở về Roxxy và Gary tới El Paso. Nó có thể đã diễn ra trong một cuộc đời khác.

Cô để chiếc đèn không chiếu sáng khi cô đi qua căn hộ về phía phòng ngủ của mình. Nó dường như tăm tối, lạnh lẽo, trống trải, không như căn phòng ngủ ở nhà Cage.

Không, cô sẽ không nghĩ về nó nữa.

Nhưng cô đã làm và không thể ngăn những kí ức đó xông vào trong suy nghĩ của mình. Từng cái đụng chạm, từng nụ hôn, từng lời nói.

Cô nhớ cái nét lạnh lẽo trong mắt anh ngay trước khi anh bỏ đi. Có phải anh đã cố làm điều đúng đắn bằng cách giữ im lặng không?

Anh chắc chắn là không hành động một cách mù quáng vào buổi sáng Hal rời đi. Cô nhớ sự chú ý mà anh đã dành cho cô. Anh đã rất căng thẳng và thận trọng, nhưng không hề tự mãn hay khó chịu khi như có thể đã làm. Nếu nó chỉ là một trò lừa đảo tàn nhẫn mà anh diễn thì anh chắc chắn đã không nhìn một cách thêm muốn về nó sau đó.

Anh có yêu cô không? Anh đã bằng lòng từ bỏ quyền lợi đối với đứa con của mình. Một sự hy sinh như vậy có phải là minh chứng của tình yêu không?

Và nếu anh yêu cô, cô đã thực sự làm rối lên về cái gì vậy?

Cage là người tình duy nhất của cô. Điều đó không mang lại cho cô một cảm giác ấm áp, tươi sáng bên trong sao? Sự mê hoặc về đêm đó là của cô và Cage. Cô nên biết mới phải! Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy trong cuộc đời mình trước đó hay từ lúc...cho đến tận đêm qua.

Khi anh ở bên trong cô, cơ thể anh không thân thiết, như là một phần của cô sao? Cả hai lần, cô đều không cảm thấy trọn vẹn ư? Sự cộng hưởng của thân thể anh với cô không mang lại cho cả hai những mảnh câu đố phức tạp là Jenny Fletcher và khiến nó hoàn hảo ư?

Có phải cô buộc tội Cage lừa dối chỉ nhằm để làm nhẹ bớt lương tâm của mình không? Bởi vì nhiều năm rồi cô đã lừa dối Hal, lừa dối nhà Hendrens, lừa dối cả thị trấn. Cô đã bị cuốn đi với những kế hoạch hôn nhân của họ, biết rõ rằng tình yêu mà cô chịu đựng với Hal không phải là nền tảng cho một cuộc hôn nhân.

Giữa họ đã không hề có một sự đồng cảm nào như cô đã có với Cage. Hal đã không thỏa mãn được sự thiếu thốn trong tâm hồn cô. Với anh cô sẽ bị cuốn đi với việc phải đè nén tâm hồn đó và sống với những ràng buộc không ngơi nghỉ. Cage đã dám để cho cô là chính mình.

Cô không thể nào tha thứ cho Cage vì đã giữ bí mật của anh trong suốt thời gian đó sao? Cô đã được chuẩn bị tư tưởng để giữ bí mật của mình trong suốt phần còn lại. Nếu Cage không làm tình với cô đêm đó, nếu Hal không chết, cô sẽ phải kết hôn với vị hôn phu của mình. Và chẳng quan trọng gì việc nó khiến cô không hạnh phúc đến thế nào, cô sẽ nổ tung ra vì nó. Trước mỗi quan hệ của cô với Cage, cô sẽ không có can đảm tìm kiếm hạnh phúc của chính mình, mà sẽ tiếp tục để người khác quyết định nó cho cô.

Cage đã dạy cho cô phải quyết định tương lai của mình. Chỉ lý do đó thôi không đủ để yêu anh ư?

Ngày mai cô sẽ nghĩ thêm về điều này. Có lẽ cô sẽ gọi cho Cage, xin lỗi về sự không khoan nhượng của cô đêm nay, và họ sẽ cùng nhau sắp xếp lại mọi thứ.

Cô mệt mỏi cởi quần áo ra, trông vào người một bộ quần áo ngủ, và trườn vào giường. Nhưng cô không thể ngủ. Cô đã ngủ gần như cả ngày rồi, và cả thế giới dường như chống lại cô bằng việc lấy đi những khoảnh khắc yên bình còn lại mà cô cần. Tiếng còi báo động rú ầm lên trong những con đường trong thị trấn và ngay khi cô vừa đẩy được Cage ra khỏi suy nghĩ của mình đủ để chìm vào giấc ngủ thì điện thoại của cô reo lên ầm ĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nghĩ nó có thể là Cage, cô cân nhắc việc nhắc ông nghe lên trả lời. Cô vẫn chưa sẵn sàng nói chuyện với anh ư? Chiếc điện thoại đã kêu đến lần thứ sáu trước khi cô quyết định xong và với lấy ống nghe.

“Xin chào?”

“Cô Fletcher phải không?”

Không phải Cage và cô cảm thấy một nỗi thất vọng thoáng qua. “Vâng.”

“Có phải là Jenny Fletcher đã từng sống cùng với gia đình cha xứ Hendren không?”

“Vâng. Vui lòng cho biết ai đây?”

“Ủy viên Cảnh sát trưởng Rawlins,” người gọi tự giới thiệu bản thân. “Cô có biết chúng tôi có thể liên lạc với nhà Hendren ở đâu không?”

“Ông đã kiểm tra nhà thờ và nhà của linh mục chưa?”

“Đương nhiên là có rồi.”

“Vậy thì tôi rất tiếc, tôi không biết họ ở đâu cả. Tôi có thể giúp gì ông không?”

“Chúng tôi thực sự cần tìm họ,” người ủy viên nói, giọng nói trở nên gấp gáp. “Con trai của họ vừa bị tai nạn.”

Jenny lạnh người. Con buồn nôn cuộn lên trong bụng cô. Những tia sáng vàng chói nổ bùng ra đập vào bức vách đen ngòm khi cô nhắm mắt lại. Bằng một hành động dứt khoát cô dứt khỏi con bồng hoàng. “Con trai họ ư?” cô hỏi bằng một tông giọng cao, chói tai.

“Vâng, Cage.”

“Nhưng anh ấy vừa...tôi vừa mới gặp anh ấy xong.”

“Nó mới xảy ra cách đây vài phút.”

“Anh ấy...nó có...nguy hiểm không?”

“Tôi vẫn chưa biết, cô Fletcher. Giờ xe cứu thương đang trở anh ấy vào bệnh viện. Nó thật tệ. Một chiếc tàu hàng đã va phải chiếc xe của anh ấy.” Jenny ngăn tiếng thét lại với một bàn tay trắng bệch. Một chiếc tàu hàng! “Đó là lí do tại sao chúng tôi cần tìm bà con thân thiết nhất của anh ấy.”

Chúa ơi, cái thủ tục giấy tờ kinh khủng này. “Bà con thân thiết nhất,” cái cụm từ được thốt ra bằng giọng nói liu nhíu của người cảnh sát dành cho những người phải được thông báo khi có ai đó mà họ yêu thương đang gặp phải một tai nạn cách xa nhà.

“Cô Fletcher?”

Sự im lặng kéo dài vài giây trong lúc Jenny cố gắng hấp thụ sự thật tàn khốc từ cuộc điện thoại. “Tôi không biết Bob và Sarah hiện đang ở đâu. Nhưng tôi sẽ ở bệnh viện trong vài phút nữa. Tạm biệt. Tôi phải chuẩn bị thật nhanh.”

Cô gác điện thoại trước khi kịp cho người ủy viên có cơ hội nói thêm bất cứ điều gì. Đầu gối cô gập lại bên dưới cô khi cô lăn ra khỏi giường. Cô hấp tấp đi tới tủ để đồ, nơi cô rút ra được chiếc áo quần đầu tiên rồi xò vào tay.

Cô phải tới chỗ Cage. Bây giờ. Nhanh lên nào. Cô phải nói với anh cô yêu anh trước khi –

Không, không. Anh sẽ không chết. Cô thậm chí sẽ không nghĩ tới sự hấp hối của anh.

Ôi, Chúa ơi, Cage, sao anh lại làm điều này chứ?

Kể từ lúc người ủy viên nói với cô về tai nạn, Jenny đã hỏi liệu đó có phải là tai nạn hay không. Điều cuối cùng mà Cage đã nói với cô là gì nhỉ? “Anh chỉ là không bao giờ tốt được.” Hành động chối bỏ tình yêu của anh với cô có phải là sự chối bỏ cuối cùng có thể chịu đựng không? “Tai nạn” này có phải là một sự cố gắng để giành lấy chiến thắng bằng cách giải thoát khỏi thế giới của Cage Hendren không?

“Không!”

Cô không nhận ra là cô đã hét lên rất to cho đến khi nó vọng lại từ những bức tường yên ắng trong căn hộ của cô. Cô đi xuyên qua căn phòng tối mù ra đến cửa. Những giọt nước mắt tuôn đầy trên mặt cô và những ngón tay của cô run rẩy hết sức, cô gần như không thể tra chìa khóa vào ổ khóa của chiếc xe con.

Cô nhìn thấy hiện trường của vụ tai nạn từ cách đó một quãng. Một công nhân sửa chữa đang kéo chiếc xe của Cage ra khỏi đường ray, nhưng cảnh sát vẫn đang quây cái khu vực lửa cháy để ngăn những người xem hiếu kỳ lại.

Chiếc Lincoln màu bạc trông giống như một mảnh của một lá nhôm khổng lồ đã bị bóp mép lại trong cái thiết bị điều khiển của anh ta và bị quăng ra. Ngực của Jenny nén lại một cách đau đớn. Không gì có thể thoát ra khỏi cái mớ kim loại hỗn độn đó mà còn sống cả. Vòng tay cô quá yếu để lái chiếc xe, nhưng cô đã ép bản thân phải giữ tay lái. Cô phải tới được bệnh viện kịp lúc.

Khi cô tới nơi, cô đỗ xe và lao về phía những cánh cửa của căn phòng cấp cứu. Đứng chết, đứng chết, đứng chết, trái tim cô cầu nguyện theo từng bước chân. Cái kiểu cảm xúc bất chợt này và cả sự vận động của thể xác đều không tốt cho đứa bé, nhưng hiện giờ suy nghĩ của cô chỉ tập trung hướng về Cage.

“Cage Hendrens ư?” cô thờ không ra hơi, đập tay lên bàn trực của những y tá.

Người y tá đang làm việc nhìn lên. “Anh ấy đã được chuyển qua phòng phẫu thuật rồi.”

“Phẫu thuật ư?”

“Vâng. Bác sỹ Mabry.”

Nếu họ đang làm phẫu thuật cho anh tức là anh vẫn còn sống. Tạ ơn Chúa, cảm ơn Người. Jenny nuốt xuống để thờ. “Tầng mấy?”

“Ba.”

“Cảm ơn cô.” Cô chạy về phía thang máy.

“Cô gì ơ?” Jenny quay lại. “Anh ấy có lẽ sẽ phải nằm ở đó một thời gian dài đấy.”

Người y tá thông báo một cách xã giao với cô để không tạo ra nhiều hy vọng. “Tôi sẽ đợi, không quan trọng là bao nhiêu lâu.”

Cô lên đến tầng ba, người y tá ở tầng này đã xác nhận là Cage đang ở phòng cấp cứu. “Hai người có quan hệ với nhau sao?” người y tá trực nhả nhận hỏi.

“Tôi... tôi đã lớn lên cùng anh ấy. Cha mẹ anh ấy đã nhận tôi làm con nuôi khi tôi trở nên mồ côi.”

“Tôi hiểu. Chúng tôi đã không thể liên lạc với cha mẹ anh ấy, nhưng chúng tôi vẫn đang cố.”

“Tôi chắc là họ chỉ vừa mới ra ngoài lúc tối thôi và sẽ sớm quay về.” Jenny không thể tin là cô có thể trò chuyện tự nhiên đến vậy. Cô cảm thấy muốn hét lên với những bức tường. Cô muốn lăn xuống sàn và kêu gào trong lúc cào xé mái tóc mình.

“Có một người canh sát đang đợi ở nhà để đưa họ đến đây.”

Jenny cắn môi dưới. “Họ sẽ bị hoảng sợ. Họ đã mất đứa con thứ hai chỉ mới cách đây vài tháng.”

Người y tá tắc lưỡi cảm thông. “Tại sao cô không lại đằng kia ngồi đợi đi,” cô ta nói, chỉ về phía phòng đợi. “Tôi chắc là chúng tôi sẽ sớm biết được điều gì đó về tình trạng của anh Hendren thôi.”

Như một cái máy, Jenny đi về phía phòng đợi và ngồi xuống ghế sofa. Cô lẽ ra phải tự đi tới nhà của cha xứ, ở đó để báo cái tin về tai nạn của Cage khi nhà Hendrens trở về. Nhưng cô không thể để anh lại. Cô không thể! Cô phải ở lại đây với tình yêu của cô và khích lệ qua những bức tường của phòng phẫu thuật nơi mà anh đang tạm thời bị cách ly với cuộc sống.

Cuộc sống của anh thật quý giá với cô. Anh không biết điều đó sao? Làm sao mà anh lại có thể -

Ôi, Chúa ơi, cô đã để anh bỏ cô lại với những ý nghĩ tồi tệ về chính anh. Ngay cả cha mẹ anh cũng đã bỏ mặc anh vào cái đêm chôn cất Hal, cô đã tàn nhẫn từ chối anh tới nay sau khi anh trải lòng mình với cô. Nhà Hendrens có lẽ đã quá vô tình với tâm tình của Cage để nhận ra cái mà họ đã làm với cả cuộc đời anh, nhưng cô biết rõ hơn.

Đã bao nhiêu lần anh nghi ngờ về giá trị cuộc đời mình? Không phải anh đã đùa giỡn với cái chết mỗi lần anh thách thức nhà chức trách, hay đi đằng sau tay lái của một chiếc xe con và phóng bạt mạng? Chẳng phải anh đã không tham gia những trò chơi táo bạo chỉ để thu hút sự chú ý lúc nào cũng từ chối anh đấy sao?

Ôi, Cage, tha thứ cho em. Em yêu anh. Em yêu anh. Anh là người quan trọng nhất đối với em.

“Cô Fletcher?”

Cô nhảy dựng lên khi nghe tên cô được xướng lên. Đôi mắt cô đã nhắm nghiền đau khổ khi cô cầu nguyện, cầu xin Chúa hãy cứu lấy cuộc sống của Cage. Cô đã mong thấy vị bác sỹ nghiêng người xuống cô một cách thương xót. Thay vào đó người đàn ông vừa gọi tên cô lại đang mặc một bộ đồng phục canh sát.

“Vâng?”

“Tôi đã nghĩ đó là cô,” anh ta nói. “Tôi là ủy viên Rawlind. Tôi đã nói chuyện với cô qua điện thoại.”

Cô gạt nước giọt nước mắt. “Tất nhiên. Tôi nhớ chứ.”

“Và đây là ông Hanks. Cage đã cứu gia đình ông ấy.” Lần đầu tiên Jenny chú ý đến người đàn ông đứng khuất phía sau vị ủy viên. Ông ta bước về phía trước, chiếc quần tùm công nhân lấm lem của ông ta thật tương phản hết sức với vẻ sạch sẽ mới mẻ của hành lang bệnh viện. Mắt ông ta đỏ hoe vì nước mắt và cái đầu bắt đầu hói của ông ta cúi thật thấp.

“Đã cứu ư?” Jenny kêu lên. Cái âm thanh rất nhỏ bật ra. “Tôi không hiểu.”

“Vợ và những đứa con của ông ấy đã ở trong chiếc xe con đang đỗ trên đường ray. Cage đã tới đằng sau họ và kéo họ ra ngoài. Anh ấy gần như là đã lôi hết họ ra khỏi đó đúng lúc. Tất nhiên, người lái tàu đã nhìn thấy những điều đã xảy ra và đã làm giảm tốc độ của đoàn tàu xuống hết mức có thể, nhưng không có thời gian để dừng lại.” Anh ta nuốt xuống một cách không thoải mái. “Thật tốt là anh ta đã va vào phía hành khách và cực may mắn cho Cage là anh ấy đã không ở trong đường chạy của anh ấy. Điều đó có thể bị đè bẹp như một con bọ.”

Cage đã không cố nắm lấy cuộc đời của chính mình! Anh đã la hét lại từ con giận và sự thương tổn của cô, nhưng chưa bao giờ anh định tự tử cả. Cô đã thật ngu ngốc khi thậm chí là nghi ngờ điều đó.

Một lần nước mắt lại chảy xuống mặt Jenny. Anh đã cố để cứu những cuộc đời khác. Nếu anh chết, nó sẽ là cái chết của một vị anh hùng chứ không phải của một kẻ tự sát. Cô nhìn về phía ông Hanks. “Gia đình ông có ổn không?”

Ông ta gật đầu. “Họ vẫn còn sợ hãi, nhưng cảm ơn anh Hendren, họ vẫn sống. Tôi muốn tự mình nói với anh ấy là tôi biết ơn anh ấy thế nào. Tôi vẫn cầu Chúa cho anh ấy qua khỏi cơn nguy hiểm này.”

“Tôi cũng cầu nguyện vậy.”

“Cô biết đấy,” Hanks nói, cúi thấp và lắc đầu buồn bã, “Tôi đã luôn nghĩ tới những điều tồi tệ về Cage Hendren, bởi những câu chuyện bay đi khắp thị trấn. Sự say sưa và đàn bà và mọi thứ. Tôi đã nhìn thấy anh ấy lao đi khắp thị trấn trong những chiếc xe bóng loáng của anh ấy, lái xe như muốn khiêu khích với tử thần. Tôi đã nghĩ đúng là một tên gốc chết tiệt khi đánh cược cả mạng sống của mình như vậy.” Ông thở dài. “Nhìn xem tôi đã được dạy một bài học thích đáng thế nào về việc không được đánh giá một người mà tôi không biết. Anh ấy đã không phải chạy lên đoàn đường ray đó và đẩy ô tô của vợ tôi ra khỏi đường đi của chiếc tàu hàng đó. Nhưng anh ấy đã làm.” Mắt ông bắt đầu đầy lệ trở lại. Lúng túng, ông dùng tay che chúng lại.

“Sao ông không về nhà đi, ông Hanks,” Ủy viên Rawlins ân cần nói, vỗ lên vai người đàn ông.

“Cảm ơn ông, Hanks,” Jenny nói.

“Vì cái gì? Nếu không phải do chiếc xe của tôi - ”

“Dù sao cũng cảm ơn ông,” cô nhẹ nhàng nói. Hanks trao cho cô một cái gật đầu động viên, trang trọng trước khi Rawlins dẫn ông về phía thang máy.

Lời ước đoán của người y tá thực là họ sẽ sớm nghe được tin tức về tình trạng của Cage được cải thiện thế nào đã được minh chứng là hoàn toàn sai. Jenny vẫn ngồi đợi một mình trong phòng chờ. Không có ai đi ra khỏi phòng phẫu thuật để thông báo về Cage cả.

Cô đã ngồi ở đó gần hai tiếng đồng hồ khi thang máy mở ra và Bob cùng Sarah xộc vào. Đôi mắt họ phát cuồng, gương mặt họ đại đi vì lo lắng và bị tàn phá với nỗi đau mới được thông báo.

Jenny quan sát họ dừng lại bên bàn trực của người y tá và nhận ra họ. Họ nhận lại được cùng một vẻ lịch sự, hồ hững trấn an như cô đã nhận từ người y tá đó. Tựa vào nhau để trấn an nhau, họ quay về hướng góc phòng. Khi họ nhìn thấy Jenny, bước chân họ ngừng lại.

Lúc đầu mắt của Jenny buộc tội họ. Nét mặt của cô như muốn nói, Các người đã không hề yêu thương anh ấy, nhưng bây giờ các người lại đến để khóc than về sự hấp hối của anh ấy.

Nhưng cô không thể đổ trách nhiệm lên họ mà lại không gánh lấy trách nhiệm của chính mình. Nếu cô không bị quá kích động về những cái đã có ý nghĩa với cuộc đời bình lặng của cô đến vậy thì cô đã đối mặt với tình yêu của cô với Cage cách đây nhiều năm rồi.

Và hôm nay, hôm nay, khi anh cần biết rằng anh được tha thứ và rằng cô yêu anh thì cô lại khước từ lời biện bạch của anh. Thật mỉa mai là anh lại xin lỗi về việc đã làm tình với cô, vì đã đem đến cho cô một đêm tuyệt vời nhất trong cuộc đời mình. Và cô đã từ chối chấp nhận nó! Làm sao mà cô lại có thể đổ trách nhiệm cho nhà Hendrens vì sự mù quáng trong chốc lát của họ khi mà bản thân cô cũng gây tổn thương nhiều như vậy chứ?

Cô đứng lên và dang rộng cánh tay về phía Sarah. Với một tiếng nấc buồn bã người phụ nữ già nua lao đảo bước về phía trước. Jenny ôm bà thật chặt. “Shh, Sarah, anh ấy sẽ ổn thôi. Cháu biết là vậy.”

Nắc lên với từng lời nói, Sarah giải thích họ đã ở đâu. “Chúng tôi đã lái xe rời khỏi thị trấn để tới thăm một người bạn bị ốm. Khi chúng tôi quay lại, chiếc xe của người cảnh sát trưởng đã đỗ ở bên ngoài nhà. Chúng tôi biết là đã có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra.” Cả hai người cùng ngồi xuống ghế sofa. “Trước tiên là Hal, rồi giờ đến Cage, ta không thể chịu đựng được.”

“Nếu Cage đã chết thì có quan trọng gì với hai người không?”

Jenny không thể tin là cô lại vừa liều lĩnh hỏi họ câu hỏi đó mà không kịp suy nghĩ. Họ nhìn trở lại cô bằng đôi mắt bị tổn thương. Biết là cô nên từ từ tiến về phía họ bằng khuôn mặt bi thương, nhưng dù sao thì cô cũng không thể có chút khoan dung nào trong trái tim mình. Nếu có một sự tàn nhẫn nào đánh thức họ khỏi cái cách đáng khinh mà họ đã cư xử với con trai của mình thì sự tàn nhẫn đó chính là cô. Cô đang đòi lại sự công bằng cho Cage.

“Cháu không tin là Cage lại tin là hai người quan tâm.”

“Nhưng nó là con trai chúng tôi. Chúng tôi yêu nó,” Sarah khóc.

“Hai bác đã từng nói là hai bác yêu thương anh ấy chưa? Hai bác đã từng bảo với anh ấy là hai bác coi trọng anh ấy nhiều thế nào chưa?” Bob cup mắt xuống đầy tội lỗi. Sarah nuốt xuống một cách khó khăn. “Đừng để tâm đến việc trả lời. Khi cháu còn sống với hai người, hai người không bao giờ làm thế cả.”

“Chúng tôi. ...chúng tôi đã có một quãng thời gian khó khăn với Cage,” Bob nói.

“Bởi vì anh ấy đã không đi theo cái khuôn mà bác nghĩ là anh ấy nên đi. Anh ấy chưa bao giờ cảm thấy được chấp nhận. Bác đã không hề đánh giá đúng năng lực cá nhân của anh ấy. Anh ấy biết là anh ấy không bao giờ có thể đáp ứng được những mong đợi của bác, nên anh ấy đã từ bỏ sự cố gắng. Anh ấy hành động cứng rắn, lạnh lùng và phòng thủ, nhưng đó là một cách để tự bảo vệ. Anh ấy muốn được yêu thương. Anh ấy muốn hai bác, cha mẹ của anh ấy, yêu thương anh ấy.”

“Tôi đã cố để yêu nó,” Sarah nói. “Nó chưa bao giờ chịu đứng lại đủ lâu. Nó đã không chịu được ôm ấp như Hal đã làm. Nó không cư xử đúng mực như Hal. Thật khó để yêu thương Cage. Sự cứng đầu của nó, cái tính hoang dã đó, làm tôi khiếp sợ.”

“Cháu biết ý của bác,” Jenny nói, mỉm cười kín đáo bà vỗ nhẹ lên tay Sarah một cách thông cảm. “Cháu đã học được cách nhìn xuyên qua điều đó trong người đàn ông đó. Cháu yêu anh ấy sâu sắc.”

Bob là người lên tiếng đầu tiên. “Thật sao, Jenny?”

“Vâng. Rất nhiều.”

“Làm sao mà cháu có thể, ngay sau cái chết của Hal ư?”

“Cháu đã yêu Hal. Nhưng anh ấy giống như một người anh trai của cháu hơn. Cháu chỉ nhận ra điều đó khi Cage và cháu bắt đầu dành thời gian cho nhau rằng cháu đã yêu anh ấy từ rất lâu rồi. Cháu, cũng như hai bác, đều sợ anh ấy.”

Bob nói, “Hãy cho chúng tôi ít thời gian để chấp nhận cái ý nghĩ là cháu và Cage yêu nhau.”

“Cháu cũng đã mất một ít thời gian.”

“Chúng tôi biết là chúng tôi đã không công bằng với cháu,” Sarah nói. “Chúng tôi đã muốn giữ cháu lại với chúng tôi để lấp vào chỗ trống trong cuộc sống của chúng tôi sau cái chết của Hal.”

“Cháu có cuộc sống riêng của mình.”

“Giờ chúng tôi nhận ra điều đó. Cách duy nhất chúng tôi có thể giữ cháu là để cháu đi.”

“Cháu sẽ không đi quá xa,” cô trấn an họ với một nụ cười. “Cháu yêu cả hai người. Cháu đã rất đau khổ vì có sự rạn nứt này giữa chúng ta.”

“Đưa trẻ là một cú sốc đối với chúng tôi, Jenny.” Mắt của Bob chớp chớp nhìn xuống bụng cô. “Chắc chắn là cháu có thể hiểu điều đó. Nhưng, ồ, nó cũng vẫn là con của Hal. Chúng tôi sẽ chấp nhận nó và yêu nó vì lý do đó.”

Jenny mở miệng định nói, nhưng một giọng nói khác đã ngắt ngang. “Cha Hendren phải không?” Họ quay lại và nhận ra bác sĩ Mabry trong bộ đồ phẫu thuật màu xanh lá cây. Chúng đây vệt mồ hôi. Ông trông phờ phạc. Jenny ôm lấy bụng mình, như thể bảo vệ đứa con cô khỏi phải nghe tin tức tồi tệ về cha nó.

“Cậu ấy sống rồi,” người bác sĩ nói, trấn an họ khỏi nỗi sợ hãi. “Mới thôi. Cậu ta vẫn còn trong tình trạng nguy ngập. Cậu ấy đang bị sốc khi chúng tôi mang cậu ấy vào. Bên trong cậu ta là một sự hỗn loạn. Cậu ấy đã bị chảy máu bên trong. Chúng tôi phải tiếp máu cho cậu ấy. Nó là một công việc chấp vá thực sự đấy, nhưng tôi nghĩ là chúng tôi đã làm mọi thứ được may lại với nhau. Xương chày bên phải đã vỡ sạch và có một vết nứt ở xương đùi của cậu ấy. Những vết rách và thâm tím có khắp người. Nhưng chúng là vấn đề cuối cùng cần phải nói tới.”

“Nó sẽ sống chứ, bác sĩ Mabry?” Sarah hỏi như thể cuộc sống của bà phụ thuộc vào câu trả lời đó.

“Cậu ấy có một cơ hội tốt vì cậu ấy khỏe như một con bò mộng và dẻo dai như một chiếc ủng. Cậu ấy đã vượt qua cuộc tàn phá và ca phẫu thuật. Nếu cậu ấy có thể sống sót qua hai chấn thương này, tôi sẽ đặt hết tiền với cái mà anh ta tạo ra nó đấy. Giờ, nếu các bạn không phiền, tốt hơn là tôi nên quay vào.”

“Chúng tôi có thể gặp anh ấy không?” Jenny hỏi, nắm lấy vạt áo của vị bác sĩ.

Người bác sĩ cân nhắc câu hỏi, nhưng sự lo lắng trên mặt họ đã thuyết phục được ông. “Ngay khi cậu ta được chuyển sang phòng hồi sức, một trong các người có thể vào đó trong 3 phút. Tôi sẽ ở trong phòng trực.” Ông quay lại và đi nhanh thẳng xuống phía đại sảnh.

“Em phải gặp nó,” Sarah nói. “Em cần nói với nó là chúng ta quan tâm đến nó thế nào.”

“Tất nhiên rồi, em yêu,” Bob đồng ý. “Em sẽ đi.”

“Không,” Jenny nói một cách dứt khoát. “Cháu sẽ vào đó gặp anh ấy. Hai bác đã có cả một thời gian dài với anh ấy để nói với anh ấy là hai bác yêu thương anh ấy, nhưng hai bác đã không làm thế. Cháu hy vọng là hai bác sẽ dành phần còn lại của đời mình để sửa chữa lỗi lầm đó với anh ấy. Nhưng

cháu sẽ đi gặp anh ấy tối nay. Anh ấy cần cháu. Ôi, và về đứa bé - ” Cô cảm thấy cái chuỗi áp lực cuối cùng cũng tuột khỏi tim mình. “Hal không phải cha của nó. Cage mới đúng. Cháu đang mang đứa con của Cage.”

Miệng của họ há ra kinh ngạc, nhưng Jenny không màng tới việc họ có chấp nhận nó hay không. Lần này cô sẽ không để những lời xì xào hay những tập tục ăn sâu vào tiềm thức ngăn cản cô.

“Cháu hy vọng hai bác sẽ yêu thương tất cả chúng cháu – Cage, cháu, và đứa bé.” Jenny đặt một tay lên vai của mỗi người và nói chân tình. “Chúng cháu yêu hai người và sẽ như là một gia đình.” Cô thở hắt ra và buông thõng hai tay. Những giọt nước mắt mà cô cảm thấy dâng đầy trong mắt được nén lại một cách nhanh chóng, sợ là cha mẹ Cage nhầm lẫn về niềm tin của mình như một sự yếu đuối hơn là nhẹ nhõm. “Nhưng nếu hai bác không thể chấp nhận chúng cháu vì chính bọn cháu, nếu hai bác không thể chấp nhận tình yêu mà chúng cháu có với nhau, thì điều đó cũng vẫn sẽ ổn thôi. Đó là sự mất mát to lớn của hai bác.”

Lòng can đảm và hy vọng dội lên trong cô, và cô chặn ngực, mỉm cười qua hàng nước mắt. “Cháu yêu Cage và anh ấy yêu cháu, và cháu từ chối việc cảm thấy tội lỗi về việc đó. Chúng cháu sẽ kết hôn và sẽ nuôi nấng đứa con của chúng cháu, và mỗi ngày trong cuộc đời nó, nó sẽ biết là nó được yêu thương vì nó là cái gì, không phải vì cái mà chúng cháu muốn hay kì vọng nó sẽ phải trở thành.”

Và nửa giờ sau khi bác sĩ quay lại để dẫn một trong số ba người xuống đại sảnh để tới phòng hồi sức của Cage, chính Jenny là người đã rời khỏi phòng đợi và đi với ông.

Đã sửa bởi Yến My lúc 28.07.2013, 16:01.

Kết thúc

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?”

“Bọn anh đang tắm.”

“Hai người đang tạo ra một đồng lộn xộn đấy.”

“Đó là lỗi của Trent. Nó là người té nước đấy.”

“Và ai là người dạy cho nó té nước thế hả?”

Từ cánh cửa phòng tắm, Jenny mỉm cười với chồng và đứa con trai mình, những kẻ đang ở cả trong cái bồn tắm. Cậu nhóc Trent 7 tháng tuổi đang ngồi trong lòng cha mình, lưng nó nằm trên đùi Cage, đôi chân mũm mĩm của nó đập vào bụng anh.

“Nó đã tắm sạch chưa?”

“Ai, Trent hả? Chắc chắn rồi. Thằng bé đang chút chút một cách kiên quyết đây này.”

Jenny đi vào phòng và quỳ xuống bên cạnh bồn tắm. Trent, nhận ra mẹ mình, mỉm một nụ cười đầy dài, tự hào khoe cả hai chiếc răng cửa ra. Nó ngoài về phía cô và lập bắp đòi.

“Cảm nghĩ của cha rất chính xác đấy, con trai,” Cage nói. “Mẹ con đúng là một cái đồng hồ báo thức, đúng không?”

“Bà ta cũng sẽ gõ lên đầu cả hai nếu hai người không đứng lên và ra khỏi cái bồn nước này đấy.” Jenny cố gắng nói một cách nghiêm khắc, nhưng cô đang bật cười khi cô nghiêng người xuống và nhắc Trent ra khỏi cái bồn tắm. Khi cô bế cậu bé lên, cô nhìn thấy cái vết sẹo lõm mờ trên bụng Cage. Cô chưa bao giờ thấy thanh thân khi nhìn thấy nó, ít nhất là đủ lâu để thực hiện một bài cầu nguyện tạ ơn Chúa.

“Nhìn thằng bé này, nó trơn tuột như một con lươn vậy,” Cage nói, đứng lên khỏi bồn tắm. Nước chảy tràn xuống cơ thể rắn chắc, gầy gò của anh. Jenny đã học được một điều là anh là một kẻ vô cùng bất lịch sự, một điểm mà cô bị lôi cuốn.

“Em biết điều đó.” Jenny cố gắng giữ đứa con trai đang uốn éo của mình trong khi cô trùm một chiếc khăn tắm xung quanh nó. Cô đã từ bỏ cái ý định là giữ cho mình khô ráo. Cơ thể nhỏ bé cứng cáp của Trent đã thực sự làm ướt hết cả mặt trước chiếc váy của cô.

Cô mang cậu nhóc vào phòng nuôi trẻ của cậu bé, nó nằm chéo với căn phòng ăn rộng lớn từ căn phòng khách sang trọng. Cô đã chuyển một trong những căn phòng ngủ của ngôi nhà cũ thành một phòng truyện tranh cho cậu nhóc. Sau những lời chỉ dẫn của cô, Cage đã hoàn thành hầu hết những công việc vào các buổi cuối tuần. Họ đã rất hài lòng về kết quả.

Cô thật khéo léo trong việc giữ cậu con trai đang uốn éo của mình đến nỗi lúc Cage bước vào phòng với họ, khô ráo và được trùm trong một cái áo vải bông. Trent đã được gọn gàng trong bộ pajama và áo tã.

“Nói chúc bố ngủ ngon đi.” Jenny nhắc Trent lên để nhận cái hôn của Cage. Cage nhắc thằng bé ra khỏi cô, ôm cậu nhóc thật gần, và hôn nó một cái rõ kêu lên má.

“Chúc ngủ ngon, con trai. Bố yêu con.” Anh ôm đứa nhỏ vào mình trong lúc Jenny nhìn một cách đầy yêu thương. Trent đã mệt. Đầu cậu bé, với những đụn tóc quăn đen rậm rạp màu vàng, ngả lên vai của Cage và ngáp dài.

“Thằng bé đã ngủ rồi,” Jenny nói sau đó khi họ đi ngang qua phòng ăn vào phòng ngủ của họ sau khi thấy rằng Trent đã được tấn chân đầy đủ. “Và em cũng vậy.” Cô đang rộng hai tay ra và ngã ra chiếc giường. “Cả hai người bọn anh làm em mệt nhỏi.”

“Ồ, thật sao?” Mắt Cage lang thang trên thân hình đang nằm dài ra của cô, từ đỉnh đầu cho đến tận đầu ngón chân mà giờ vẫn nằm vắt vẻo phía trên sàn nhà. Chiếc váy của cô bị tụt lên, để lộ ra cặp đùi dài rám nắng mềm mại, hấp dẫn. Ngực cô trông khơi gợi và phơi bày với hai cánh tay dang rộng. Không lẫn tẩn ngừ, anh tháo chiếc đai lưng của chiếc áo tắm, nhún vai cho rơi ra, để nó rơi không một tiếng động lên sàn nhà trải thảm, và nằm đè lên cô. Đùi anh tách đùi cô mở ra.

“Anh đã vượt qua được sự nhút nhát của mình rồi, Cage.”

“Thông minh như một con lừa.” Anh cười lục khục khi mỗi anh trêu chọc tai cô. Cô vừa mới tắm ngay trước anh và Trent, làn da cô ẩm ướt và thơm ngát. Bên dưới chiếc váy, cô không mặc thứ gì ngoại trừ chiếc quần con sáo màu. “Tại sao lại cứ ngốc nghếch loay quanh với sự sắp xếp trước nhỉ? Anh tin vào việc theo đuổi cái mà anh muốn.”

“Và anh muốn em?”

“Hm.” Anh đặt những nụ hôn vô tội lên cổ cô. “Anh luôn luôn muốn. Hai tháng dài nhất trong cuộc đời anh là hai tháng sau khi Trent được sinh ra.”

“Đừng quên những tuần trước khi thằng bé sinh nữa.”

“Anh không quên,” anh gầm gừ. “Anh vẫn nói rằng bác sĩ đã đặt giới hạn cho chúng ta sớm hơn cần thiết. Ông ấy đã ngăn anh lại vì một cái gì đó.”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Cô lồng những ngón tay qua mái tóc anh và kéo lên cho đến khi anh phải nhấc đầu lên. “Cái gì vậy?”

“Ouch!”

“Nói với em đi.”

“Được rồi, được rồi. Nó không phải vấn đề to lớn gì. Cách đây vài năm, anh đã hẹn hò với một trong những y tá của ông ấy. Khi anh chia tay, cô ấy đã rất buồn, và đã rời khỏi thị trấn. Ông ấy vẫn còn ác cảm với anh.”

“Anh đã ... hẹn hò với bao nhiêu phụ nữ hả?”

Anh bắt đầu im lặng. Sự trêu đùa mất hẳn. Mắt anh nhìn sâu vào mắt cô. “Nó có quan trọng không, Jenny?”

Mắt cô cụp xuống nhìn chằm chằm vào cổ anh. “Anh có nhớ nó không? Cuộc chè chén đó?”

“Em đang nghĩ gì vậy?” Cơ thể anh thúc tới đẩy chiếc váy của cô lên và cô cảm thấy anh đã cương cứng và ẩm ướt tựa vào bụng cô.

“Em đoán là không.”

“Em đoán đúng rồi đấy.”

Anh hôn cô một cách đói khát đến nỗi nó xua đi tất cả mọi nghi ngờ còn lại. Ngay khi anh nhắc môi khỏi cô, máu của cô nóng hực chảy tràn qua các huyết quản. “Em yêu anh, Cage.”

“Anh yêu em.”

“Anh có biết hôm nay là ngày gì không?”

Anh ngẫm nghĩ một lúc. “Tai nạn phải không?”

“Ngày này cách đây một năm.”

“Làm sao mà em nhớ được điều đó thế?”

Cô chạm vào môi anh. “Bởi vì đó là ngày mà em đã nghĩ là em đã mất anh. Em dành hàng giờ ngồi ở căn phòng chờ của bệnh viện, tự hỏi không biết anh có được sống đủ để em nói với anh là em yêu anh nhiều thế nào và cuộc sống của anh đối với em quan trọng đến nhường nào. Đầu tiên đó là tất cả những gì mà em cầu nguyện. Rồi, sau đó anh sống sót trong ca phẫu thuật, em đã tham lam và cầu nguyện rằng anh sẽ sống tới già.”

Một góc miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười. “Anh hy vọng là Chúa trả lời lời cầu nguyện thứ hai của em rồi.”

“Em cũng vậy. Nhưng em không dành ra một ngày nào để thừa nhận. Em cảm ơn Người vì mỗi cái mà chúng ta có với nhau.” Họ lại hôn nhau. Nụ hôn này là một sự xác nhận lại tình yêu của họ.

Khi họ rời nhau ra, anh trượt những ngón tay vào tóc cô và trải nó ra trên tấm ga trải giường đằng sau cô. “Khi anh tỉnh lại trong căn phòng hồi sức đó, điều đầu tiên anh nhìn thấy là gương mặt của em. Anh đã không sẵn sàng để chết và bỏ em lại.”

“Anh có nhớ nhiều về những ngày đầu tiên đó không?”

Cô nghĩ thật kỳ lạ là họ chưa bao giờ nói nhiều về chuyện này. Cô đã trách mắng và phỉnh phờ anh trong hàng tháng trời hồi sức. Anh không quen với việc bị giam hãm và bị giới hạn các hành động của mình. Việc sắp xếp tâm lý của anh cũng khó khăn như việc phục hồi thể lực.

Nhưng sự can củ nhằn nại của Jenny đã được đền đáp. Nhiều bác sĩ còn phải ngạc nhiên, trong vài tháng sau tai nạn, Cage đã trở lại bình thường. Thực tế còn hơn thế nữa, các bác sĩ trêu chọc anh, bởi anh không còn hút thuốc và uống nhiều rượu nữa.

Rồi Trent ra đời và họ đã ổn định với cuộc sống gia đình. Công việc kinh doanh của Cage tiếp tục phát đạt, như anh đã có khả năng quản lý nó qua điện thoại trong suốt những tháng phục hồi. Giờ có hai nhân viên trả lương, một thư ký thay thế vị trí của Jenny khi Trent được sinh ra, và một nhà địa chất người sẽ lấy những mẫu địa chất và phân tích chúng. Nhưng Cage vẫn là người đưa ra ý kiến, người quyết định xem những nguồn đầu tư với tiền bạc của họ, người sẽ giao dịch làm ăn, và người tìm các mỏ dầu.

Một năm qua đã quá bận rộn đến nỗi Jenny đã đẩy lùi hết những đau thương và lạnh lẽo của những ngày sau tai nạn ra khỏi tâm trí cô. Cô chưa bao giờ thực sự hỏi Cage về cảm giác của anh trong lúc anh vẫn ở trong viện.

“Anh không nhớ nhiều lắm, chỉ là em luôn ở đó. Một cách bất ngờ cần răng chịu đựng. Đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy Mẹ và Cha. Anh nhớ là đã cố gắng mỉm cười để họ biết là anh vui mừng thế nào khi gặp họ. Mẹ đã nắm tay anh, cúi người xuống, và hôn lên má anh. Cha cũng làm như vậy. Đó có lẽ nghe không có gì nhiều, nhưng lại rất có ý nghĩa với anh.”

Nụ hôn theo sau thậm chí còn nóng bỏng hơn nụ trước. “Mẹ và Cha đã ở quanh đó,” Cage nói khi họ lại rời nhau ra. “Họ phát điên về Trent và nghĩ nó là đứa trẻ tuyệt vời nhất trên đời.”

“Thử nghĩ xem họ đã lấy cái ý tưởng đó ở đâu ra?” Cô vặn vẹo cái chòm lông trên ngực anh trêu chọc. “Giữa họ và Roxy với Gary, nó sẽ bị dạy hư mất nếu chúng ta không để mắt đến sự nuông chiều của họ.” Cô bật cười. “Anh có biết lần đầu tiên em biết là những người thân của anh chấp nhận chúng ta là khi nào không?”

“Khi Cha làm phép cười cho chúng ta trong phòng bệnh viện à?”

“Không,” cô nói, tự nhiên mỉm cười với cái kí ức đó. “Trước đó, khi Gary gọi điện từ El Paso, thắc mắc là tại sao chúng ta lại không tới sân bay để trở họ về nhà sau kì trăng mật. Em đã rất buồn và e ngại. Em đã quên tất cả bọn họ trong lúc anh đang cần được chăm sóc. Bob đã tình nguyện lái xe tới El Paso và mang họ về nhà. Em biết rằng nếu ông có thể chấp nhận Roxy, thì ông cũng có thể chấp nhận chúng ta.”

“Em đã giành được một vài điểm với họ khi em tạo ra tài khoản mang tên Hal Hendren cho Những người tị nạn chính trị cần được giúp đỡ.”

“Và anh thậm chí đã thắng hơn khi anh làm cho cái quỹ từ thiện đó ngày càng lớn mạnh.”

“Chỉ bởi vì em cứ nhất định đòi anh phải xứng với cái mà anh đã dành cho cái nhằn cười của em.”

“Dù sao thì anh cũng sẽ có.”

“Anh không biết,” anh rào đón, nhìn xuống chiếc nhẫn kim cương và ngọc lục bảo. “Đó mà một cái nhẫn đắt muốn chết.”

Cô véo vào mũi anh. Cả hai người họ bật cười và khi nụ cười giảm đi, Cage nhìn chăm chú xuống cô, mắt anh sáng lên với đam mê. “Em là vợ yêu của anh, Jenny. Anh tôn thờ em. Cuộc đời anh đã không hề có ánh sáng cho đến khi anh yêu em.”

“Vậy ánh sáng đó sẽ sáng mãi mãi chứ, bởi vì đó cũng sẽ bằng với thời gian mà em sẽ yêu anh.”

“Bằng cả trái tim em chứ?”

“Bằng cả trái tim em.” Miệng cô với tới miệng anh và khi chúng gặp nhau, niềm đam mê không thể dập tắt của họ bùng lên. “Nhưng anh vẫn là một kẻ gây rối,” cô thì thầm trên môi anh.

“Anh ư?”

“Hm. Xem cái sự tàn phá mà anh đã trút lên em xem.” Cô mở chiếc váy và kéo tay anh lên đến ngực cô. Anh chạm vào cái nơi đầy đặn, ấm áp đó, cái trung tâm của sự căng thẳng.

“Anh đã làm điều đó ư?”

“Vâng. Và em đã từng là một cô gái dễ thương biết bao. Em đã bị lôi kéo, lạc lối.”

Anh nhẹ kéo cái núm vú khiêu gợi đó giữa những ngón tay mình. “Đúng rồi, anh là một cậu nhóc ngỗ nghịch mà.”

Anh cúi đầu xuống và cọ mạnh miệng mình lên cái chóp hồng hào cứng ngắc đó. Lưỡi anh quét qua nó. Rồi lại tiếp tục. “Em vẫn thơm mùi sữa.” Anh mút lấy nó như con trai anh đã làm cho đến một tháng trước đây.

Cage cũng có vẻ như lấy được chất dinh dưỡng từ cô. Anh đắm mình vào hương vị và làn da cô. Khi anh quét bàn tay lên đùi cô, anh thấy cô đã ướt đầm với sự mong đợi. Những ngón tay mon trón của anh và cái ngón cái xoay tròn mang cô đến bờ vực của sự lãng quên. Rồi cái biểu tượng giới tính của anh đòi hỏi cô.

“Chúa tôi, Jenny, anh yêu em quá nhiều.”

Thời gian như ngừng trôi cho đến khi cả vũ trụ nứt mở ra và lời họ ra ánh sáng. Mất một lúc lâu sau cả hai mới lấy lại được hơi thở. Khi họ làm vậy, Cage nhấc mình lên và mỉm cười nhìn xuống gương mặt sáng bừng của cô.

Nụ cười hường ứng của cô chậm rãi, gọi cảm và tất cả cô làm chỉ là phát ra những âm thanh yếu ớt khi cô nói, “Anh đúng là đáng bị ném xuống địa ngục, Cage Hendren.”

Và đó là một điều tốt bởi vì cả hai đều có thể bật cười vì câu nói đó.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Lối 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.